

Библиотека Любов и Съжба

Лайза Клейнас

*Езерото
на мечтите*

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ЕЗЕРОТО НА МЕЧТИТЕ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Добре дошли във Фрайдей Харбър — приказно градче в тихоокеанския северозапад, където нещата не са съвсем такива, каквито изглеждат, и където истинската любов има призрачен шанс...

Вярвате ли в духове? Алекс Нолан е толкова горчиво циничен, че останалите едва го понасят. Един от тримата братя, които наричат Фрайдей Харбър свой дом, той по нищо не прилича на Сам или Марк. Те всъщност вярват в любовта; те смятат, че рискът от болката заслужава шанс за щастие. Но Алекс се бори със своите демони с помощта на бутилка уиски и живее в собствения си ад. И нищо чудно, че му се явява един призрак, който само той може да види. Нима Алекс най-накрая е преминал прага на лудостта?

Когато случайността сблъсква Зоуи Хофман с Алекс, всичките ѝ инстинкти крещат: „бягай!“. Дори самият Алекс ѝ казва същото. Двамата са като огън и лед, като светлина и сянка. Но понякога е достатъчен само един проблясък на светлина, за да прогони мрака. Зоуи има шанс да накара Алекс да погледне живота си с трезви очи и да осъзнае, че старите призраци могат да вдъхнат нов живот в една разбита душа, и че любовта не е лудост, а освобождение.

„Прекрасна, чаровна и затрогваща история: малко магия, много топлина и любов, богати характери и увлекателен разказ — перфектната рецепта за бестселър!“ — Kirkus Reviews

ПЪРВА ГЛАВА

Призракът много пъти се беше опитвал да напусне къщата, но това беше невъзможно. Когато приближеше входната врата или се наведеше през прозореца, той изчезваше, разпръскваше се като мъгла във въздуха. Тревожеше се, че един ден може да не е в състояние отново да приеме форма. Питаше се дали затварянето му тук не е наказание за миналото, което не можеше да си спомни... и ако беше така, колко дълго щеше да продължи.

Викторианската къща се издигаше в края на Рейншедоу Роуд над кръглата крайбрежна линия над Фолс Бей като самичко момиче, чакащо да бъде поканено на танц. Боядисаната ѝ дървена обшивка отвън беше разядена от морския въздух, вътрешността ѝ — съсипана от поредица немарливи наематели. Оригиначните дървени подове бяха застлани с рошави килими, стаите бяха разделени от тънки талашитени стени, дървеният перваз — покрит с многобройни слоеве евтина боя.

През прозорците призракът беше виждал птиците на брега: бекаси, дъждосвирци, малки свирци, които кълвяха изобилната храна в прилива в оцветените в златисто утрини. Нощем той се взираше в звездите и кометите, и забулената в облаци луна, а понякога виждаше северните светлини да танцуват на хоризонта.

Призракът не беше сигурен от колко време е в къщата. Без сърдечен пулс, който да отмерва отминаващите секунди, времето беше безкрайно. Той се беше озовал тук един ден без име, без физическа външност и не беше сигурен кой е. Не знаеше нито как е умрял, нито къде и защо. Но в дъното на съзнанието му трепкаха няколко бледи спомени. Беше сигурен, че е живял част от живота си на островите Сан Хуан. Мислеше си, че може би е бил рибар или е давал лодки под наем. Когато погледнеше към Фолс Бей, си спомняше неща за водата отвъд него... каналите между островите Сан Хуан, тесните проливи около Ванкувър. Познаваше нацепената форма на Пъджет Саунд, начина, по който драконовите зъби на заливите му прорязват Олимпия.

Призракът знаеше също така много песни и стихотворения. Когато тишината наоколо бе прекалено тежка, за да може да бъде понесена, той си тананикаше, преминавайки през празните стаи.

Той копнееше за общуване с друго същество. Минаваше незабелязан дори от насекомите, които щъкаха по пода. Жадуваше да научи нещо за някого, да си спомни хората, които някога е познавал. Но тези спомени щяха да стоят заключени до мистериозния ден, когато съдбата му най-сетне щеше да бъде разкрита.

Една сутрин в къщата дойдоха посетители.

Развълнуван, призракът гледаше как една кола приближава, колелата ѝ оставяха коловози в обраслата от гъсти бурени непавирана алея. Колата спря и от нея излязоха двама души, млад мъж с тъмна коса и по-възрастна жена, обута в дънки и ниски обувки, и облечена в розово сако.

— Не мога да повярвам, че това е било оставено за мен... — казваше тя. — Братовчед ми я купи през седемдесетте с идеята да я ремонтира и да я продаде, но така и не стигна до това. Ценното на този имот е земята... без съмнение, трябва да събориш къщата.

— Получи ли приблизителна оценка? — попита мъжът.

— За терена ли?

— Не, за възстановяване на къщата.

— О, боже, не. Тя има структурни повреди — *всичко* трябва да бъде направено отново.

Той се взираше в къщата с открито възхищение.

— Бих искал да надникна вътре.

Неодобрението накара челото на жената да се сбръчка като листо маруля.

— О, Сам, сигурна съм, че не е безопасно.

— Ще внимавам.

— Не отговарям, ако се нараниш. Можеш да пропаднеш в пода или някоя греда да се стовари върху теб. Да не говорим за буболечките, които сигурно пъплят...

— Нищо няма да се случи. — Тонът му беше убедителен. — Дай ми пет минути. Искам да хвърля един бърз поглед.

— Наистина, не би трябвало да те пускам да го правиш.

Сам ѝ хвърли чаровна усмивка.

— Но ще го направиш. Защото просто не можеш да ми устоиш.

Тя се опита да изглежда строга, но на устните ѝ се появи неохотна усмивка.

Това някога ми харесваше, помисли си призракът с изненада. Изпълзващи се спомени за минали флиртове и отдавнашни събития, прекарани на предната веранда. Беше знаел как да омайва жените — млади и стари, как да ги размива. Беше целувал момичета с дъх на сладък чай върху устните, шиите и раменете им бяха покрити с ароматизирана пудра.

Едрият млад мъж изкачи верандата и блъсна вратата с рамо, когато тя заяде. Когато влезе в коридора, той се обърна предпазливо, сякаш очакваше нещо да му се нахвърли. Всяка негова стъпка по пода вдигаше облак прах и го караше да киха.

Какъв човешки звук. Призракът беше забравил за кихането.

Погледът на Сам мина по рушащите се стени. Очите му бяха сини дори в сянката, около ъгълчетата им имаше ситна мрежа от бръчици. Той не беше красив, но изглеждаше добре, чертите му бяха силни, без да са остри. Беше прекарал много време навън, тенът му беше дълбок и плътен. Гледайки го, призракът почти можеше да си спомни какво е да чувстваш светлината на слънцето, топлата ѝ лекота върху кожата си.

Жената се изкачи до входната врата, косата обгръщаше главата ѝ като сребърен ореол, когато тя надникна в коридора. Хвана рамката на вратата от едната страна, сякаш беше дръжка на люшкащо се влакче на метро.

— Толкова е тъмно тук. Наистина не мисля, че...

— Ще ми трябват повече от пет минути — каза Сам, като извади малко фенерче от синджирчето с ключове, и го светна. — Ако искаш, можеш да отидеш за кафе и да се върнеш... да кажем... след половин час?

— И да те оставя тук сам?

— Няма да повредя нищо.

Жената изсумтя.

— Не се тревожа за *къщата*, Сам.

— Мобилният ми телефон е у мен — каза той и потупа джоба си. — Ще се обадя, ако има проблем. — Бръчиците в ъгълчетата на очите му се задълбочиха. — Можеш да дойдеш да ме спасиш.

Тя въздъхна театрално.

— Какво точно си мислиш, че ще намериш в тази развалина?

Погледът му вече се бе отместил от нейния и вниманието му отново бе привлечено от околната обстановка.

— Дом, може би.

— Било е дом някога — каза тя. — Но не мога да си представя да бъде дом отново.

Призракът изпита облекчение, когато жената си тръгна.

Като насочваше светлината на фенерчето в бавни дъги, Сам се зае да изследва сериозно, докато призракът го следваше от стая в стая. Прахът обвиваше полиците на камините и счупените мебели като тънък воал.

Виждайки едно откъснато парче от рошавия килим, Сам клекна, дръпна килима и освети дървения под отдолу.

Махагон? — промърмори той, като изучаваше тъмната лепкава повърхност. — Или дъб?

Черен орех, помисли си призракът, поглеждайки над рамото му. Още едно откритие... той знаеше за пода, как да се изтърка на ръка с пясък, как да се почисти, как да се обработи петно с вълнено парцалче.

Отидоха в кухнята, с нишата, проектирана за чугунена печка, няколко реда счупени плочки още се държаха за стените. Сам насочи светлината към високите тавани и видя увисналите накриво шкафове. Фокусира се върху едно напуснато птиче гнездо, погледът му се спусна към старите курешки отдолу и той поклати глава.

— Сигурно съм луд.

После излезе от кухнята и тръгна към стълбището, като поспря, за да прокара палец по парапета. Под мръсотията блесна дърво. Като местеше крака внимателно, за да избягва изгнилите места по стъпалата, той се насочи към втория етаж. От време на време правеше физиономии и издишаше шумно като от неприятна миризма.

— Тя е права — каза той мрачно, когато се изкачи на площадката на втория етаж. — Това място е пълна скръб.

Тези думи предизвикаха тръпка на тревога у призрака. Какво щеше да стане с него, ако някой събореше къщата? Това можеше да го унищожи завинаги. Призракът не можеше да си представи, че е бил затворен тук, само за да бъде унищожен безпричинно. Той обикаляше около Сам, проучваше го, искаше му се да се свърже с него, но се страхуваше, че може да го накара да избяга с писъци оттук.

Сам премина през него и спря до прозореца, който гледаше към шосето. Дългогодишна мръсотия покриваше стъклото, превръщайки дневната светлина в полумрак. От устните му се откъсна въздишка.

— Чакала си дълго, нали? — попита тихо Сам.

Въпросът стресна призрака. Но когато Сам продължи, призракът разбра, че той говореше на къщата.

— Обзалагам се, че преди сто години си била страхотна. Престъпление ще е да не ти се даде втори шанс. Но това ще изисква много пари в брой. Което ще отнеме всичко, което имам, и което съм предвидил да вложа в лозето. По дяволите, не знам...

Докато призракът придружаваше Сам през празните стаи, той почувства нарастващата привързаност на мъжа към съборетината, неговото желание да я възстанови и да я направи красива отново.

— Само идеалист или глупак — замислено произнесе гласно Сам, — би се захванал с такъв проект. — Призракът се съгласи.

Накрая Сам чу клаксона на колата отвън и излезе. Призракът се опита да го последва, но изпита същото замайващо и разтърсващо чувство, което се случваше винаги, когато се опиташе да излезе. Той отиде да наблюдава от един счупен прозорец, докато Сам отваряше вратата на колата.

Спирайки да погледне за последен път, Сам обходи с очи къщата, потънала в ливадата, с нейния рахитичен силует, омекотен от високите треви и вечнозелените храсти. Гладката синева на Фолс Бей се отдръпна в далечината, вълните блещукаха на границата с кафявата плодородна тиня.

Сам кимна кратко, сякаш беше взел решение.

А призракът направи още едно откритие... той беше способен на надежда.

* * *

Преди да направи оферта за имота, Сам доведе и друг да го види — мъж, който изглеждаше на неговата възраст, към трийсетинагодишен. Може би малко по-млад. Погледът му беше студен от цинизъм, за постигането на който сигурно трябваше да отиде цял живот.

Сигурно бяха братя — имаха еднакви гъсти кестеняво-черни коси и широки уста, и еднакво мускуесто телосложение. Но докато очите на Сам бяха тропическо-сини, тези на брат му имаха цвета на лед. Лицето му беше безизразно, с изключение на горчивите очертания на устата с дълбоко врязани бръчки. И в противоположност на грубоватата хубава външност на Сам, другият мъж притежаваше почти неестествена красота, чертите му бяха остро изсечени и перфектни. Това беше мъж, който обича да се облича добре и да живее добре, който се бръква дълбоко за скъпа подстрижка и вносни обувки. Противоречивата нотка в целия този иначе безупречен вид бяха ръцете на мъжа, загрубели от труд и опитни. Призракът беше виждал такива ръце преди... може би своите собствени? Той погледна към себе си — невидимо същество — и му се прииска да имаше форма и очертания. Глас. Защо беше тук с тези двама мъже, способен единствено да наблюдава, без никога да говори и да се намесва? Какво се очакваше да научи?

За по-малко от десет минути призракът установи, че Алекс, както Сам го нарече, разбира много от строителство. Той започна отвън, отбелязвайки пукнатините в основата, дупките в перваза, хлътналата предна веранда с прогнилите ѝ дъски и греди. След като влязоха вътре, Алекс отиде точно до местата, които призракът би му посочил, за да демонстрира състоянието на къщата — неравните участъци по пода, вратите, които не се затваряха както трябва, мухълата там, където от тръбите беше текло.

— Инспекторът каза, че щетите са поправими — продължи Сам.

— Кой направи инспекцията? — Алекс клекна, за да огледа рухналата камина в салона и пукнатините в откритата част на комина.

— Бен Роули. — Сам погледна оправдателно, когато видя изражението на Алекс. — Да, знам, че е малко странен...

— Той е изкопаемо.

— ... но още си разбира от работата. Освен това го направи безплатно, като услуга.

— Не бих се доверил на думите му. Трябва да доведеш инженер тук за реалистична оценка. — Алекс говореше по характерен начин, всяка сричка бе отмерена и равна като развиване на рулетка от предприемач, с лек намек за раздражение. — Единственият плюс в цялото това начинание е, че с една нездрава в конструктивно

отношение къща на терена, той ще струва *по-малко*, отколкото ако е празен. Така че ще можеш да се пазариш за отбив от цената предвид разходите за събаряне и извозването на отпадъците.

Призракът изпита тревога. Събарянето на къщата можеше да означава край за него. Можеше да го изпрати в забвение.

— Няма да я събарям — каза Сам. — Ще я спася.

— Късмет тогава.

— Знам. — Сам прокара ръка през косата си, карайки я да щръкне във всички посоки. Той въздъхна. — Земята е перфектна за лозе — знам, че трябва да се установя за това и да разчитам на себе си. Но тази къща... В нея има нещо, което... — Той поклати глава, изглеждаше объркан и загрижен, но решителен в същото време.

— И аз не мога да понасям изгубените каузи. — В гласа на Алекс се прокрадна лека усмивка. — Да не говорим за викторианските къщи?

— Наистина ли?

— Разбира се. Скъпа поддръжка, неефективен в енергийно отношение дизайн, токсични материали... как да не обичаш такова нещо?

Сам се усмихна.

— Ако беше на мое място, как щеше да постъпиш?

— Щях да избягам колкото е възможно по-бързо в обратната посока. Но тъй като очевидно се каниш да купиш мястото, не си губи времето с кредитор. Ще ти трябва човек с много пари. А процентите са убийствени.

— Познаваш ли някой такъв?

— Може и да познавам. Преди да започнем да говорим, обаче, трябва да погледнеш действителността в лицето. Предвиди минимум двеста и петдесет бона за ремонт. И не разчитай на мен за безплатни материали и труд. Продължавам с парцела на Дрийм Лейк, така че ще съм адски зает.

— Повярвай ми, Ал, никога не съм разчитал на теб за нищо. — Гласът на Сам стана сух. — Добре знам.

Във въздуха се усети напрежение, смесица от обич и враждебност, която можеше да се дължи само на неприятна семейна история. Призракът беше озадачен от непознато чувство, пронизващ студ, който щеше да го накара да потрепери, ако имаше човешки

облик. Това бе дълбоко отчаяние, което дори той, в своята безрадостна самота, никога не бе изпитвал — и то се излъчваше от Алекс Нолан.

Призракът се отдръпна инстинктивно, но не можа да се освободи от чувството.

— Така ли се чувстваш? — попита той, изпълнен със съжаление към мъжа. Стресна се, когато видя Алекс да поглежда през рамо в неговата посока. — Можеш ли да ме чуеш? — продължи призракът учудено, обикаляйки около него. — Чу ли току-що гласа ми?

Алекс не отговори, само поклати глава, сякаш да се откъсне от унеса си.

— Ще изпратя тук един инженер — произнесе накрая той. — Няма да плащаш. И без това ще пропилееш повече от достатъчно за това място. Не мисля, че имаш представа в какво се каниш да се забъркаш.

* * *

Минаха почти две години, преди призракът да види Алекс Нолан отново. През това време Сам беше станал лещите, през които призракът можеше да вижда външния свят. Въпреки че още не можеше да напуска къщата, имаше много посетители: приятели на Сам, лозарската му бригада, предприемачи, които работеха по електрическата и водопроводната инсталация.

По-големият брат на Сам, Марк, се появяваше само веднъж месечно, за да помага с по-малки проекти през уикендите. Веднъж изравниха участък от пода, друг път почистиха с пясъчна струя и оправиха античните крака на ваната. През цялото време разговаряха и си подхвърляха добродушни закачки. Призракът се радваше безкрайно на това.

Той си спомняше все повече и повече неща за предишния си живот, събираше спомени като пръснати мъниста по пода. Спомни си, че е обичал джаз, герои от хумористични книги и самолети. Беше обичал да слуша радиошоута: Джак Бени, Джордж и Грейси, Едгард Берген. Още не бе възстановил достатъчно от миналото си, за да си създаде цялостна представа, но мислеше, че ще стане с времето. Като

онези картини, в които цветните точки — когато се гледат от разстояние — оформят завършен образ.

Марк Нолан беше сговорчив и надежден, от онези мъже, които призракт би искал да има за приятел. Откакто беше собственик на бизнес за печене на кафе, Марк винаги носеше пакети със зърна и при всяко посещение първо сваряваше кафе — изпиваше по цяла кана. Докато той добросъвестно мелеше зърната и ги размерваше, призракт си спомни кафето, неговия горчиво-сладък, землист аромат, начина, по който пълната лъжица тръстикова захар и капчица сметана се превръщат в течна кадифе.

От разговорите между братята Нолан стана ясно, че и двамата им родители са били алкохолици. Белезите, които бяха оставили върху своите деца — трима сина и една дъщеря, Виктория — бяха невидими, но дълбоки. Сега, въпреки че родителите им бяха починали отдавна, Ноланови не общуваха много един с друг. Бяха оцелели от семейство, което никой не искаше да си спомня.

По някаква странна ирония Алекс, с неговата непробиваема резервираност, беше единственият от четиримата, който беше женен досега. Той и неговата съпруга Дарси живееха близо до Рош Харбър. Единствената сестра, Виктория, беше самотна майка, която живееше в Сиатъл с малката си дъщеричка. Що се касае до Сам и Марк, те бяха решили да не се женят. Сам беше категоричен, че никоя жена не си заслужава риска да се ожениш. Когато усетеше, че връзката се задълбочава прекалено, той я приключваше и никога не поглеждаше назад.

След като Сам сподели с Марк, че за пореден път е скъсал с жена, която искаше връзката им да премине на по-високо ниво, Марк попита:

— И кое е следващото ниво?

— Не знам. Скъсах с нея, преди да науча. — Двамата седяха на верандата и полагаха разтворител за боя върху редица спасени от унищожение перила, които щяха да бъдат използвани евентуално за предния парапет. — Аз съм човек за едно ниво — продължи Сам. — Секс, вечеря навън, от време на време по някой безличен подарък и никакви разговори за бъдещето. Никога. Изпитвам облекчение, че това приключи. Тя беше страхотна, но не можех да се справя с цялата тази емоционална салата.

— Какво е емоционална салата? — попита развеселен Марк.

— Знаеш какви са жените. Едновременно се смеят от щастие и се побъркват от скръб. Не разбирам как някой в един и същи момент може да изпитва и едното, и другото. То е като да се опитваш да гледаш едновременно различни телевизионни канали.

— Виждал съм те да изпитваш повече от едно чувство в даден момент.

— Кога?

— На сватбата на Алекс. Когато двамата с Дарси си разменяха клетвите. Ти се усмихваше, но очите ти бяха насълзени.

— О, в този момент мислех за сцената в „Полет над кукувиче гнездо“, когато Джак Никълсън претърпя лоботомия и приятелите му го задушиха с възглавница от състрадание.

— През повечето време и аз не бих имал нищо против да задуша Алекс с възглавница — каза Марк.

Сам се усмихна, но бързо стана сериозен, когато продължи:

— Някой трябва да го измъкне от страданията му. Тая Дарси си я бива. Спомняш ли си на репетицията за сватбата, когато обяви Алекс за свой първи съпруг?

— Той й е първи съпруг.

— Да, но като го нарича „първи“, това предполага, че ще има и втори. Съпрузите за Дарси са като колите — заменя ги за все по-нови. Това, което не разбирам, е, че Алекс го знаеше, но въпреки всичко се ожени за нея. Искам да кажа, че ако *трябва* да се ожениш, то поне си избери някоя добра.

— Тя не е чак толкова лоша.

— Тогава защо, когато говоря с нея, имам чувството, че ще е по-добре да я гледам през огледален екран?

— Дарси не е мой тип — каза Марк, — но мнозина мъже биха казали, че си я бива.

— Кое то не е основателна причина да се ожениш за някого.

— Според теб, Сам, съществува ли *изобщо* основателна причина да се ожениш?

Сам поклати глава.

— По-добре да ме тресне електрически ток.

— Като съм те гледал как работиш с циркуляр — изсумтя Марк, — бих казал, че това е напълно възможно.

Няколко дни по-късно Алекс дойде в къщата на Рейншедоу Роуд на неочаквано посещение. Откак призракт го бе виждал за последен път, Алекс беше отслабнал много. Скулите му стърчаха като перила, леденосините очи тънеха под дълбоки сенки.

— Дарси иска да се разделим — започна Алекс без предисловие, когато Сам го покани да влезе вътре.

Сам го погледна загрижено.

— Защо?

— Не знам.

— Тя не ти ли каза?

— Не я питах.

Очите на Сам се разшириха.

— Господи, Алекс. Не искаш ли да знаеш защо жена ти те напуска?

— Не особено.

Гласът на Сам стана сух.

— Не мислиш ли, че това може да е част от проблема? Като например, че тя се нуждае от съпруг, който се интересува от чувствата ѝ?

— Една от причините, поради които харесах Дарси, беше, че никога не се наложи двамата с нея да водим подобни разговори. — Алекс отиде в салона, пъхнал ръце дълбоко в джобовете си. Той огледа касата на вратата, която Сам бе заковал на мястото ѝ. — Ще разцепиш дървото. Трябваше да пробиеш предварително дупки.

Сам го погледна за миг.

— Искаш ли да ми помогнеш?

— Разбира се. — Алекс отиде до работната маса в средата на стаята и взе една електрическа бормашина. Огледа дали бургиите са на място, след което я включи за проба. Металически писък разцепи въздуха.

— Лагерите са изсъхнали — каза оправдателно Сам. — Мислех да ги намажа с грес, но нямах време.

— По-добре да се сменят напълно. Ще се погрижа по-късно. Междувременно ще отида да взема сваятна бормашина от колата си. С четиристотин и петдесет паундов момент на въртене.

— Страхотно.

По характерния за мъжете начин те се справяха с проблема за разбития брак на Алекс не като говорят за него, а работейки заедно в дружелюбна тишина. Алекс монтира касите на вратата с прецизност и внимание, като мереше и отбелязваше, изстърга един тънък ръб на мазилката на стената, за да е сигурен, че касата е напълно вертикалната.

Призракът обичаше дърводелството, начина, по който придаваше чувство на всичко. Краищата бяха хубаво свързани и завършени, грапавините бяха изгладени и боядисани, всичко беше както трябва. Той гледаше работата на Алекс одобрително. Въпреки че Марк се справяше доста добре като за аматьор, имаше много грешки и недоглеждания. Алекс знаеше какво прави и това си личеше.

— Наистина страхотно — каза Сам възхитено, когато видя как брат му е издялал на ръка блокчетата на цокъла, за да ги използва като декоративна основа за рамката на вратата. — Е, ще трябва да направиш и другата врата. Защото няма начин да успея да я направя да изглежда по същия начин.

— Няма проблем.

Сам излезе навън, за да обсъди работата с момчетата от лозарската си бригада, които бързаха да подрежат и да оформят младите лози в подготовка на предстоящия цъфтеж през април. Алекс продължи да се занимава в салона. Призракът бродеше из стаята, като пееше по време на затишието между ударите на чука и рязането с трион.

Докато Алекс запълваше дупките от пирони с маджун, както и процепите между касата и вратата, той затананика тихо, почти недоловимо. Постепенно се оформи мелодия и осъзнаването на това беше като гръм от ясно небе. Алекс тананикаше неговата песен.

На някакво ниво Алекс беше усетил неговото присъствие.

Наблюдавайки го напрегнато, призракът продължи да пее.

Алекс остави настрана пистолета за маджун, но остана коленичил на пода. Подпрял ръце на бедрата си, той припяваше разсеяно.

Призракът прекъсна песента и се приближи към него.

— Алекс — започна той предпазливо. Когато не последва отговор, той побърза да произнесе с нетърпение и надежда: — Алекс, аз съм тук.

Алекс примига като човек, който е излязъл от тъмна стая на ярко слънчева светлина. Той погледна право към призрака, очите му се разшириха в черни кръгове, поръбени с лед.

— Виждаш ли ме? — попита призракт изненадано.

Като се дръпна назад, Алекс седна. В същия момент той хвана най-близкия инструмент до себе си, един чук. — Като го вдигна, сякаш се канеше да го хвърли към него, той попита:

— Кой си ти, по дяволите?

ВТОРА ГЛАВА

Непознатият погледна към Алекс с изненадано изражение.

— Кой си ти? — поиска да знае Алекс отново.

— Не знам — отвърна мъжът бавно, гледайки го втренчено, без да мига.

Тъкмо се канеше да каже нещо друго, и в следващия момент потрепна като образ върху кабелен телевизионен екран с лош сигнал... и изчезна.

Стаята беше тиха. Една пчела кацна на стъклото на прозореца и започна да се върти в повтарящи се кръгове.

Алекс остави чука и си пое дъх. Той разтърка ъгълчетата на очите си, които бяха болезнени и подпухнали от снощния запой. Халюцинация, мина през ума му. Отпадъци от един изхабен мозък.

Копнежът за алкохол беше толкова силен, че той за миг се замисли дали да не отиде до кухнята и да потърси в килера. Но Сам рядко държеше твърд алкохол; нямаше нищо, освен вино.

А и още нямаше пладне. Той никога не си позволяваше да пие преди пладне.

— Здравсти — чу се гласът на Сам от вратата. — Той хвърли учуден поглед на Алекс. — Трябва ли ти нещо? Стори ми се, че те чух.

Слепоочията на Алекс туптяха болезнено в такт с пулса му. Той усещаше смътно, че му се гади.

— Момчетата от лозарската ти бригада... има ли някой от тях с черна коса, облечен в ретро пилотско яке?

— Браян е с черна коса, но е малко дългнест. И никога не съм го виждал да носи пилотско яке. Защо?

Алекс се изправи и отиде до прозореца. Той потупа мрежата с пръсти, изтръсквайки пчелата от стъклото. Тя отлетя със сърдито бръмчене.

— Добре ли си? — чу той Сам да пита.

— Добре съм.

— Защото, ако има нещо, за което искаш да поговорим...

— Не.

— Хубаво — каза Сам предпазливо, което го раздразни. Дарси често използваше същия тон. Сякаш стъпваше по черупки на яйца около него.

— Ще довърша тук и ще си почина няколко минути. — Алек отиде до тезгяха и се зае да мери един перваз.

— Добре. — Но Сам се поспря на прага. — Ал... пил ли си напоследък?

— Не достатъчно — отговори той с мрачна искреност.

— Мислиш ли...

— Не ми чети конско точно сега, Сам.

— Ясно.

Сам го погледна, без да се опитва да прикрие своята загриженост. Алекс знаеше, че не бива да му се дразни. Но всяка проява на сърдечност и обич винаги го бе карала да реагира различно от другите — тя провокираше инстинкт да обърне гръб, да се затвори. Хората или приемаха това, или се объркваха. Такъв си беше.

Той запази лицето си безизразно и устата затворена. Макар със Сам да бяха братя, те не знаеха практически нищо един за друг. Алекс предпочиташе нещата да си останат така.

След като Сам излезе от салона, призракът насочи вниманието си отново към Алекс.

В момента, в който той и Алекс бяха в състояние да се погледнат един друг, призракът беше шокиран, давайки си сметка за откритата връзка между тях — той можеше да усети всичко, което мъжът изпитваше... горчивина, желание за вцепеняваща забрава, кипяща, самотна нужда, която нищо не можеше да удовлетвори. Не че самият призрак чувстваше всички тези неща... беше по-скоро способност да ги преглежда, като заглавия в книжарница. Независимо от това интензивността на възприятието го слиса и той се отдръпна.

И очевидно отново стана невидим.

Тъмнокос, облечен в пилотско яке... *Така ли изглеждаше? Какво друго беше видял Алекс? Приличам ли на някой, когото познаваш? Може би някой от стара снимка? Помогни ми да разбера кой съм.*

Барабанейки от разочарование, призракът наблюдаваше как Алекс поставя останалите каси на вратите. Всеки удар на чука му проехтяваше във въздуха. Той кръжеше около Алекс, връзката между

тях беше крехка, но осезаема. Той имаше сетива за бавното разлагане на една душа, която никога не бе имала шанс, никога не бе получавала достатъчно грижа, в която никога не бе влагано достатъчно надежда или доброта, или от нещата, необходими за изграждането на солидна основа за едно човешко същество. Въпреки че Алекс определено не беше някой, към когото той би избрал да бъде прикрепен — или казано по-просто: *да спохожда* — призракът не виждаше алтернатива.

Алекс прегледа инструментите на Сам и взе ударната бормашина, която трябваше да бъде поправена. Когато излезе, призракът го придружи до прага на входната врата.

Алекс излезе на предната веранда. Призракът се поколеба. Импулсивно понечи да тръгне напред. Този път нямаше разпадане на съзнанието. Беше в състояние да последва Алекс.

Навън.

Докато вървеше към шосето, където беше паркирана колата му, Алекс усети странно нетърпение, без да може да установи причината. Сетивата му бяха силно напрегнати, слънцето беше прекалено ярко за очите му. Миризмата на косена трева и теменужки го удари със сладостта си в ноздрите и му призля. Погледът му се сведе към пътеката, по която вървеше, и той забеляза нещо странно. В резултат на някаква необичайна игра на светлината от краката му излизаха две сенки. Той се закова неподвижно, загледан в двата силуета на пътеката. Възможно ли беше единият от тях да се е движил бавно, докато другият е останал на място?

Насили се да тръгне. Вратата в духове и разговарянето с призраци накрая щеше да го доведе до клиника за рехабилитация. Дарси щеше да се хване за всяко обяснение, за да го затвори. Както и братята му, впрочем.

Той умишлено насочи ума си към перспективата да се прибере къщи. Дарси беше отишла на лов за апартамент в Сياتъл, което означаваше, че къщата е празна. И той щеше да остане на спокойствие. Добре изглеждаше. Толкова добре, всъщност, че ключовете за колата се разклатиха в ръката му.

Когато влезе в беемвето, сянката се плъзна вътре с него и се настани на пасажерската седалка като празна калъфка за възглавница. След което потеглиха заедно.

ТРЕТА ГЛАВА

Каква ирония: след години копнеж да избяга от къщата на Рейншедоу Роуд, няколко седмици, прекарани в компанията на Алекс Нолан бяха достатъчни, за да накарат призрака да иска да се върне обратно. Само че засега той можеше да се носи безцелно, преди да се натъкне на параметрите на все още невидимия затвор. Той беше верен на Алекс.

Можеше да обитава друга стая, или да се плъзне няколко ярда по-нататък, но това беше всичко. Когато Алекс напусна ултрамодерната си къща на Рош Харбър, оказа се, че призракът се влачи заедно с него като балон на връвчица... или по-точно като безпомощна риба на края на въдица.

Жените често търсеха близост с него, привлечени от тъмния чар на красивата му външност. Но Алекс беше сдържан мъж и лишен от сантименталност. Сексуалните му потребности често биваха задоволявани от Дарси, която сега живееше в Сиатъл, но от време на време идваше на гости, въпреки че се бяха разбрали да се разделят официално като прелюдия към развода. Водеха разговори, в които думите режеха като острие на бръснач, последвани от секс, единственият вид връзка, която бяха успели някога да установят. Дарси му беше казала, че нещата, които го правеха ужасен съпруг са същите, които го правят страхотен в леглото. Когато започваха да се любят, призракът благоразумно се оттегляше в най-отдалечената стая на къщата и се опитваше да игнорира възторжените викове на Дарси.

Дарси беше жилава като хрътка и красива, с права черна коса. Тя излъчваше непоклонима увереност, поради която човек не би могъл да я съжалява, само дето призракът беше забелязал признаци на уязвимост... тънките бръчици около устата и очите, причинени от безсъние, крехкостта в смеха ѝ, всичко това причинено от убеждението, че стойността на брака ѝ е вече по-малка, отколкото сбора от неговите части.

Призракът придружи Алекс по време на неговата обиколка из Рош Харбър — беше го чул да нарича квартала „джобен“. Група добре поддържани къщи, построени около обща зелена ливада и редица пощенски кутии. Хората невинаги харесваха Алекс, но изпитваха уважение към работата му. Беше се прочул с умението си да ръководи сложни за изпълнение проекти и да ги завършва в срок дори на място, където подизпълнителите имаха склонност да работят, без да се напъват, подвластни на течението на „островното време“.

За всички на острова беше очевидно, обаче, че Алекс пие прекалено много и спи прекалено малко, и че всичко това нямаше да мине без неприятни последици за него. Не след дълго здравето му щеше да рухне също тъй, както беше рухнал и бракът му. Призракът горещо се надяваше, че няма да му се наложи да гледа ерозията на този живот.

Затворен в сферата на Алекс, призракът нямаше търпение да посети Рейншедоу Роуд, където се случваха големи промени на останалите от семейство Нолан.

Няколко дни, след като призракът беше напуснал Рейншедоу Роуд телефонът беше звъннал в необичайно късен час. Призракът, който никога не спеше, бе отишъл в стаята на Алекс, когато нощната лампа светна.

Разтърквайки очи, Алекс каза с пресипнал от съня глас:

— Сам. Какво има?

Докато Алекс слушаше, изражението му не се промени, но лицето му стана восъчно бледо. Той трябваше да преглътне два пъти, преди да попита:

— Сигурни ли са?

Докато разговорът продължаваше, призракът разбра, че сестрата на братята Нолан, Виктория, е претърпяла автомобилна катастрофа. Беше починала на място. Тъй като не беше омъжена, а и никога не разкри кой е бащата на детето, шестгодишната ѝ дъщеря Холи беше останала кръгло сираче.

Алекс затвори телефона и се втренчи неவிждащо в стената, очите му бяха сухи.

Призракът бе почувствал смесица от шок и скръб, макар че никога не беше виждал Виктория. Тя беше умряла млада — жестокостта на този факт, несправедливостта на такава загуба

докоснаха една струна на съчувствие. Призракът би искал да може да изпита лукса на сълзите, облекчението, което носеха. Но като дух без тяло, той не притежаваше способността да плаче.

Както впрочем и Алекс Нолан.

* * *

Като се изключи трагедията с Виктория Нолан, се бе случило нещо забележително: Марк беше получил попечителство над дъщеря й Холи и двамата с нея се преместиха при Сам. И тримата сега живееха заедно на Рейншедоу Роуд.

Преди идването на Холи атмосферата в къщата напомняше футболна съблекалня. Переше се единствено тогава, когато всички опции за дрехи бяха изчерпани. Храненето ставаше, когато и както дойде, набързо, а в хладилника рядко имаше нещо друго, освен полупразни бурканчета с подправки, кенчета бира и от време на време останала пица в картонена кутия с мазни петна. Лекарските посещения бяха нещо, което се случваше само ако ти трябваша инжекции или дефибрилатор.

Но Марк и Сам успяха някак си да сторят място в своя живот за шестгодишното момиченце и този акт на състрадание бе променил всичко. Необвързаните мъже, любители на бърза и вредна храна, бяха започнали да четат етикетите с информация на хранителните продукти, сякаш беше въпрос на живот и смърт. Ако не можеха да произнесат наименованието на някоя съставка, храната попадеше в графа „забранени“. Те научиха някои нови думи като „рахит“ и „рота вирус“, причиняващ диария, както и имената на поне половин дузина принцеси от „Дисни“, и как се използва фъстъчено масло, за да се отлепи дъвка от дълга коса.

Не след дълго братята откриха, че когато отвориш сърцето си към едно дете, това те отваря и към другите хора. В годината, след като Холи дойде за първи път да живее при тях, Марк се влюби в червенокоса млада вдовица на име Маги и всичките му дълго таени предразсъдъци срещу идеята за брак се сгромолясаха като кула от картонени кутии. След августовската сватба Марк, Маги и Холи щяха

да живеят в тяхна собствена къща на острова, а Сам щеше да си остане отново самичък на Рейншедоу Роуд.

Изглеждаше само въпрос на време Сам също да реши да рискува и да се влюби. Страховете му бяха разбираеми — родителите му Джесика и Алан бяха демонстрирали на четирите си деца, че семената на неуспеха и разрушението са посети в началото на всяка връзка. Ако обичаш някого, рано или късно ще пожънеш горчива реколта.

След неприятна съдебна битка Алекс и Дарси най-после се съгласиха законната им раздяла да се превърне в развод. Тя го оскуба финансово, спечелвайки повечето от общите им авоари, включително къщата. В същото време икономиката тръгна надолу и пазарът на недвижими имоти се срина. Банката сложи възбрана върху строителните дейности на Алекс на Рош Харбър и по този начин отложи плановете му за развитие на имота на Дрийм Лейк за неопределено време.

Алекс пиеше, докато придобиеше младежко-старческият вид на човек, прегорял прекалено рано. Той искаше вцепенение. Забравя. Призракът можеше само да прави догадки, че като най-малкото дете на алкохолизирани родители, оцеляването на Алекс се е дължало единствено на незаинтересованост. Ако никога не чувстваш нищо или не можеш да се довериш на никого, ако отричаш всяка нужда или слабост, не би могъл да бъдеш наранен.

Всеки ден подкопаваше Алекс по малко. Колко още щеше да мине, чудеше се призракът, преди да се окаже, че не е останало нищо от него?

С пропадналия си проект в Рош Харбър и прекъсване на другото строителство, Алекс прекарваше повечето си време, работейки в къщата на Рейншедоу Роуд. Някои от стаите бяха толкова повредени от просмукалата се вода, че трябваше да изкърти мазилката и да я направи отново, започвайки с ново дюшеме на пода. Наскоро беше монтирал копринен тапет с репродукция в дневната, след като ръчно бе отрязал панелите и бордюра от една ролка. Въпреки че Сам се опита да му плати за работата, Алекс отказа. Знаеше, че брат му няма да разбере защо проявява такъв интерес към мястото. В по-голямата си част това бе, за да успокои съвестта си — или поне, което беше останало от нея, — че не е помагал в миналото при отглеждането на Холи. По дяволите, нямаше начин Алекс да се грижи за дете. Но

правейки къщата сигурна и удобна, докато тя живееше там, имаше нещо, което той можеше да върши, нещо, в което го биваше.

Беше средата на лятото и лозарската бригада в лозето Рейншедоу беше заета с подрязването на лозите, за да се открият зреещите гроздове на слънце. Алекс дойде сутринта да свърши малко работа в таванската стая. Преди да тръгне по стълбището нагоре, двамата със Сам отидоха в кухнята да пият кафе.

— Ал, защо не изчакаш да ти изпържа няколко яйца, преди да започнеш да работиш? — попита Сам.

Алекс поклати глава.

— Не съм гладен. Искam само кафе.

— Добре. Между другото... Бих оценил, ако се опитваш да пазиш тишина. Дойде една приятелка и ще остане тук днес, има нужда да си почине.

Алекс се намръщи.

— Кажи ѝ да си лекува махмурлука някъде другаде. Чака ме работа.

— Свърши я по-късно — предложи Сам. — А и не става дума за махмурлук. Претърпяла е вчера катастрофа.

Преди Алекс да отговори, на вратата се позвъни. Беше от онези старомодни, механични звънци, отдавна излезли от употреба.

— Сигурно е някоя от приятелките ѝ — предположи Сам. — Опитай се да не бъдеш гадняр, Ал.

След няколко минути Сам въведе една жена в кухнята.

Алекс осъзна за миг, че е в беда, от онези, каквито никога не бе преживявал. Само един поглед в чифт кръгли сини очи, и това беше нокаут, моментално поражение. Тревогата и желанието го оставиха замръзнал на място.

— Зоуи Хофман, това е брат ми Алекс — чу той Сам да казва.

Не можеше да откъсне очи, можеше единствено да отговори със сърдито кимване, когато тя поздрави. Не протегна ръка да се здрависат — щеше да бъде грешка да я докосне.

Тя беше като излязла от реклама на винтидж списание — хубаво русо момиче с коса, която се виеше на къдрици. Природата бе проявила разточителност, дарявайки я с повече красота, отколкото се полагаше на един човек. Но тя стоеше с неопределената извинителна

поза на жена, която винаги е получавала неправилното отношение от мъжете.

Зоуи се обърна към Сам:

— Случайно да имаш поднос за торти, в който да сложа тези мъфини? — Гласът ѝ беше тих и с придихание, сякаш се е събудила късно след дълга нощ, изпълнена със секс.

— В един от онези шкафове близо до хладилника. Алекс, би ли ѝ помогнал да го извади, докато отида горе да доведе Луси? — Сам погледна Зоуи. — Ще я попитам дали иска да поседи в дневната, или предпочита да се качиш горе при нея.

— Разбира се. — Зоуи стана и отиде до шкафа.

Перспективата да остане сам със Зоуи Хофман за неопределено време, дори за минута, събуди в него мигновен импулс за движение. Той се озова до прага в почти същата минута, в която и Сам. Сними гласа си до шепот:

— Чака ме работа. Нямам време за дърдорене с Бети Бууп^[1].

Раменете на Зоуи се сковаха.

— Ал — прошепна Сам, — просто ѝ помогни да намери проклетия поднос.

След като брат му излезе, Ал се приближи до Зоуи, която се протягаше да стигне до покрития със стъклен похлупак тортен поднос върху рафта. Застанал зад нея, той долови аромата на женска кожа с лек дъх на талк. През тялото му премина вълна от желание, грубо и първично. Той мълчаливо извади подноса вместо нея и го сложи на гранитния плот, движенията му бяха призрачни в своята дисциплинираност. Боеше се какво ще направи или каже, ако изгубеше самоконтрола си и за една секунда.

Зоуи започна да изважда мъфините от тавата. Алекс стоеше до нея, подпрял ръка на плота.

— Сега може да си вървите — промърмори Зоуи с наведено лице. — Не беше нужно да оставате и да дърдорите.

Чувайки укорителното ехо на собствените си думи, Алекс осъзна, че трябва да се извини. Мисълта обаче се изпари, докато гледаше начина, по който пръстите ѝ хващат всеки мъфин и го вдигат от тавата.

Устата му се изпълни със слюнка.

— Какво сте им слагали вътре? — успя да произнесе той.

— Боровинки. Вземете си, ако искате.

Алекс поклати глава и неவிждащо се пресегна за кафето си. Ръката му не беше много сигурна.

Без да поглежда, Зоуи взе един мъфин и го сложи в празната чинийка на Алекс.

Алекс беше неподвижен и мълчеше, докато Зоуи продължаваше да подрежда подноса. Преди да успее да се възпре, Алекс се пресегна да си вземе един, пръстите му потънаха в меката форма, обвита в хартия, и той излезе от кухнята.

Вече сам на предната веранда, той погледна сладкиша. Това не беше от вида храна, която го привличаше. Печивата обикновено му напомняха за тухлен зид.

Първата хапка беше лека и предпазлива, хрупкава поръска върху меко кексче. Езикът му се натъкна на крайчеца от портокалова коричка и тъмния сок от боровинки. Всяка хапка носеше нова вълна сладост. Той се насили да изяде мъфина бавно, въздържайки се да го погълне наведнъж. Колко време беше минало, откакто наистина не беше вкусвал нещо?

След като го изяде, седна тихо, запазвайки усещането за топлина. Позволи си да мисли за жената в кухнята. Сините очи, русите къдрици, лицето, толкова женствено и розово, като от старомодна „валентинка“. Възмути го собствената му реакция на това, която продължаваше да витае във въздуха недопустимо.

Тя не беше от жените, които беше желал преди. Никой не взема на сериозно жена, която изглежда по този начин.

Зоуи.

Няма как да произнесеш името ѝ, без устата ти да оформи нещо като целувка.

Мислите му се отплеснаха и той си представи как се връща при Зоуи, извинява ѝ се за грубостта си и изтръгва от нея съгласие да излязат заедно. Щяха да отидат на пикник в неговия имот близо до Дрийм Лейк... той щеше да постели едно одеяло под сянката на дивата ябълка, а слънцето щеше да се провира през листата и да изпъстря лицето ѝ със светли петна.

Представи си как я съблича бавно, разкривайки разточителни бледи извивки. Щеше да се сгуши в дъгата на шията ѝ и да изтръгва диви тръпки от нейното тяло... да опитва порозовялата ѝ кожа с език.

Отърси се от фантазията с рязко разтърсване на глава. Пое си дълбоко дъх, после още веднъж.

Не се върна в кухнята. Изниза се по стълбището горе да работи, стараяйки се да избягва всяка евентуална среща със Зоуи Хофман. Всяка стъпка беше усилие на волята. Той нямаше да си позволи да прояви никаква слабост.

Въпреки че не можеше да прочете мислите на Алекс, докато той седеше на предната веранда, призракът ги усещаше. Най-последно имаше нещо, което Алекс желаше толкова много, че желанието му сгъсти въздуха като кипяща захар. Това бе най-човешката реакция, която призракът беше виждал някога у него.

Но в момента, в който Алекс реши да се държи далеч от Зоуи, точно защото я желаше, призракът беше разбрал достатъчно. Той бе проявявал търпение цяла вечност и това не доведе до добро за никого. Нито за него самия, нито за Алекс. Те не бяха стигнали доникъде. Въпреки, че призракът *не знаеше* нищо за своето положение — за това как и защо бе станал постоянен спътник на един алкохолик, който очевидно беше решил да се самоубие бавно — беше съвсем очевидно, че е привързан към Алекс по някаква причина.

И ако искаше да се отърве от негодника, трябваше да стори нещо.

Таванската стая представляваше голямо помещение със скосен таван и капандури. В някакъв момент скосените стени били издигнати, за да направят пространството обитаемо, но те бяха зле иззидани и ставаше течение. Алекс беше в процес на поставяне на устойчива изолационна пяна между стените.

Отпуснат на колене, той се зае да сваля силиконовия патрон от пистолета. Остана неподвижен, когато забеляза нещо върху стената... тъмната сянка се издигаше от една купчина останки и счупени мебели.

Сянката го беше съпровождала седмици наред. Алекс се бе опитал да я игнорира, да я прогони с пиене, със сън, но не можеше да избяга от бдителното ѝ присъствие. По-късно бе започнал да усеща идваща от нея неприязън. Което означаваше, че или полудява... или е преследван от духове.

Когато сянката дойде по-близо до него, Алекс усети по вените му да потича студ. Опита се да се предпази, отдръпвайки се

инстинктивно. Хвърли рязко силиконовия пистолет. Тръбата се спуска и силиконът опръска стената.

Тъмната сянка бързо изчезна.

Алекс още чувстваше враждебното присъствие наблизко, чакаше и наблюдаваше.

— Знам, че си тук — каза той с гърлен глас. — Кажи ми какво искаш. — По лицето му изби пот и се събра под тениската. Пулсът му беше бърз и неравен. — А след това ми обясни как, по дяволите, да се отърва от теб.

Тишина.

Във въздуха бавно танцуваха прашинки.

Сянката се върна. Тя безшумно прие формата на мъж. На живо триизмерно същество.

— И аз се питах същото — каза непознатият. — Как да се отърва от теб.

Алекс усети как цветът напуска лицето му. Той се раздвижи и седна напълно върху пода, за да не се сгромоляса като домино.

Боже мили, полудявам.

Той не осъзна, че го е изрекъл гласно, докато непознатият не отговори.

— Не, не полудяваш. Аз съм реален.

Мъжът беше висок, строен, облечен в протрито кожено пилотско яке и панталони в маскировъчен цвят. Черната му коса беше ниско подстригана по войнишки, сресана на крив път, чертите му бяха решителни, очите тъмни и преценяващи. Приличаше на поддържащ герой от филм за Джон Уейн, бунтарски настроеният перко, който трябваше да се научи да изпълнява заповеди.

— Хм — каза предпазливо Алекс. Той бавно се изправи на крака, страхувайки се да не изгуби равновесие. Не беше религиозен човек. Вярваше само в реални неща, в доказателствата на сетивата си. Всичко на земята се състоеше от елементи, породени първоначално от избухването на звезди, което означаваше, че в основата си хората са умен звезден прах.

А когато умрат, изчезват завинаги.

Тогава... какво беше това?

Някаква самоизмама? Като направи крачка напред, Алекс се пресегна нерешително. Ръката му мина право през тялото на мъжа. За

миг единственото, което можеше да види, беше неговата собствена китка, която потъва в областта на слънчевия сплит на непознатия.

— Исусе! — Алекс отдръпна бързо ръката си и я огледа, като я обърна първо с дланта нагоре, а после надолу.

— Не можеш да ме нараниш — произнесе мъжът с безразличен тон. — Минавал си през мен поне сто пъти досега.

За да изпробва, Алекс протегна ръка, която премина през рамото на непознатия.

— Какво си ти? — попита той. — Ангел? Призрак?

— Да виждаш някакви крила? — попита сардонично мъжът.

— Не.

— И аз така мисля. Бих казал, че по-скоро съм призрак.

— Защо си тук? Защо ме преследваш?

Тъмният поглед: срещна директно неговия.

— Не знам.

— Нямах някакво послание за мен, нали? Или недовършена работа, за която трябва да ти помогна?

— Не.

Алекс силно искаше това да е сън. Но то беше прекалено реално, застоялата топлина на въздуха в таванската стая, прашната лимоновожълта светлина, която проникваше през прозорците, химикалите за запълване на пукнатини, които винаги миришеха на банани.

— Какво ще кажеш да ме оставиш сам, по дяволите? — попита той накрая. — Има ли такава вероятност?

Призракът го изгледа с поглед, пълен с искрено раздразнение.

— Искане ми се да можех — каза той с разбиране. — Представата ми за забавление не е да те гледам как всяка вечер се отрязваш на петата чаша „Джак Даниелс“. Писна ми. Не мога да повярвам, че го казвам, но бях по-щастлив да живея със Сам.

— Ти... — Алекс отиде до една близка купчина с дъски за дюшеме и седна тежко. Не откъсваше поглед от призрака. — Да не би Сам...

— Не. Досега ти си единственият, който може да ме вижда и чува.

— Защо? — поиска да знае Алекс. — Защо аз?

— Не беше мой избор. Затворен съм тук от години. Дори след като Сам купи къщата не можах да изляза, независимо колко се опитвах. След това през април разбрах, че мога да те последвам навън, така че го направих. В началото беше облекчение. Бях доволен, че съм се измъкнал от тук, дори и това да означаваше, че трябва да се мъкна с теб. Проблемът е, че съм прикован към теб. Ходя там, където ти ходиш.

— Все пак трябва да има начин да се отърва от теб — промърмори Алекс, разтърквайки челото си с ръце. — Терапия. Лечение. Екзорцист. Лоботомия.

— Това, което аз мисля... — започна призракт, но спря при звука на приближаващи се стъпки.

— Ал — дойде заглушеният глас на Сам. — Главата му се показва, когато той се появи на площадката на стълбището и намръщеният му поглед прониза боядисаните в кремаво шпиндели на парапета. Като спря горе, той отпусна ръка на централната извивка на парапета и попита отсечено: — Какво става?

Местейки поглед от брат си към призрака, който стоеше само на няколко крачки от него, Алекс се изкушаваше да попита Сам дали и той може да го види. Призракт беше човек и реален, и присъствието му толкова недвусмислено, че изглеждаше невъзможно Сам да не го е забелязал.

— На твоето място не бих го направил — каза призракт, прочел мислите му. — Защото Сам не може да ме види, и ще реши, че си луд. А аз не горя от желание да дееля с теб изолатор за душевноболни.

Алекс обърна очи отново към Сам.

— Нищо — каза той в отговор на неговия въпрос. — Ти защо се качи?

— Защото те чух. — Раздразнителна пауза. — Помолих те да пазиш тишина, спомняш ли си? Приятелката ми Луси си почива. За какво викаше?

— Говорех по мобилния си телефон.

— Ами добре. Може би трябва да си отидеш. Луси има нужда от спокойствие и тишина.

— Стигнах почти до половината в оправянето на пода ти, Сам. И то безплатно. Защо не помолиш приятелката си да отложи малко дрямката, докато приключи?

Сам му хвърли предупредителен поглед.

— Една кола я е изблъскала от пътя, докато вчера е карала велосипеда си. Дори дебелокож тип като тебе би трябвало да прояви малко съчувствие. Докато една жена се опитва да се излекува от травма в къщата ми...

— Хубаво. Спести си сапунената тирада. Отивам си. — Очите на Алекс се присвиха, докато гледаше брат си. Сам никога не беше губил контрол заради жена. И като се замислеше сега, Сам никога не бе позволявал на свое гадже да остава да ношува в къщата. Ставаше нещо необичайно с тази.

— Да, наистина си пада по нея — произнесе призракът зад него.

Алекс погледна през рамо. И преди да е помислил, попита:

— Можеш ли да четеш мислите ми?

— Какво? — попита смаяно Сам.

Алекс усети, че се изчервява.

— Нищо.

— Отговорът е „не“ — каза Сам. — И съм доволен. Защото сигурно щеше да е плашещо, ако можех да чета мислите ти.

Алекс се обърна и се зае да прибира инструментите си.

— Дори нямаш представа — каза той дрезгаво.

Сам тръгна надолу по стъпалата, но се спря.

— И още нещо: защо цялата стена е напръскана със силикон?

— Нов метод на приложение — сопна се Алекс.

— Точно така — изсумтя Сам и тръгна.

Алекс се обърна към призрака, който го гледаше със самоуверена усмивка.

— Не мога да чета мислите ти — каза призракът. — Но не е трудно да се досетя какво се върти в главата ти. През повечето време. — Погледът му стана замислен. — В много случаи в поведението ти няма никакъв смисъл. Като днес например, начинът, по който се държеше с онази хубава малка блондинка...

— Това си е моя работа.

— Да, но аз трябва да те гледам, а това е дразнещо. Харесваш я. Защо не говориш с нея? Какъв е проблемът с...

— Повече ми харесваше, когато беше невидим — каза Алекс, извърщайки се от него. — Разговорът приключи.

— Ами ако искам да продължа да говоря?

— Говори си наум. Прибирам се вкъщи, където ще пия, докато не изчезнеш.

Призракът сви рамене и се облегна нехайно на стената.

— Може би ти ще си този, който ще изчезне — каза той, докато наблюдаваше как Алекс отива да изстърже от стената пръските от силикон.

[1] Анимационна героиня с детска физиономия, кръгло лице и руси къдрици, популярна през 1932–1934 г. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Джъстин — каза строго Зоуи, — не яж повече. Трябват ми най-малко двеста за кулата на тортата.

— Помагам ти — отвърна Джъстин с пълна уста с кадифено розово кексче с глазура от маслен крем. С тъмната коса, вързана на висока конска опашка и тънка фигура, облечена в тениска, дънки и гуменки, тя изглеждаше повече като колежанка, отколкото като успешна бизнес дама.

Зоуи погледна въпросително към братовчедката си.

— Как точно помагаш?

— С качествен контрол. Трябва да съм сигурна, че са достатъчно хубави за гостите на сватбата.

Усмивайки се кисело, Зоуи разточи едно парче розов фондан.

— Е, как са?

— Страхотни. Мога ли да си взема още едно? Моля те.

— Не.

— Тогава ще ти кажа истината. При избора между това да ям тарталета или да гледам Райан Гослинг и Джон Хам да се пребиват за привилегията да правят секс с мен, бих избрала тази тарталета.

— Още не съм свършила — каза Зоуи. — Ще покрия всяка с фондан и ще я украся с розови рози, зелени листа и прозрачни захарни капчици, които ще изглеждат като роса.

— Ти си сладкарският гений на нашето време.

— Знам — отвърна Зоуи весело. Когато дебелината на фондана стана около три милиметра, тя започна да покрива всяка тарталета с гладката, перфектна маса, изрязвайки излишъка с шпатула. Беше работила в хотела на Джъстин повече от две години, занимавайки се с готвенето, пазаруването на зеленчуци и поръчките за храна, докато Джъстин се грижеше за икономическата и финансова страна на бизнеса. Непосредствено след провала на краткия, но катастрофален брак на Зоуи, Джъстин ѝ беше отправил предложение, което

включваше дял в бизнеса. Зоуи, все още шокирана от разпада на брака си, в началото се беше поколебала.

— Кажи „да“ и никога няма да съжаляваш — увери я Джъстин. — Това е всичко, което обичаш да правиш — готвене, планиране на меню, но без финансовите, данъчните и всякакви други бизнес подробности.

Зоуи я погледна несигурно.

— След всичко, през което преминах, се боя да се ангажирам с *каквото и да било*. Дори с предложение като това, което звучи толкова примамливо.

— Но ти ще поемеш ангажимент към мен — ентусиазирано продължи Джъстин. — Към твоята любима братовчедка.

Зоуи се въздържа да отговори, че те все пак бяха втори братовчедки, а и нещо повече — от всичките братовчеди Хофман Джъстин съвсем не ѝ беше най-любимата. В ранното детство Зоуи се плашеше от Джъстин, която беше с една година по-малка от нея, но много по-смела и уверена.

Едно от нещата, по което си приличаха, беше, че и двете бяха единствени деца, растящи при самотни родители... Джъстин беше отгледана от майка си, а Зоуи — от баща си.

— Баща ти избяга ли от къщи? — беше попитала Зоуи Джъстин.

— Не, глупачке. Родителите не бягат от къщи.

— Моята майка избяга — съобщи Зоуи, доволна, че има малко повече познания от братовчедка си. — Дори не си я спомням. Татко казва, че си е тръгнала един ден, след като ме оставила, и повече никога не се е върнала.

— Може би се е изгубила — беше предположила Джъстин.

— Не, оставила писмо за сбогуване. А твоят баща къде е отишъл?

— На небето. Той е ангел и има големи сребърни крила.

— Баба не мисли, че ангелите имат крила.

— Разбира се, че имат — беше казала Джъстин нетърпеливо. — Те *трябва* да имат крила, иначе ще паднат от небето. Там няма под.

В трети клас бащата на Зоуи я премести в Евърет, където живееше баба ѝ, и бяха минали години, преди с Джъстин да се видят отново. Двете бяха поддържали нередовна връзка, разменяйки си картички за рождените дни и за Коледа. След завършването на

кулинарното училище Зоуи се беше омъжила за Крис Кели, най-добрият приятел от гимназията. В този момент Зоуи работеше като шеф по сосовете в един сиатълски ресторант, а Джъстин се опитваше да успее с „При художниците“ и те загубиха напълно връзка. Приблизително година по-късно, обаче, когато Зоуи и Крис подадоха документи за развод, Джъстин се беше оказала неочакван извор на утеха и подкрепа, и ѝ беше предложила възможността да започне нов старт във Фрайдей Харбър. Изкушена от тази перспектива, Зоуи се притесняваше да работи съвместно с вироглавата си братовчедка. Слава богу, начинанието се беше оказало успешно, давайки възможност и двете да проявят най-силните си страни. Спореха рядко, и когато го правеха, мълчаливата инатливост на Зоуи обикновено печелеше над фученето на Джъстин.

„При художниците“ беше на две минути път пеша от центъра на Фрайдей Харбър и пристанището на ферибота. Предишният собственик беше превърнал старата къща на върха на хълма в хотелче, но бизнесът не беше потръгнал и накрая Джъстин успя да го купи на най-ниска цена. Тя прекръсти и предекорира мястото. Всяка от дванайсетте стаи в главната къща представляваше почит към различен художник. Стаята Ван Гог беше боядисана в ярки цветове и обзаведена в провинциален френски стил с кувертюра на леглото в слънчогледи. Стаята Джаксън Полак беше с модерни мебели и репродукции на „капещи картини“, а над ваната Джъстин беше закачила прозрачна завеса за душ, която беше покрила с пръски от акрилна боя.

Джъстин и Зоуи си деляха вила с две спални в дъното на главната къща с една баня и кухня. Начинанието им успя, защото те прекарваха повечето от времето си в хотела с неговата просторна кухня и общи зони. За неудоволствие на Джъстин, Зоуи беше довела със себе си компания — бялата си персийска котка Байрън. По общо признание Байрън беше малко разглезен, но беше обичлив и възпитан. Единственият му недостатък беше, че не обичаше мъже — те го изнервяха много. Зоуи го разбираше отлично.

През изминалите няколко години хотелът беше станал популярен както сред туристите, така и сред местните. Джъстин и Зоуи организираха месечни събития, включващи курсове по готварство и партита по „безмълвно четене“, освен това бяха домакини на сватби и приеми. Събитието, което щеше да се състои утре, в събота, Джъстин

наричаше „сватбата на ада“ — майката на булката била дори още по-нафукана и предвзета кучка от самата булка. — Ще имаме също и предвзети шаферки и шафери, високомерни татковци... — оплакваше се Джъстин. — Това ще е най-откаченото нещо, което сме виждали тук. Мисля, че трябва да повикат психиатър на репетицията тази вечер и ще се превърне в един голям групов терапевтичен сеанс.

— Сигурно накрая ще започнат да се замерят с кексчета — допусна Зоуи.

— Боже, надявам се да го направят. Ще стоя в средата с отворена уста. — Джъстин облиза остатъка от малиновия маслен крем по пръстите си. — Видя ли Луси тази сутрин? Какво прави тя?

— Добре е, като се има предвид всичко. На болкоуспокояващи е, но Сам явно се грижи добре за нея.

— Знаех си — кимна доволно Джъстин.

Приятелката им Луси, местна художничка, работеща със стъкло, беше отседнала в техния хотел от няколко месеца, след като гаджето ѝ скъса с нея. След вчерашния инцидент с велосипеда Джъстин бе осъзнала, че заради травмите на крака на Луси и предстоящата този уикенд сватба няма начин те двете със Зоуи да се грижат за нея. Затова беше говорила със Сам да разреши Луси да се възстановява в неговата къща.

— Казах на Сам колко оценяваме това — каза Зоуи. — Много е мило от негова страна, особено като се има предвид, че той и Луси са излизали заедно само няколко пъти преди това.

— Вече са влюбени един в друг. Само че още не го знаят.

Зоуи спря по средата на изрязването на фондана от друга тарталетка.

— Откъде знаеш? Ами ако не са?

— Трябваше да видиш Сам в клиниката вчера. Беше толкова притеснен за нея, а тя така се зарадва да го види, че за няколко секунди човек би си казал, че са единствените хора на света.

Когато приключи с тарталетките, Зоуи се замисли; спомни си какъв беше Сам Нолан в основното училище — ентусиазиран кльошав всезнайко. Кой да предположи, че като порасне ще се превърне в силния, добре изглеждащ мъж, който беше видяла тази сутрин. Сам притежаваше измамна дяволитост, смесена с тиха сила... той може би

беше точно това, от което се нуждаеше Луси, след като гаджето ѝ се беше отнесло така ужасно с нея.

— Сега, когато Луси си има някого — каза Джъстин, — трябва да намерим мъж и за теб.

— Не, не трябва — възрази спокойно Зоуи. — Непрекъснато ти повтарям, че не съм готова да започна нова връзка.

— Вече минаха няколко години, откакто се разведе, а живееш като монахиня. Сексът е полезен, знаеш го. Успокоява стреса и подобрява кардиоваскуларното здраве, понижава риска от рак на простатата и освен това...

— Аз нямам простата. Мъжете имат простата.

— Знам, но си помисли само колко много ще помогнеш на някой нещастен мъж.

По лицето на Зоуи се разля неохотна усмивка.

Не беше възможно да има по-добра противоотрова за срамежливостта неувереността ѝ от Джъстин. Тя беше като студен, ободряващ септемврийски бриз, който издухваше солената горещина на лятото и те караше да мислиш за ябълки, вълнени пуловери и садене на луковици на лалета.

Преди да разточи следващия пласт фондан, Зоуи си наля кафе и каза на Джъстин за телефонното обаждане от тази сутрин. Предишния ден баба ѝ Ема, която живееше в апартамент за възрастни в независимо общество в Евърет, била откарана в близкия здравен център. Оплаквала се от парализа на лявата ръка и левия крак, и изглеждала дезориентирана. Оказало се мини инсулт, но докторът смятал, че с физическа терапия тя ще може да възстанови до голяма степен способностите на засегнатите крайници.

— Но когато ѝ направили скенер на мозъка — каза Зоуи, — установили, че тя вече е прекарала няколко слаби инсульта. Състоянието се нарича... ох, сега точно не мога да си спомня думата... но казано накратко, диагнозата е васкуларна деменция.

— О, Зоуи. — Джъстин се пресегна и сложи ръка на гърба на братовчедката си. — Съжалявам. Това нещо като Алцхаймер ли е?

— Не, но е подобно. При васкуларната деменция процесът е стъпаловиден, с всеки мини инсулт се губят по малко от способностите, след това положението се задържа за известно време,

после следва пореден епизод... — Зоуи примига и преглътна сълзите.
— Накрая ще получи масиран инсулт и това ще е краят.

Джъстин се намръщи.

— Когато Ема излезе и ни дойде на гости за Коледа, беше в страхотна форма. Не изглеждаше на възрастта си. Сега на колко е, към деветдесет?

— Осемдесет и седем.

— Трябва ли да отидеш при нея? — попита Джъстин тихо.

— Да, мисля утре след сватбения прием...

— Не, имам предвид сега.

— Имам да правя още сто седемдесет и две тарталетки, които трябва да покрия с фондан.

— Покажи ми как и аз ще се справя.

— Имаш прекалено много други задачи. — Зоуи изпита благодарност към братовчедката си, на която можеше да разчита винаги, когато изпаднеше в беда. — А и не е толкова лесно, колкото изглежда. Накрая ще свършиш с една купчина големи розови топки.

— Тогава ще ги сложа на масата на младоженеца — каза Джъстин.

Зоуи се засмя и въздъхна.

— Не, ще остана до края на сватбата, след това ще отида до Евърет. — Тя се поколеба, преди да продължи: — Ще се срещна с консултантката, която се занимава с Ема — тя помага със застраховките и знае всичко, от което баба ми има нужда. Така че ще отсъствам за няколко дена.

— Колкото е необходимо. — Джъстин я изгледа загрижено. — Мислиш ли, че баща ти ще дойде от Аризона да я види?

— Надявам се, че не. — Макар Зоуи да не беше виждала баща си от години, те понякога разменяха кратки имейли или разговори по телефона. А от онова, което знаеше за отношенията му с Ема, те бяха още по-резервирани. — Ще е наистина неловко. А и няма да е от помощ.

— Бедната Зоуи. Питам се дали някога ще имаш мъж в живота си, на когото ще можеш да разчиташ.

— Точно сега — отвърна Зоуи — един мъж е последното нещо, което ми е нужно. С изключение на Байрън, разбира се. Което ми напомня... ще се грижиш ли за него, докато ме няма?

— О, боже. — Джъстин се намръщи. — Ще му давам храна и вода, но това е всичко. Без занимания, без ресане, къпане и котешки масажи.

— Става дума само за леки фрикции в края на деня — възрази Зоуи. — Това му помага да се отпусне.

— Зоуи, не правя това дори за гаджето си. Голямата ти дебела и пухкава котка ще трябва да се справи с хипернапрежението си сама.

ПЕТА ГЛАВА

Напрегнатият глас на Дарси се процеди през телефонния секретар, докато тя оставяше съобщение в девет сутринта. Чувайки го, Алекс се измъкна от леглото, обу един клин и се затътри към кухнята.

— ... Не знам дали вече си намерил друго място, където да живееш — казваше Дарси, — но времето изтича. Обявила съм огледи на къщата следващата седмица, така че трябва да се изнесеш оттам. Искам да я продам до Деня на труда. В случай, че проявиш желание да я купиш от мен, трябва да говориш с брокера по имоти...

— Няма да ти плащам проклетата къща два пъти — промърмори Алекс, игнорирайки останалата част от съобщението. Той натисна бутона на автоматичната машина за еспreso и изчака да се загрее. През присвитите си очи видя призракт да стои до кухненския остров, подпрял ръце на гранитния плот.

Призракт срещна погледа му.

— Здравсти.

Алекс не отговори.

Снощи той включи телевизора и седна на дивана с бутилка „Джак Даниелс“. Призракт, който седеше на един близък стол, попита сардонично:

— Май не си даваш труда да вземеш чаша?

Вдигайки бутилката към устните си, Алекс го игнорира, без да откъсва очи от телевизионния екран. Призракт услужливо си замълча... но остана, докато Алекс не заспа.

А тази сутрин беше все още тук.

Като видя, че еспreso машината е готова, Алекс натисна стартовия бутон. Металическият писък на автоматичната мелничка за кафе изпълни въздуха. Машината изщрака и изпомпи двойно еспreso в скрит пластмасов контейнер. Алекс изпи кафето прав и остави празната чаша в умивалника.

Той се обърна към призрака с мрачно примирение. Беше безсмислено да го игнорира, тъй като той очевидно нямаше да отиде

никъде. И по този необикновен косвен начин Алекс можеше да усети настроението на призрака, отегчението на мъж, който е бил сам от дълго време. Макар да не можеше да бъде обвинен в излишък от съчувствие, Алекс нямаше как да не изпита искрица състрадание.

— Имаш ли име? — попита накрая Алекс.

— Имах някога. Но не мога да си го спомня.

— А защо си с пилотско яке?

— Не знам — каза призракът. — Има ли знак на рода войски? Табелка с име?

Алекс поклати глава.

— Прилича на старо А-2 с големи джобове. Не го ли виждаш?

— Аз съм видим само за теб.

— Късметлията аз. — Алекс го изглежда намусено. — Виж. Не мога да функционирам като ме следваш навсякъде. Така че трябва да станеш отново невидим.

— Не искам да съм невидим. Искам да съм свободен.

— Значи ставаме двама.

— Може би ако ми помогнеш да разбера кой съм... Кой съм бил... това би могло да ми подсказе начин как да се махна.

— „Може би“ и „би могло“ не са достатъчни.

— Това е единственото, с което разполагам. — Призракът закрачи с все по-къси крачки. — Понякога си спомням разни неща. Късчета и парчета от живота ми. — Той спря до кухненския прозорец да погледне навън към мамещата синя повърхност на Рош Харбър. — Когато за първи път... осъзнах... мисля, че ти каза... че съм в къщата на Рейншедоу. Предполагам, че в предишния си живот съм бил свързан с това място. Там има още стари боклуци, особено в таванската стая. Може би си струва да се потърсят следи.

— Защо не си го направил?

— Защото ще ми е необходима физическа форма за това — каза призракът; всяка негова дума беше пропита със сарказъм. — Не мога да отворя врата или да поместя мебел. Нямам „сила“. — Той придружи думата със загадъчно помръдване на всичките си пръсти. — Единственото, което мога, е да гледам как другите хора прецакват живота си. — Той направи пауза. — Така или иначе накрая ще трябва да разчистиш онези стари боклуци на тавана.

— Сам ще го направи. Къщата е негова.

— Не мога да говоря със Сам. А и той може да пропусне нещо важно. Нужно ми е ти да го направиш.

— Не съм ти чистачка. — Алекс излезе от кухнята и призракът го последва. — На тавана има толкова неща, че могат да напълнят цял контейнер. Ще ми отнеме дни, докато го направя сам. Може би седмици.

— Но ще го направиш, нали? — попита призракът нетърпеливо.

— Ще помисля по въпроса. А междувременно отивам да си взема душ. — Алекс спря и го изглежда. — И докато съм там, стой далеч от мен.

— Не се тревожи — каза язвително призракът. — Не се интересувам.

* * *

В началото на трети клас бащата на Зоуи ѝ съобщи, че започва нова работа в Аризона и че тя трябва да живее при баба си, докато не изпрати да я заведат при него.

— Ще трябва да подготвя къщата за теб — беше казал той. — В какъв цвят искаш да боядисам стаята ти?

— В синьо — каза Зоуи разпалено. — Като яйце на червеношийка. А, татко, искам да те попитам дали мога да си взема коте, когато се преместя в новата ти къща?

— Разбира се, че можеш. Стига да се грижиш за него.

— О, ще се грижа! Благодаря ти, татенце! — Месеци наред Зоуи си представяше каква ще е новата ѝ стая и как ще изглежда котето, и се похвали на всичките си приятелки, че ще отиде да живее в Аризона.

Баща ѝ така и не я взе при себе си. Дойде да я види няколко пъти и отговаряше на телефона, ако Зоуи му звънеше, но когато тя се осмели да попита дали къщата е готова вече за нея, дали той е направил място в живота си за нея, той беше уклончив и раздразнителен. Трябвало да бъде търпелива. Имало неща, за които първо трябвало да се погрижи.

В началото на първата ѝ година в гимназията Зоуи звънна на баща си да му каже за новия клас и новите си учители. Отсреща се обади непознат глас — жена, — която прозвуча много мило и каза, че би искала един ден да се запознае със Зоуи. Поговориха си няколко

минути. Така Зоуи беше научила, че баща ѝ е поканил някаква жена с дванайсетгодишна дъщеря да живее с него. Те бяха новото му семейство. Зоуи не представляваше нищо, освен нежелано напомняне за един провален брак и жена, която го бе напуснала.

Тя беше отишла при баба си, естествено, и беше ляла горчиви сълзи, заровила глава в скута на Ема.

— Защо не ме иска? — хлипаше тя. — Толкова ли голямо бреме съм за него?

— Няма нищо общо с теб. — Гласът на Ема беше тих и успокоителен, лицето ѝ бе опънато от съжаление, когато се наведе да погали разрошената и мокра коса на Зоуи. — Ти си най-красивото, най-умното, най-прекрасното момиче на света. Всеки мъж би бил горд да си негова дъщеря.

— Т-тогава защо той не е?

— Съсипан е, миличка, и то така, че, боя се, никой не може да го оправи. Майка ти... начинът, по който го остави... стана му нещо. Оттогава е различен. Ако го знаеше отпреди, нямаше да го познаеш. Той винаги беше в добро настроение. Всичко ставаше както го иска. Но когато се влюби в майка ти толкова силно... сякаш се сгромоляса в шахта, от която вече не можеше да се изкачи обратно горе. И всеки път, когато те погледне, няма как да не си помисли за нея.

Зоуи слушаше внимателно, опитваше се да проумее тайните, натъпкани между оскъдните разкрития. Тя имаше нужда да знае защо е била изоставена последователно от двамата си родители. Имаше само един отговор: че вината за това се крие в самата нея.

Ласкавата ръка на баба ѝ я погали по косата, когато тя продължи:

— Никой не може да те обвини, че си гневна и огорчена. Но трябва да се фокусираш върху това, което е добро в живота ти и да мислиш за всички хора, които те обичат. Не позволявай горчивината да проникне в душата ти и да те озлоби.

— Няма, Упси — прошепна Зоуи. Това беше името, с което я наричаше, откак се помнеше. — Но се чувствам... сякаш не принадлежа никъде.

— Принадлежиш на мен.

Поглеждайки към лицето на Ема, набраздено с бръчки от смях, тъга и отразяващо седем добре изживени десетилетия, Зоуи си

помисли, че баба ѝ винаги е била единственото постоянно нещо в живота ѝ.

След това двете отидоха в кухнята да готвят.

Три пъти седмично Ема приготвяше допълнително храна, която носеше на някои от по-възрастните съседи на тяхната улица. Зоуи, която обичаше да работи в кухнята, винаги ѝ помагаше.

Зоуи накълца парчетата тъмен шоколад и върху дъската за рязане се образува купчина ароматен прах. Докато фурната се загряваше, тя стопи шоколада заедно с две парчета масло в стъклена купа на вода баня. Отдели жълтъците на осем яйца, разби ги и сложи една супена лъжица ванилов екстракт в разтопения шоколад, след което добави кафява захар.

После внимателно надипли лъскавите панделки шоколадова емулсия в снега от разбити белтъци. Богатата пяна бе изсипана в индивидуални чаши за чай, които на свой ред бяха сложени на водна баня и пъхнати във фурната. Когато кексчетата се изпекоха, Зоуи ги остави да изстинат, преди да ги покрие с украса от разбита сметана.

Ема влезе да инспектира редиците шоколадови кексчета без брашно. Лицето ѝ се разтегна в усмивка.

— Очарователни са — каза тя. — И миришат божествено.

— Опитай едно — предложи ѝ Зоуи и ѝ подаде лъжичка.

Ема отхапа и реакцията ѝ бе точно тази, на която Зоуи се беше надявала. Тя изсумтя доволно и притвори очи, за да се концентрира върху богатия аромат. Но когато после ги отвори, в тях проблясваха сълзи.

— Какво има, бабо?

Ема се усмихна.

— Има вкуса на любовта, която се е наложило да пуснеш да си отиде... но сладостта е още там.

* * *

Зоуи вървеше бавно по дългия коридор на клиниката, гумените ѝ подметки скърцаха по блестящия зелен под. Умът ѝ беше зает с информацията, която докторът ѝ бе дал току-що — фактите за мозъчносъдовата болест, инфарктите, причинили удара, вероятността

Ема да има „смесена деменция“, комбинация от мозъчна деменция и Алцхаймер. Което било още рано да се каже.

При всичките въпроси и проблеми едно беше ясно: край с независимостта на Ема. Тя вече не можеше да остане да живее в общността, подпомагана от асистентка. Отсега щеше да се нуждае от повече грижи и наблюдение, отколкото те можеха да ѝ дадат. Ежедневна физиотерапия за засегнатите ръка и крак. Безопасна обстановка за живеене, като например перила за душа и дръжки на стената до тоалетната. А тъй като състоянието ѝ неминуемо щеше да се влошава, щеше да ѝ трябва още по-голяма помощ.

Зоуи се чувстваше объркана. Нямаше роднини, към които да се обърне: баща ѝ се беше отказал да се включи в нейния живот отдавна. И въпреки че семейство Хофман беше голямо, връзките между тях бяха слаби. „Самотни като скунксове“, беше подхвърлила шеговито Джъстин за техните необщителни роднини, и това си беше истина. Имаше нещо неотстъпчиво у Хофманови, което правеше перспективата за семейно събиране невъзможна.

Само че това нямаше никакво значение. Ема беше взела при себе си Зоуи, когато никой друг, дори родният ѝ баща, не я искаха. И сега пред Зоуи изобщо не стоеше въпросът дали трябва да се грижи за Ема.

Стаята в клиниката беше тиха, с изключение на бибипкането на сърдечния монитор и далечния глас на сестрата по коридора от време на време. Зоуи предпазливо отиде до прозореца и повдигна жалюзите, пропускайки вътре бледа сива светлина.

Изправена до леглото на баба си, тя гледаше восъчния ѝ тен, нежните ѝ като венчелистчета затворени клепачи и разбърканата ѝ прошарена руса коса. Искаше ѝ се да я среши и да я събере в кок вместо нея.

Очите на Ема потрепнаха и се отвориха. Сухите ѝ устни се извиха в усмивка, когато се фокусира върху Зоуи.

Гърлото на Зоуи се сви, когато се наведе да целуне баба си.

— Здравей, бабче. — Ема обикновено миришеше на „L'Heure Bleue“ — парфюма, който носеше от десетилетия. Сега от нея лъхаше на лекарства и антисептици.

Като седна на крайчеца на леглото, Зоуи се пресегна и хвана ръката ѝ; беше студена и отпусната. При гримасата на баба си тя я

пусна мигновено, спомняйки си прекалено късно, че лявата ѝ ръка е засегната от удара.

— Съжалявам. Боли ли те ръката?

— Да. — Ема прокара дясната си ръка по диафрагмата и Зоуи се пресегна и я хвана, като внимаваше да не откачи системата. Сините очи на Ема бяха уморени, но топли, когато погледна внучката си. — Говори ли с докторите?

Зоуи кимна.

Като човек, който никога не беше бягал от истината, Ема произнесе равно:

— Казаха, че съм се чалнала.

Зоуи ѝ хвърли скептичен поглед.

— Сигурна съм, че не са се изразили точно така.

— Но това имат предвид. — Двете стиснаха ръцете си. — Живях дълго — каза тя след малко. — И нямам нищо против да си отида. Но не исках да стане по този начин.

— А как?

Баба ѝ се замисли над въпроса.

— Бих искала да си замина в съня си. Докато сънувам.

Зоуи покри ръката на баба си, набраздена от вени, които се преплитаха като фина дантела.

— Какъв сън?

— Ами... като танцувам в прегръдката на красив мъж... и свирят любимата ми песен.

— Кой е мъжът? — попита Зоуи. — Дядо Гас? — Той беше първият и единствен съпруг на Ема, и беше починал от рак на белите дробове години преди раждането на Зоуи.

В очите на Ема проблеснаха познатите искрици хумор, когато тя отвърна:

— Нито мъжът, нито песента са твоя работа.

След като напусна клиниката, Зоуи отиде при Колет-Лин, Емината консултантка по грижи за възрастни.

— Мозъчната деменция не е предвидима като Алцхаймер — каза Колет. — Може да възникне внезапно или постепенно, и засяга различни части от тялото произволно. Освен това винаги съществува вероятността от получаването на масиран инсулт без предупреждение. — Жената спря, преди да добави: — Ако Ема има смесена деменция,

както лекарите подозират, ще наблюдават някои повтарящи се цикли на поведение... тя ще забравя неща, случили се наскоро, но ще си спомня отдавнашни събития. Те се намират по-дълбоко в мозъка — и са по-защитени.

— А от какво се нуждае в момента? Коя е най-добрата ситуация за нея?

— Нуждае се от постоянна и здравословна жизнена среда. Храна с добро качество, упражнения, почивка, график за приемане на лекарствата. За съжаление, тя няма да може да се върне в апартамента си — няма да ѝ го дадат предвид грижите, от които сега ще има нужда.

Зоуи усети как главата ѝ започва да бръмчи.

— Ще трябва да направя нещо с мебелите... с всичките ѝ неща.

Ема събираше всякакви боклуци и не искаше да изхвърля нищо. Един цял живот спомени щяха да бъдат сложени в кашони и складирани някъде. Антики, чинии, планини от книги, дрехи от десетилетия насам, като се започне от ерата на Труман.

— Мога да предложа добра транспорта компания — каза Колет, — и места складова площ.

— Благодаря ви. — Зоуи прибра един кичур зад ухото си. Устата ѝ беше пресъхнала и тя отпи вода от една пластмасова чаша. Прекалено много решения, които трябваше да се вземат в прекалено кратки срокове. Животът ѝ щеше да се промени така драстично, както се беше променил този на Ема. — Колко време имаме? — попита тя. — Преди да изпишат баба от клиниката.

— Предполагам... около три седмици, най-много четири. Допълнителната ѝ осигуровка ще плати за едноседмична интензивна рехабилитация, след това ще бъде приета в специализиран дом за възрастни. Обикновено „Медикеър“ покрива разходите само за кратък престой. Ако желаете да остане по-дълго, ще трябва вие да поемете разходите за личен асистент, който ще ѝ помага при къпане, обличане и хранене. Тук вече започва да става скъпо.

— Ако баба ми дойде да живее при мен — попита Зоуи, — застраховката ще покрие ли разходите за асистент, който да идва всеки ден вкъщи да ми помага в грижите за нея?

— Ако е само за личен асистент, ще трябва да плащате. Рано или късно... — Колет ѝ подаде друга брошура — баба ви ще трябва да бъде приета в специализирано затворено заведение, където

състоянието ѝ ще се следи постоянно и ще ѝ се помага в ежедневните нужди. Мога да предложа това. Мястото е приятно, с обща зала, с музика на пиано, дори следобеден чай.

— Специализирано затворено заведение — повтори замислено Зоуи, вперила очи в брошурата и снимките, обагрени в топло кехлибарено с розов нюанс. — Не мисля, че мога да оставя Ема там. Сигурна съм, че тя ще иска да съм близо до нея, а тъй като живея във Фрайдей Харбър, бих могла да я виждам единствено в...

— Зоуи... — прекъсна я Колет, тъмните ѝ, леко скосени очи бяха пълни със съчувствие. — Дотогава тя вероятно няма да си спомня коя сте...

ШЕСТА ГЛАВА

Зоуи се върна на острова след три дни трескава дейност. Беше прегледала дрехите и личните вещи на Ема, и беше наела професионална компания да опакова чупливите неща и да прибере всичко в кашони. Купчини стари снимки и албуми с автографи бяха прибрани в специално отбелязани контейнери — Зоуи не беше сигурна дали баба ѝ ще иска да ги прегледа, или не.

Веднага щом влезе в хотела, Джъстин я изгледа преценяващо и каза:

— Иди да поспиш. Изглеждаш напълно съсипана.

— Съсипана съм. — Тя с благодарност отиде в къщата и проспа по-голямата част от следобеда. Събуди си, когато косата слънчева светлина пробви боядисаните в кремаво капаци на спалнята ѝ и разчерта покривката върху леглото на идеални светли райета. В ъгъла шивашкият манекен проблясваше, окичен със старинната ѝ колекция от брошки.

Байрън лежеше наблизко и я наблюдаваше със златисто зелените си очи. Когато Зоуи се усмихна и се пресегна да го погали, той замърка доволно.

— Джъстин те е сресала — прошепна Зоуи, прокарвайки пръсти през копринената му бяла козина. — Обзалагам се, че ти е направила и котешки масаж, нали?

До вратата се приближиха стъпки.

— Само за да го накарам да млъкне — чу се гласът на братовчедка ѝ. — Не спираше да мяука за теб.

— Тя провря глава през вратата. — Какво правиш? Може ли да вляза?

— Да, чувствам се много по-добре.

— Очите ти още са като на енот. — Джъстин седна на ръба на леглото и я изгледа загрижено.

— Дори и с помощта на фирма за опаковане — каза Зоуи, — отне пълни два дни да прегледаме апартамента на Ема. Натъпкани

гардероби. Изгубих чет колко сервизи с чинии има. И толкова ненужни неща — грамофон за плочи, касетофон с кожен калъф, порцеланов тостер от трийсетте... по едно време имах чувството, че съм в епизод на „Вещомани“.

— В бъдеще виждам в теб един онлайн продавач — каза Джъстин.

Зоуи простена и седна, прокарайки пръсти през разбърканите си руси къдрици.

— Има много неща, за които искам да говоря с теб — каза тя.

— Искаш ли да отидем в голямата кухня и да си направим една голяма кана кафе?

— Не може ли да пием вино вместо кафе?

— Щом казваш.

Докато вървяха към главната къща, следвани от Байрън, Зоуи разказа на братовчедката си всичко, което бе обсъждала с консултантката по грижи за възрастни. Те влязоха в кухнята, голяма и приятна, стените бяха облепени в ретро тапети, украсени с чепки череши. Докато Джъстин отвори бутилка вино, Зоуи погледна към стъкления поднос със сладкиши. В нейно отсъствие Джъстин беше разчитала на един местен пекар да осигурява закуската на гостите.

— Не бяха лоши — каза Джъстин в отговор на неизречения въпрос, — но нямат нищо общо с твоите. Гостите, които идваха за първи път не познаваха по-добри, така че бяха щастливи, но трябваше да чуеш редовните. „Къде е Зоуи? Толкова очаквах тази закуска, а какво получавам?“ Не се шегувам, Зоуи, това място не е същото без теб.

Зоуи се усмихна.

— О, я стига.

— Истина е. — Джъстин ѝ подаде чашата с вино и двете седнаха на масата. Байрън скочи в скута на стопанката си и се сгуши, мъркайки.

— Какво стана после? — попита Джъстин тихо.

— Макар вече да мисля, че знам.

— Ема се нуждае от мен — каза просто Зоуи. — Трябва да живея с нея.

Джъстин се намръщи разтревожено.

— Не можеш да се грижиш за нея съвсем сама.

— Не, ще намеря помощница, която да ми помага за основните неща, и да се грижи за Ема, когато ме няма.

— И колко време ще продължи това? Искам да кажа, преди... — Джъстин се почувства неловко и млъкна.

— Преди състоянието ѝ да се влоши толкова, че да не може да живее повече с мен? — довърши Зоуи вместо нея. — Не знам. Може да се случи бързо, а може и бавно. Но когато стане, ще я заведа на едно място в Евърет, където се грижат за болни с нарушена памет. Говорих с главния геронтолог и се почувствах малко по-малко виновна след това, защото осъзнах, че когато баба ми вече няма да може да върви и се мие сама, те ще я накарат да се почувства далеч по-комфортно и по-сигурно, отколкото аз бих могла.

— Искаш ли да я настаниш във вилата? Тогава аз ще се изнеса в една от стаите в главната къща.

Зоуи се трогна от щедростта ѝ.

— Много мило от твоя страна. Но мястото е прекалено малко за това, което ще ни е нужно. Ема има езерна вила на острова. Около шейсет квадратни метра е, с две спални и кухня. Мисля да се опитаме да живеем там.

— Ема има езерна вила? Защо не знам за това?

— Ами, идва от страна на нейното семейство — Стюъртови — и мисля, че е прекарвала много време в нея, когато е била съвсем млада. Но не е ходила там от трийсет години и е било затворено. От време на време компанията за управление на имота я проверява и я поддържа. — Зоуи се поколеба. — Мисля, че вилата пази много спомени за Ема. Попитах я защо не я е продала досега, но тя не пожела да ми обясни. Или може би е била прекалено изморена.

— И мислиш, че тя наистина иска да отиде там сега?

— Да, самата тя го предложи.

— Къде точно се намира мястото?

— По пътя към Езерото на мечтите.

— Обзалагам се, че е много запуснато.

— Да — каза унило Зоуи. — Ходила съм един-два пъти, но не съм влизала вътре. Сигурна съм, че ще трябва да се вложат пари. Дръжки в банята, подвижен душ и парапет на входното стълбище в случай, че Ема е в инвалидна количка. Такива неща. Получих от консултантката цял списък с подобрения, които трябва да се направят.

Джъстин поклати бавно глава.

— Ще са ти нужни много пари в брой.

Един кичур коса се беше изплъзнал от опашката ѝ. Тя го прибра разсеяно, потънала в мисли.

— А ако аз купя вилата на изгодна цена и ви пусна да живеете там безплатно? Можеш да използваш парите, за да се грижиш за Ема. Аз ще платя за ремонта.

Очите на Зоуи се разшириха.

— Не мога да ти позволя да направиш това.

— Защо не?

— Няма да е честно спрямо теб.

— Ще си възстановя парите по-късно, като я отдам под наем, след като Ема... ами, след като вече няма да се нуждаете от нея.

— Дори не си видяла мястото.

— Искам да ти помогна. Аз също съм отговорна за Ема.

— Всъщност, не. Тя не ти е кръвна роднина, тя ти е пра-пра-леля по съпруг.

— Семейството ѝ е Хофман. Това за мен е достатъчно.

Зоуи се усмихна, спомняйки си, че под веселата дързост на братовчедка ѝ се крие истинско състрадание. Джъстин беше добър човек. Хората невинно осъзнаваха докъде стига тази доброта, нито колко уязвима я прави.

— Наистина те обичам, Джъстин.

— Знам, знам... — Смутена както винаги, когато се стигнеше до проява на чувства, Джъстин размаха ръка. — Трябва да намерим човек, който да започне да оправя къщата веднага. Всеки предприемач, който се справя добре, ще е ангажиран, а дори добрите са бавни като дъждовен уикенд. — Тя направи пауза. — Освен... може би... ами, не знам.

— Имаш ли някого наум?

— Братът на Сам Нолан, Алекс. Той построи доста къщи в Рош... работи страхотно и в миналото имаше славата на надежден. Но преживя тежък развод и една от сделките му за строеж на недвижими имоти пропадна... носят се слухове, че се е пропил. Така че не знам каква е историята с него. Не съм го виждала от доста време. Ще разбере истината от Сам.

Зоуи сведе поглед към котката в скута си и погали пищната ѝ козина. Байрън се размърда и се сви на кълбо.

— Аз... всъщност го срещнах. — Тя се постара гласът ѝ да прозвучи нехайно. — Когато ходих в къщата на Рейншедоу да видя Луси. Работеше нещо.

— Не си го споменавала. — Веждите на Джъстин се повдигнаха. — Ти си най-лошата лъжкиня, която познавам. А сега ми разкажи.

Зоуи се напегна да отговори, но мислите ѝ отказваха да се оформят в думи. Как можеше да обясни реакцията си към Алекс Нолан? Поразителен, неуравновесен, чертите му бяха перфектни по един строг начин, очите — ярки, сякаш запалени с последната оскъдна искрица, останала от човечността му. Той изглеждаше безкрайно разочарован, всичко уязвимо и чувствително в него сега беше изпълнено с диамантена твърдост. Слава богу, беше ѝ обърнал съвсем малко внимание, явно смятайки, че е под достойнството му да мисли за нея. Нещо, което не ѝ пречеше ни най-малко.

От ранните ѝ тийнейджърски години досега мъжете винаги правеха известни предположения, в резултат на което приятните стояха далеч и оставяха полето свободно за не чак толкова приятните. С нея вечно се опитваха да се сблизят мъже, които гледаха на преследването и съблазняването на една привлекателна жена като на спорт. Щом са вкарали жената в леглото, значи са спечелили играта. Зоуи не искаше да бъде поредната бройка на някой мъж и не искаше да бъде използвана.

Беше смятала, че омъжвайки се за Крис, най-после е намерила човека, който ще я цени заради това, което е. Той беше грижовен и чувствителен мъж, който винаги я изслушваше и се отнасяше към нея с уважение. Точно затова беше още по-опустошаващо, когато ѝ каза година след сватбата им, че е влюбен в друг мъж. Предателството беше жестока и иронична изненада, идвайки от човек, който винаги беше подкрепял самоуважението на Зоуи. Оттогава бяха минали две години, през които не бе имала никаква романтична връзка. Тя не вярваше на инстинктите си, когато се отнасяше до мъже. А с мъж като Алекс Нолан беше очевидно отвъд способността ѝ да се занимава.

— Помислих си, че е красив — успя най-после да произнесе Зоуи, мислейки за Алекс. — Но не особено отзивчив.

— Имам чувството, че не харесва жени.

— Искаш да кажеш, че е...

— Не, нямам предвид това. Мисля, че е съвсем редовен. Прави секс с жени, но мисля, че не ги *обича*. — Джъстин направи пауза и сви рамене. — Разбира се, това няма нищо общо с ремонтирането на вилата. Така че ако звънна на Сам и той каже, че Алекс е още в играта... ти какво мислиш? Ще имаш ли нещо против той да свърши работата?

— Съвсем не — каза Зоуи, макар че стомахът ѝ изпърха при мисълта, че ще го види отново.

* * *

— Не — отвърна Алекс, когато Сам му каза за обаждането на Джъстин. — Прекалено съм зает.

— Моля те за лична услуга. Тя е приятелка на Джъстин. Освен това се нуждаеш от работата.

Призракът се мотаеше наоколо, докато двамата братя залепяха голям гипсов медальон към тавана на площадката към втория етаж.

— Добре е — каза призракът и Алекс го изгледа намръщено.

— Пет пари не давам — промърмори Алекс. Беше стъпил на една стълба и притискаше намазаната с лепило задна страна на медальона към сухата повърхност на тавана, докато Сам стоеше отдолу.

— Ей, кибритлията, давай го по-спокойно — каза Сам меко. — Няма да ти навреди да изкараш малко пари.

Алекс се опита да овладее раздразнението си. Още не беше свикнал с идеята, че само защото той може да вижда и чува призрака, това означава, че и другите могат.

— Кажи ѝ да си намери друг да свърши това.

— Няма друг. Всички на острова са ангажирани за лятото, с изключение на теб. И Джъстин се опитваше да ме подпита с обичайната си „изтънченост“ дали изобщо си способен да се справиш с подобна работа.

— Да ремонтирам вилата на езерото? — Алекс беше възмутен. — Че защо да не съм способен?

— Не знам, Ал. Може би е свързано с впечатлението, което създаваш у хората напоследък... че ако животът ти е разделен на две, едната половина е „пиян до козирката“, а другата „махмурлия“. Да, можеш да продължаваш да ме гледаш злобно, но това не променя факта, че някой ден — скоро! — ще бъдеш прекалено пиян, за да работиш, и прекалено разбит, за да пиеш.

— Той е прав за това — обади се призракът.

— Мамка ти — озъби се Алекс и на двамата. — Никога не ми е липсвал и един ден работа.

Сам подпъхна уплътнителния материал под медальона, докато Алекс проверяваше отбелязаните с молив маркери по тавана, за да бъде сигурен, че нищо не се е разместило.

— Нямам съмнение — тихо отвърна Сам. — Но ще трябва да излезеш и да го докажеш на другите, Ал. Знам само, че преди беше 401 (к)^[1], а сега си 501 (к).^[2]

— Какво означава това?

— Означава, че здравата си я закъсал.

— Все още имам проекта „Езерото на мечтите“. Просто трябва да намеря неколцина, които да ме подкрепят.

— Страхотно. Случайно тази вила на Зоуи е на пътя към „Езерото на мечтите“. Сигурно си минавал покрай нея сто пъти. Така че можеш да отделиш няколко седмици, за да я ремонтираш и...

— Зоуи? — попита остро Алекс, докато слизаше по стълбата. — Мислех, че каза, че вилата била на Джъстин.

— Джъстин е тази, която ми се обади. Зоуи отива да живее там с баба си, която страда от нещо като Алцхаймер. Спомняш си Зоуи, нали? Блондинката със сладкото лице и с хубавите... мъфини. — Сам се ухили, когато видя лицето на Алекс. — Помогни ми, моля те. Тя е една от най-добрите приятелки на Луси. Направи го, че да мога да се възползвам от благодарността на Луси.

Призракът погледна към Алекс развеселен.

— Защо не? — попита той. — Освен ако не те е страх, разбира се.

— Защо да ме е страх? — сопна се Алекс раздражено, преди да осъзнае, че отговаря на призрака.

— Да те е страх от какво? — вдигна вежди Сам озадачен. — От Зоуи?

— Не. — Алекс се вбеси. — По-добре забрави.

— Не е необходимо да е нещо сложно — продължи да го притиска Сам. — Иди и оправи къщата за тази хубава жена и за баба й. Може да извадиш късмет и да ти сготви вечеря.

— А ако не го направиш — добави призракът, — ще знаем какъв страхливец си в действителност.

— Ще го направя — отвърна Алекс през стиснати зъби. Беше ясно, че призракът ще го дразни нонстоп, докато не се съгласи. А той изпитваше необходимост да докаже пред призрака и може би пред себе си, — че Зоуи Хофман не представлява проблем за него. — Дай ми телефонния й номер. Ще разбера какво иска и ще го направя. Ако не й хареса, да си намери някого другиго.

— Ще й дадеш добра оферта, нали?

— На всички давам добра оферта — каза Алекс студено. — Аз не дера клиентите си, Сам.

— Знам — побърза да отговори брат му. — Нямах предвид това.

— Ще й дам справедлива цена, ще си свърша добре работата и ще приключа навреме. Както винаги. А след това, ако не престанеш да се занимаваш с личния ми живот, ще взема този прът и ще ти го натикам в...

— Имаме сделка — каза Сам незабавно.

[1] Спестовен пенсионен план, спонсориран от работодател. Той позволява на работника да спестява и инвестира част от заплатата си преди отчисляването на данъци. Данъците се плащат чак при изтеглянето на парите от сметката. — Б.пр. ↑

[2] Когато финансовото състояние е толкова лошо, че единствените пари, които имаш, са дребните в джоба ти. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Защо не може ти да го посрещнеш във вилата? — попита Зоуи, докато двете с Джъстин разчистваха трапезарията от съдовете за закуска.

— Къщата ще е твоя — отвърна логично Джъстин, когато я последва в кухнята. — И ти си тази, която знае най-добре от какво Ема ще има нужда.

— Въпреки това искам да дойдеш с мен.

— Не мога. Имам среща със служителя от банката във връзка с отпускането на заем. Ще се справиш, не бой се. Само не забравяй бюджета.

— Не е бюджетът това, което ме притеснява — каза Зоуи, докато търкаше платото от закуски с ненужна сила. — Знаеш, че не обичам да говоря с непознати.

— Алекс не е непознат. Срещала си го преди.

— За трийсет секунди.

— Ти отиде в Евърет и говори там с цяла група непознати.

— Не беше същото.

— Ох. — Джъстин спря да зарежда миялната машина. — Разбирам. Но обещавам, че той няма да направи нищо, което да те накара да се чувстваш неловко. Ще се държи професионално.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. Той е брат на Сам. Знае, че Сам ще му скрие задника, ако те обиди.

— Надявам се.

— Ти му звънна да си уговорите среща, нали? Дружелюбен ли беше?

Зоуи се замисли.

— Не беше *недружелюбен*.

— Но беше любезен?

Зоуи си припомни краткия разговор, който бяха провели. Нямаше любезности, нямаше и следа от непринудения чар на брат му Сам. Но

да... беше се държал любезно. Тя кимна в отговор на въпроса на Джъстин.

— Единственият начин да преодолееш стеснителността си — я убеждаваше Джъстин, — е да се упражняваш. Знаеш, трябва да си дружелюбна, да водиш любезни разговори. Мъжете не са толкова по-различни от нас.

— Напротив, са.

— Добре де, различни са. Това, което искам да кажа, е, че не са сложни.

— Напротив, сложни са.

— Добре, понякога може да са сложни, но са напълно предсказуеми.

Зоуи изпусна една въздишка. Тя завиждаше на увереността на Джъстин и знаеше, че Джъстин е права: трябваше да се упражнява. Но идеята да остане сама във вилата на езерото с мъж, който я беше уплашил, ѝ се виждаше невероятно стресираща.

— Знаеш какво правя, когато се ужасявам от нещо, нали? — попита Джъстин. — Разделям го на части. Така че ако аз трябваше да се срещна с Алекс във вилата, нямаше да си позволя да мисля за цялото тричасово мъчение...

— Искаш да кажеш, че ще трае три часа?

— По-вероятно два. Така че щях да започна да си казвам: Стъпка първа. Качвам се в колата и отивам във вилата. Стъпка втора. Отключвам вратата, влизам вътре и чакам. И когато Алекс се появи: Стъпка трета. Поканвам го и говорим няколко минути. — Джъстин ѝ се усмихна окуражително. — Виждаш ли? Никое от тези неща не е ужасяващо само по себе си. Такова ти се струва само когато виждаш всичко заедно, имаш чувството, че бягаш от разярен тигър.

— Паяци — каза Зоуи. — Не ме плаши идеята за разярен тигър. Паяците са тези, от които се страхувам.

— Хубаво, но това разваля метафората. Никой не бяга през глава от паяк.

— Вълчите паяци преследват до дупка жертвата си. А паякът Черната вдовица се движи изключително бързо. Освен това има и подскачащи паяци, които...

— Стъпка първа — прекъсна я Джъстин твърдо. — Намери ключовете за колата си.

От момента, в който бе извикан в езерната къща, Алекс изведнъж беше спрял да говори и се взираше очарован, поглъщайки с очи всеки детайл. Призракът не можеше да разбере какво толкова интересно намира. Къщата беше малка и груба, с разнебитена кедрова обшивка, покрита предна веранда, широка стряха отгоре и каменен комин. Занаятчийските детайли като заострените колони от чемшир на верандата и каменната основа я правеха приятна, което — когато имотът се възстановеше — щеше да й придава определен чар. Но евтиният навес за коли отстрани беше пълна скръб. Освен това от пръв поглед беше ясно, че компанията, отговаряща за поддръжката на имота, си е вършила работата през пръсти. Дворът беше разхвърлян и обрасъл, чакълестата алея — задушена от плевели. Ако и вътре беше така занемарено, както отвън, щеше да има проблем.

Тъй като беше подранил и Зоуи още не беше дошла, Алекс реши да обиколи навън и да провери дали няма мухъл, повредени дъски от обшивката и пукнатини в основата.

Това място ми е познато, беше казал призракът учудено, като последва Алекс от камиона. Спомням си, че съм бил тук. Спомням си... — Той внезапно прекъсна.

Алекс го погледна, усетил копнежа в настроението му.

— Живял си тук?

Обзет от безпокойство, призракът отвърна объркано:

— Не, аз... идвах при някого.

— При кого?

— При една жена.

— За да правиш какво? — настоя Алекс.

Макар призракът да не беше в състояние да се изчервява, смущението му не можеше да се скрие.

— Не е твоя работа — сряза го той.

— Значи си я чукал?

Призракът го изгледа сърдито:

— Затваряй си устата.

Доволен, че го е ядосал, Алекс продължи да обикаля около къщата. Задоволството му обаче изчезна бързо, удавено в толкова

силен и пронизващ копнеж, че почти го заболя. Дали призракът знаеше кой или какво е предизвикало това усещане? Алекс се изкушаваше да го попита, но му се стори някак грубо... единственият начин да уважиш тази неизмерима болка беше да запазиш мълчание.

— Тя е тук — каза призракът, когато чуха звука от гуми по покритата с чакъл алея.

— Страхотно — отвърна мрачно Алекс. Перспективата да говори със Зоуи, общуването, дори най-обикновеното, бе достатъчно да го накара да плувне в студена пот. Той вдигна ръка към тила си да разтърка схванатите си мускули.

Призракът е бил прав, когато го беше нарекъл негодник. Но Алекс не се притесняваше заради себе си.

Пропадналият брак с Дарси беше потвърдил някои от най-лошите неща, които бе подозирал за себе си. Той го бе научил, че интимността не само ти дава оръжията, но и желанието да нараняваш хората, с които си бил най-близък. И повече от всичко: беше го убедил, че е безнадеждно пропаднал, като двамата си родители. Той щеше да разруши неминуемо всичко и всеки, когото харесваше.

Но най-голямата вреда беше станала, след като с Дарси се бяха разделили. Бяха продължили да правят секс понякога, когато тя идваше на острова. „Заради старото време“, беше подхвърлила веднъж, но нямаше нищо за спомняне или за съжаление в техните яростни срещи. Само гняв. Отмъщение. Бяха се чукали от взаимна обида, а най-лошото беше, че това беше далеч по-добре от всяко преживяване, което бяха споделяли от обич. Още го преследваха спомените за това, което бяха правили, как се бяха наранявали един друг по възможно най-лошия начин.

Нямаше връщане на невинността след такова нещо.

Нямаше място в живота му за някоя като Зоуи Хофман. Единственият жест на любезност, който можеше да ѝ предложи, беше да стои колкото се може по-далеч от нея.

Преди да стигне до предния вход, Алекс каза полугласно:

— Разкарай се от пътя ми и не ме разсейвай, докато говоря с нея. Хората не са склонни да наемат предприемачи шизофреници.

— Ще мълча — обеща призракът.

Малко съмнително. Но и двамата знаеха, че ако призракът ядоса Алекс, той ще откаже да прегледа тавана и да пресее купчините

отдавна забравени боклуци, които можеше да съдържат следа към неговия бивш живот. А призракът отчаяно искаше да разбере кой е бил преди. Макар че Алекс никога не би го признал, той самият също беше любопитен. Нямаше как да не се питаш защо призракът е бил осъден на такава безмилостна изолация. Може би си плащаше за минали грехове? Може би е бил някакъв престъпник или долен тип? Но това не обясняваше защо се мъкнеше непрекъснато след Алекс.

Алекс му хвърли подозрителен поглед, но призракът явно не забеляза. Той гледаше къщата и приближаващата се Зоуи, хипнотизиран от далечни сенки.

За смайване на Зоуи, под навеса за коли беше паркиран един пикап. Да не би Алекс вече да беше тук? Имаше още пет минути до часа, в който се бяха уговорили да се срещнат.

Пулсът ѝ се ускори до насечено стакато. Тя паркира до пикапа и се погледна в огледалото, за да се увери, че копчетата на блузката ѝ на цветя са на мястото си. Горните две бяха оставени незакопчани и разкриваха шията ѝ до ключиците. След като помисли малко, закопча и тях. След това излезе от фолксвагена си, отиде до пикапа и осъзна, че е празен. Алекс беше намерил начин да влезе в къщата?

Тя прекоси чакъла, балансирайки на ниските си розови обувки, отиде до входната врата и установи, че е заключена. След като се разрови в чантата си, намери ключовете от компанията за поддръжка. Първият не проработи. Когато извади втория и го пхна в ключалката, чу, че някой се приближава.

Беше Алекс, който се появи иззад къщата. Той беше атлетичен, крайниците му се движеха отпуснато, по спортен маниер, тялото му беше почти мършаво под черната тениска с къси ръкави и дънките.

— Здравсти — поздрави тя с принудена веселост.

Алекс ѝ кимна кратко, слънцето се плъзна по тъмната му коса. Той беше нечовешки красив, с тези ъгловати скули и силно очертани вежди, и очи като замръзнал огън. Под контролираната му фасада прозираше някаква нервност, сякаш не е имал достатъчно сън или храна, или пък *нещо друго* не му е достигало. Тази мистериозна и неизказана нужда прозираше през кожата му.

Несъмнено разводът му си беше взел своя дан... и то доста солидна порция. Зоуи не можа да се въздържи и си помисли какво би му дала, ако имаше възможността. Може би орехова супа,

облагородена с кисела зелена ябълка и пушен бекон, сервирана с хлебче, намазано с масло, и ръсната отгоре едра морска сол.

Тя завъртя ключа по-силно в съпротивляващата се ключалка, съзнанието ѝ още беше заето с въображаемата вечеря. А може би щеше да сготви нещо по-солидно и засищащо... месно руло от свинско и говеждо, и трохи от френски селски хляб. Намачкани картофи с карамелизирани дребни лукчета, а отстрани — зелен и жълт боб, сотиран на бавен огън в зехтин и чесън, докато започне да се топи...

Унесът ѝ бе прекъснат, когато ключът се счупи. Тя с изумление установи, че едната му половина е останала в ключалката.

— Ох. — Страните ѝ се изчервиха и тя хвърли покрусен поглед към Алекс.

Неговото лице беше неразгадаемо.

— Случва се със старите ключове. С времето стават по-крехки.

— Дали да не опитаме да влезем през прозореца?

Той погледна остатъка от ключа в ръката ѝ.

— Има ли друг ключ за къщата?

— Така мисля. Но първо трябва да извадиш другата половина от ключалката.

Алекс мълчаливо отиде до камиона си и извади червено старомодно куфарче с инструменти. Занесе го на предната веранда и се разрови из него.

Стараяйки се да не му се пречка, Зоуи стоеше отстрани до вратата и го гледаше как пъха метална кука в запушената ключалка. След една-две минути той разхлаби заседналото вътре парче и го измъкна с тънки щипки.

— Направи го толкова лесно! — възкликна Зоуи.

Той върна инструментите в кутията и се изправи. Тя имаше чувството, че му коства огромни усилия да я погледне в очите.

— Може ли аз? — попита я той и протегна ръка към връзката ключове.

Тя му го подаде, като се стараеше пръстите им да не се докосват. Той прегледа ключовете, опита с един и вратата се отвори със скърцане.

Къщата беше тъмна, с миризма на мухъл и тиха. Алекс влезе в дневната пръв, намери ключа за осветлението и го натисна.

Зоуи остави чантата си до вратата и продължи навътре. Като се завъртя в бавен кръг, тя с удоволствие откри, че помещението е с отворен план. Но кухнята беше малка ниша, тясна и с липсващи шкафове, с древен линолеум. Единственото обзавеждане, което се виждаше, беше стара кухненска маса от хром и три мръсни стола с винилова тапицерия; както и чугунена печка за дърва в ъгъла. Сбръчкани алуминиеви щори покриваха прозорците като редица от скелети.

Зоуи искаше да отвори един прозорец, за да влезе чист въздух, но не можа да го помръдне. Прозорецът беше залепнал.

Алекс отиде и прокара пръст по рамката и перваза.

— Боядисвали са го затворен. — След това отиде до другия. — Този също. После ще разкъртя боята.

— Защо някой ще боядисва прозореца затворен?

— Обикновено, за да не духа. Излиза по-евтино, отколкото да се запечатва. — Физиономията му изразяваше точно това, което си мисли за идеята. Той отиде до ъгъла, повдигна свободния край на мокета и погледна под него. — Подът е дървен.

— Наистина? Възможно ли е да се ремонтира?

— Може би. Никой не може да каже какво е състоянието на дъските, докато не се махне целият мокет. Понякога го слагат, защото си има причина. — Алекс отиде до кухненската ниша и клекна, за да провери една част от стената, където беше избил мухъл. — Имало е теч — каза той. — Ще се наложи да свалим част от стената. Видях дървесни мравки отвън — направили са си мравуняк заради влагата.

— Ох. — Зоуи се намръщи. — Надявам се ремонтът на това място си струва. Надявам се, че не се изхвърлям.

— Не изглежда толкова зле. Но ще трябва да поръчаш инспекция.

— Тя колко ще ми струва?

— Двеста-триста долара, може би. — Той сложи кутията с инструменти върху мръсната хромирана маса. — Ще живееш тук с баба си, значи?

Зоуи кимна.

— Има васкуларна деменция. Може скоро да се стигне до момент, в който ще се нуждае от проходилка или инвалиден стол. — Тя отиде да си вземе чантата, разрови се за брошурата, която ѝ бяха дали

от болницата, и му я подаде. — Това са нещата, които трябва да бъдат направени, за да бъде къщата безопасна за нея.

След като ги прегледа набързо, той ѝ върна брошурата.

— Дали не трябва да я задържиш? — попита го.

Алекс поклати глава.

— Знам какво е необходимо. — И като се огледа несигурно, той продължи: — Ако баба ти ще използва проходилка, подът трябва да е ламиниран.

Зоуи беше разтревожена от факта, че той почти не погледна брошурата. Държеше се едва ли не покровителствено.

— Не обичам ламинат. Предпочитам истинско дърво.

— Ламинатът е по-евтин и по-траен.

— Ще го обмисля, тогава. Но би ми се искало килим в спалните.

— Стига да не е прекалено луксозен. Прекарването на инвалиден стол по него е като да го търкаляш през пясък. — Алекс се изправи в отвора на кухненската ниша и включи лампата. — Не мисля, че това е носеща стена. Мога да я сваля и да превърна това място в остров. Това ще удвои броя на шкафовете и повърхността на плотовете.

— Можеш ли? Ще бъде чудесно да имам отворена кухня.

Алекс извади блокче с листчета за бележки от куфарчето с инструменти и написа нещо на най-горното. Пресегна се за една рулетка и влезе по-навътре в кухнята.

— Мислила ли си какъв тип плот искаш?

— О, да — бързо отвърна Зоуи. — Здрав дървен плот. — Тя винаги си беше мечтала за такъв, но никога не беше имала шанса. Когато бе започнала да работи в „При художниците“, плотовете от стеатит бяха вече монтирани.

Рулетката щракна и изскърца още няколко пъти.

— Ако ще готвиш много, по плота ще останат много следи. Скъп е. И поддръжката му е скъпа.

— Наясно съм — отвърна Зоуи. — Работила съм в кухни с такива плотове.

— А инженерен камък^[1]?

— Предпочитам дърво.

Алекс излезе от кухнята и отвори уста, сякаш се канеше да спори. Когато видя оправдателното ѝ изражение, обаче, затвори уста и продължи да си записва.

Зоуи се хвана, че започва все повече да не го харесва. Мълчанието му беше особено изнервящо, защото той не даваше никакъв знак какво стои зад него. Нищо чудно, че беше разведен... представата да живееш спокойно с такъв мъж изглеждаше невъзможна.

Като се стараеше да не го гледа, тя отиде до дъното на къщата, където двойка френски врати се отваряха към малка веранда с прогнили дъски. Беше приятен малък двор, заграден с ограда от ковано желязо, с горичка и Езерото на мечтите отвъд нея.

— Ще бъде ли възможно да се сложи една котешка вратичка? — поиска да знае Зоуи.

— Какво? — долетя гласът му от другия край на стаята.

— Котешка вратичка. Ето тук отзад.

— И котка ще има, значи — чу го тя да си мърмори.

— Какво означава това? — попита Зоуи, изчервявайки се.

— Нищо.

— Лошо ли е човек да има котка?

Алекс измъкна една дължина от металната лента и я опъна по пода.

— Не ме интересува какъв домашен любимец имаш. Забрави какво съм казал. И да, мога да инсталирам такава врата. Макар че не гарантирам, че през нея няма да влезе някоя миешка мечка или лисица.

— Ще се възползвам от възможността — каза кратко Зоуи.

Мълчание.

Докато Алекс мереше главната стая и си водеше бележки, Зоуи отиде да изследва малкото кухненско пространство. Както бе очаквала, тук нямаше нито микровълнова, нито миялна машина. Тя и Джъстин предварително се бяха уговорили, че част от техния бюджет ще отиде за ново кухненско обзавеждане, тъй като реновирането на кухнята ще повиши цената на къщата. Тя си помисли, че ще е удобно да има микровълново чекмедже, монтирано в кухненския остров. Миялната щяха да сложат до мивката, естествено, а хладилникът трябваше да се намира на място, на което вратата му да може да се отваря, без да се блъска в стената.

Може и да беше възможно да се спестят пари с боядисването на шкафовете и добавянето на нови кухненски уреди. Тя отвори вратичката на един шкаф. Вътрешността беше покрита с прах. Виждайки нещо на средния рафт, Зоуи се повдигна на пръсти, за да го

извади. Беше стара тел за разбиване на яйца, ръждясал метал с дървена дръжка. Макар че не беше използвана, някой сигурно би я искал като декорация. Зоуи унило си помисли, че при всичките тези антики, събрани от Ема, нямаше как да не започне да ги продава в Ebay.

В този момент от края на шкафа върху плота падна нещо почти с големината на длан.

Беше паяк. *Огромен паяк.*

Той тръгна към нея с учудваща бързина.

[1] Смес от разтрошен мрамор, кварц и слепващо вещество, най-често полимерна гума. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

При вика на Зоуи Алекс се озова при нея за няколко секунди. Тя беше побягнала от кухненската ниша, очите ѝ изглеждаха огромни върху пребледнялото лице.

— Какво има?

— П-паяк — заекна тя.

— Тук е — извика призракът откъм кухнята. — Проклетото нещо скача от един плот на друг.

Алекс се втурна в тясното пространство, грабна старата тел за разбиване на яйца и уби паяка с няколко решителни удара.

Спирайки да погледне отблизо, той подсвирна тихо. Беше вълчи паяк, от онези, които се крият през деня и търсят плячка нощем. Този екземпляр специално беше по-голям от всеки друг, който беше виждал извън зоологическата градина. В едното ъгълче на устата му трепна смях, когато си представи как Сам би реагирал на ситуацията. Сам щеше да намери начин да го хване, без да го нарани, и да го пренесе безопасно навън, при това щеше да изнесе цяла лекция за уважението към природата. Виждането на Алекс за природата беше, че всеки път, когато тя се осмелеше да влезе вътре, щеше да се окаже срещу един голям флакон „Райд“.

Погледът му мина по кухнята. От ъгъла на тавана висеше разкъсана паяжина. Паяците си плетяха мрежи близо до източника на храна, което означаваше, че тук трябва да има голямо наличие на насекоми, привлечени към влагата от теча в стената.

— Алекс — дойде настоятелният глас на призрака от другата стая, — нещо лошо става със Зоуи.

Мръщейки се, Алекс излезе от кухнята и намери Зоуи в средата на главната стая, обвила ръце около тялото си. Тя не можеше да си поеме дъх, сякаш дробовете ѝ отказваха да работят. Той се озова до нея с две крачки.

— Какво има?

Тя изглежда не го чу. Очите ѝ бяха широко отворени и разфокусирани. Крайниците ѝ трепереха.

— Ухапа ли те? — попита Алекс, като прегледа лицето, врага, ръцете, всеки сантиметър открита кожа.

Зоуи поклати глава и гласът ѝ прозвуча като хриптене, когато се опита да говори. Алекс се улови, че се пресяга към нея, но бързо се осъзна и дръпна ръцете си.

— Паник атака — каза призракът. — Можеш ли да я успокоиш?

Алекс поклати глава. Него го биваше да ядосва жените, но успокояването не влизаше в репертоара му.

Призракът изглеждаше раздразнен.

— Просто ѝ говори. Потупай я по гърба.

Алекс го изгледа ужасено. Нямаше начин да му обясни нежеланието си да я докосне. Беше напълно убеден, че това ще доведе до катастрофа. Но Зоуи се люлееше на краката си, изглеждаше така, сякаш ще припадне, и той нямаше избор. Посегна към нея, ръцете му се затвориха нежно около раменете ѝ. Това да усеща кожата ѝ до дланите си и текстурата на плътта ѝ изпрати гореща тръпка през него, което предвид обстоятелствата, не беше нищо по-малко от извратеност.

За негово облекчение тя не се отдръпна. Продължи да диша с отворена уста, преглъщайки болезнено, сякаш не можеше да поеме достатъчно количество въздух, докато проблемът всъщност беше, че поемаше прекалено много.

— Искам да си поемеш дълбоко дъх и бавно да го изпуснеш — каза Алекс. — Можеш ли да го направиш?

Зоуи го погледна, без да го вижда, очите ѝ бяха отчаяни и замъглени от сълзи.

— Г-гърдите ми.

Той разбра мигновено.

— Нямах сърдечен пристъп. Добре си. Само трябва да забавиш дишането. — Тя продължи да се взира в него, от очите ѝ закапаха сълзи, смесвайки се с перлената влага от пот по страните ѝ. Гледката накара нещо в гръдния му кош да се свие болезнено. — В безопасност си — чу се той да казва. — Няма да позволя да ти се случи нещо. Спокойно... — Ръката му се вдигна до лицето ѝ. Бузата ѝ беше хладна и плюшена, като чашелистче на бяла орхидея. Той внимателно я докосна по носа, притисна едната ноздра и задържа пръста си върху

нея. — Дръж устата си затворена. Трябва да дишаш само през едната ноздра.

С ограничения достъп на въздух дишането ѝ започна бавно да се регулира. Но не беше лесно. Тя си пое дъх, изхълца и продължи да се мъчи да диша, сякаш се опитваше да поеме царевичен сироп през сламка. Единственото, което Алекс можеше да направи, беше да я държи търпеливо и да остави тялото ѝ да се справи.

— Браво — промърмори той, когато почувства, че тя започва да се отпуска. — Точно така. — Още няколко плитки вдишвания. За негово облекчение, тя спря да се бори. Той обхвана с ръка лицето ѝ и палецът му изтри струйката сълзи по бузата ѝ. — А сега задръж въздуха.

Зоуи изглеждаше изтощена, тя отпусна глава на рамото му, златните ѝ къдрици го погъделичкаха по кожата. Алекс притихна.

— Съжалявам — чу я да прошепва. — Съжалявам.

Но не толкова, колкото той. Защото близостта ѝ бе предизвикала шок на удоволствие, преминал през него толкова чист и изгарящ, че беше почти болка. Той знаеше някак си, че ще бъде така. Осъзна, че я притиска по-плътно, докато тялото ѝ се моделира по неговото, сякаш костите ѝ се бяха втечнили. Няколко остатъчни тръпки преминаха по гърба ѝ и той ги прогони бавно с ръце. Почувства как сетивата му се разтварят, за да я приемат в себе си, нейната невероятна, сочна изтънченост. Тя миришеше на смачкани цветя, сух и невинен мирис, и той искаше да разтвори блузата ѝ и да го вдишва направо от кожата ѝ. Искеше да притисне устни до бързия пулс на шията ѝ и да плъзне език по нея.

Топлината нахлу и се издигна през мълчанието. Поривът да я докосне интимно, да прокара ръце през косата ѝ и под дрехите ѝ почти го побъркваше. Но беше достатъчно да седи тук с нея, дезориентиран от желанието, което протичаше през него.

През спуснатите си клепащи той забеляза някакво движение наблизко. Беше призракът, само на няколко крачки, гледаше го с вдигнати вежди.

Алекс му хвърли изпепеляващ поглед.

— Мисля да проверя другите стаи — съобщи призракът и изчезна.

Зоуи се притисна до Алекс, който беше единственото солидно нещо в света, неподвижният център на въртележката. Някъде в дъното на съзнанието ѝ танцуваше ужасяващата мисъл, че след това никога вече няма да е в състояние да го погледне в лицето. Беше се държала като глупачка. Той не изпитваше към нея нищо друго, освен презрение. Само че... беше толкова нежен... толкова загрижен. Ръката му се движеше по гърба ѝ в бавни кръгове. Беше минало много време, откакто мъж я бе държал така... беше забравила колко е хубаво. Изненада се, че Алекс Нолан е способен на такава мълчалива, спокойна нежност. Беше очаквала всичко друго от него, но не и това.

— По-добре ли си? — попита той след малко.

Тя кимна срещу рамото му.

— Аз... винаги съм мразила паяци. Те са като... космати топки смърт на осем крака.

— Обикновено хапят хората само за да се защитят.

— Няма значение. Въпреки това се страхувам от тях.

Напуши го смях.

— Повечето хора се страхуват.

Зоуи вдигна глава и го погледна с широко отворени очи.

— И ти ли?

— Не. — Той погали брадичката ѝ с опакото на пръстите си. Лицето му беше строго, но очите — топли. — При работа като моята виждаш толкова много от тях, че накрая свикваш.

— Аз не бих могла — каза Зоуи. Спомняйки си онзи в кухнята, тя усети пулсът ѝ да се ускорява. — Този беше огромен. А начинът, по който падна от шкафа и заподскача към мен...

— Вече е мъртъв — прекъсна я Алекс. Ръката му се върна на гърба ѝ, подновявайки успокояващите милувки. — Успокой се, иначе ще се хипервентилираш отново.

— Това Черна вдовица ли беше?

— Не, просто вълчи паяк.

Тя потрепери.

— Те не са смъртоносни.

— Сигурно има още. Къщата май е пълна с тях.

— Ще се погрижа за това. — Той прозвуча толкова уверено, че тя нямаше как да не му повярва. Лицето му беше съвсем близо и можеше да види сянката от леко наболата брада. — Единственият начин, по който паяците могат да влизат — продължи Алекс, — е през пукнатините и местата, които не са запечатани. Така че ще инсталирам четчици и метални ленти на вратите, ще запълня с насмолена кълчища навсякъде около прозорците и вратите и ще сложа мрежа на всички отвори. Повярвай ми, това ще е най-обезопасената откъм насекоми къща на острова.

— Благодаря.

Миг по-късно тя осъзна, че още е прилепена до Алекс, като малко раче към пристанищен стълб. И сърцето ѝ още препускаше. Изправени така близо един до друг, беше невъзможно да забележи, че той е възбуден, натискът на тялото му беше твърд и приятен. Тя сякаш не можеше да се движи, а само да се отпусне срещу него с пресъхнала уста, парализирана от удоволствие.

Алекс я отмести от себе си и се извърна, простенвайки.

Зоуи още чувстваше виталния отпечатък на неговото тяло навсякъде, където се бяха допирали, пулсиращо усещане, което бе останало точно под повърхността на кожата ѝ.

Отчаяно опитвайки се да измисли начин да прекъсне мълчанието, тя насочи съзнанието си обратно към това, което той бе казал за обезопасяването на къщата. И избъбри:

— Ще трябва ли да се откажем от котешката врата?

От него дойде драскащ звук, сякаш прочистваше гърлото си, и тя осъзна, че се опитваше да потисне смеха си. Погледна я през рамо, в очите му проблясваха весели искрици.

— Да — каза той.

* * *

След като пусна Зоуи от прегръдката си, Алекс стана отново делови. Докато Зоуи предпазливо изследваше останалата част от къщата, той продължи да взема мерки на помещенията. Опитваше се да се фокусира върху всичко друго, само не и върху Зоуи.

Искаше да я заведе някъде, в някоя тъмна и тиха стая, да я съблече и да я чука безкрай. Но тя имаше силно развито чувство за достойнство, което по някаква причина той не искаше да унижава. Харесваше му начинът, по който тя му се противопостави, когато обсъждаха материала за кухненски плот. Харесваха му леките усмивки, които прозираха под срамежливостта ѝ. Харесваха му прекалено много неща в нея, и господ знае, нищо хубаво нямаше да излезе от това. Така че той щеше да направи услуга и на двамата и да стои далече от нея.

Докато Алекс късаше бележки една след друга и ги редеше в една линия по старата хромирана маса, Зоуи отиде до страничната врата, която водеше към навеса за коли.

— Алекс — извика тя, когато погледна през мръсния прозорец, — трудно ли ще е да превърнеш навеса в гараж?

— Не. Той е построен като гараж. Ще трябва само да добавя стени, изолация и врата.

— Тогава ще включиш и това в офертата, нали?

— Разбира се.

Погледите им се срещнаха и те усетиха между тях да пропуква електричество. Алекс с усилие върна вниманието си отново върху бележките.

— Сега, ако искаш, си върви — каза той. — Аз ще се забавя още малко, ще довърша тук и ще направя някои чертежи. Когато си тръгвам ще заключа и ще направя нов ключ за теб.

— Благодаря. — Тя се поколеба. — Имаш ли нужда да остана и да ти помогна?

Алекс поклати глава.

— Само ще ми се пречкаш.

Призракът се приближи до масата.

— Целият този чар — каза той с възхитен тон, — вроден ли ти е, или е трябвало да се потрудиш над него?

Зоуи се приближи до масата и почака, докато Алекс вдигна поглед и срещна нейния.

— Искам да... ами, благодаря ти — каза тя и лицето ѝ порозовя.

— За нищо — промърмори Алекс.

— Много си мил — настоя тя. — Може би, за да ти върна услугата... мога да ти направя вечеря някой път.

— Не е необходимо.

Призракът изглеждаше възмутен.

— Какво лошо има да я оставиш да ти направи вечеря?

— За мен няма да е затруднение — настоя Зоуи. — А и... не съм лоша готвачка. Трябва да опиташ.

— Трябва да опиташ — повтори призракът ентусиазирано.

Алекс го игнорира и погледна Зоуи.

— Графикът ми е много натоварен.

Призракът заговори на Зоуи, макар че тя не можеше да го чуе.

— Той смята, че ще е по-добре да се забие някъде сам и да се налива като камила, страдаща от дефицит на внимание.

Зоуи сведе очи след отказа на Алекс.

— След няколко дни — пророни той. — Ще се отбия в хотела с няколко чертежа. Ще ги прегледаме заедно и ще направя промени, ако се налага. След това ще ти направя офертата.

— Можеш да дойдеш всеки ден след закуска. Тя свършва в десет през седмицата и в единайсет и половина през уикендите. Или пък... да минеш малко по-рано и да ти направя закуска. — Зоуи докосна повърхността на хромираната маса с пръсти. Ръцете ѝ бяха малки, но умели, ноктите — старателно подрязани и чисти. — Харесва ми този комплект за кухненски комплект. Искане ми се да имаше начин да се възстанови.

— Може да стане — отвърна Алекс. — Единственото, което е нужно, е да се излъска с малко стоманена вата и няколко слоя хромов спрей.

Зоуи погледна масата замислено.

— Предполагам, че не си струва труда при положение, че липсва един от столовете.

— Четвъртият стол се намира в навеса за коли. Не можеш да го видиш сега, защото съм паркирал отпред.

Лицето ѝ светна.

— О, добре. Тогава си струва да спасим комплекта. В противен случай си мислех, че трябва да му направим свирка.

Алекс я погледна озадачено.

Тя му отвърна с невинен син поглед.

— Имаш предвид да го отсвирим — каза Алекс. Гласът му беше предпазлив и монотонен.

— Да, аз какво... — Зоуи млъкна, когато осъзна какво ѝ се е изплъзнало от устата. По лицето ѝ се разля гъста червенина. — Трябва да тръгвам — произнесе тя с тих глас. Взе чантата си и избяга от къщата.

Вратата след нея се затвори с трясък.

Призракът се тресеше от беззвучен смях.

Алекс подпря ръце на масата и наведе глава. Беше толкова възбуден, че не можеше да стои прав.

— Не мога да направя това — успя да произнесе той.

— Трябваше да я поканиш да излезете — обади се призракът, когато най-после стана сериозен.

Алекс поклати глава.

— Защо не?

— Като си помисля за всички начини, по които мога да нараня такава жена... — Алекс млъкна, леко усмихнат. — По дяволите. Не мога да броя до толкова.

* * *

След като Зоуи разказа на братовчедката си всичко, което се бе случило в къщата край езерото, Джъстин не просто се развесели. Тя се смя толкова, че едва не падна от стола.

— О, боже — задъхано простена тя и взе една кърпичка да попие очите си. Гледката на изпълненото с негодувание лице на Зоуи само влоши нещата. — Съжалявам, скъпа. Смея се с теб, не на теб.

— Ако се смееше с мен — каза Зоуи, — тогава и аз щях да се смея. А аз не го правя. Защото единственото, което искам да направя, е да измъкна един нож от най-близкото чекмедже и да се наръгам.

— Не се опитвай — отвърна Джъстин, все още хихикайки.

— С днешния си късмет току-виж се оказало лъжица за сладолед.

Зоуи сведе чело към кухненската маса.

— Той си мисли, че съм най-големият идиот на света. А аз толкова много искам да ме харесва.

— Сигурна съм, че те харесва.

— Не — възрази Зоуи мрачно, — не ме харесва.

— Значи тогава му има нещо, защото всички на този свят те харесват. — Джъстин млъкна за миг. — А защо искаш той да те харесва?

Зоуи вдигна глава и подпря брадичка на ръката си.

— Ами ако ти кажа, че е, защото изглежда добре?

— Боже, това е невероятно плитко. Толкова съм разочарована от теб. Разкажи ми повече.

Зоуи се усмихна.

— Всъщност не е заради външността му. Макар, че е... паразитен.

— Да не споменаваме, че е и дърводелец — каза Джъстин. — Имам предвид, че всички дърводелци са секси, дори грозните. Но един добре изглеждащ дърводелец... ами, страшно трудно е да му се устои.

— В началото не бях толкова изкушена от него, но тогава той уби паяка. Кое то си беше една голяма точка в негова полза.

— Абсолютно. Обожавам мъже, които убиват буболечки.

— А след това, когато изпаднах в паника и не можех да дишам, се държа толкова... нежно. — Зоуи въздъхна и се изчерви при спомена. — Прегърна ме и ми говореше с онзи глас... нали се сещаш, нисък и леко дрезгав...

— Всички Нолан звучат така — произнесе Джъстин замислено. — Сякаш са лек случай на бронхит. Страшно сексапилно.

Една къдрица падна над очите на Зоуи и тя я издуха.

— Кога за последен път мъж се е фокусирал върху теб сякаш си единственото нещо на света? — попита тя замислено. — Като че ли обръща внимание на всеки удар на сърцето ти? Като че ли се опитва да абсорбира усещането за теб?

— Никога — призна Джъстин.

— Такова беше чувството — продължи Зоуи. — И не можех да не помисля какво ли е да си с такъв мъж. Защото когато някой ми е казал преди, че ме желае, винаги съм знаела, че онова, което иска, е да ме избройка. А с Крис, макар че беше много сладък и внимателен, когато... бяхме заедно по онзи начин... никога не беше...

— Докрай?

Зоуи кимна.

— Но в Алекс има нещо, което ме кара да мисля... — Гласът ѝ заглъхна, когато си помисли за това, което се канеше да каже.

Кафявите кадифени очи на Джъстин потъмняха от тревога.

— Зоуи. Знаеш, че само се шегувах. Месеци наред ти говорех, че трябва да започнеш да излизаш с някого. Но Алекс не е мъжът, с когото да започнеш.

— Напълно ли си убедена, че има проблем с пиенето?

— Щом се налага да задаваш този въпрос, значи е проблем. А когато се хванеш с някой такъв, влизаш в любовен триъгълник — ти, той и алкохола. Не ти трябва такива неприятности, особено сега, когато си поела отговорност да се грижиш за Ема. Не се опитвам да ти казвам какво да правиш, но... независимо от всичко го правя. Казвам ти да се стегнеш и да не се захващаш с Алекс. Има достатъчно много приятни, нормални мъже, които ще искат да са с теб.

— Има ли? — попита сухо Зоуи. — Защо тогава досега не съм срещнала никой от тях?

— Страхуват се от теб.

— О, я стига. Видя ме в дните, когато косата ми е лоша и когато качих няколко килограма отгоре по време на Деня на благодарността и после, когато ги свалих по време на най-гадния грип, който съм карала някога... няма причина някой мъж да се страхува от мен.

— Зоуи, дори в най-лошите си дни ти пак си жената, за която много мъже фантазират... как правят луд, див секс.

— Не искам луд секс — възрази Зоуи. — Искам само... — Неспособна да намери правилните думи, тя поклати глава тъжно и отхвърли назад няколко палави къдрици. — Искам решение — призна тя, — а не още проблеми. А с Алекс няма да има друго, освен проблеми.

— Да. Така че нека те уредя. Познавам страшно много мъже.

Зоуи мразеше уредените срещи почти толкова, колкото паяците. Тя се усмихна и поклати глава. Опита се да забрави чувството за сигурност, което бе намерила в прегръдката на Алекс Нолан. Това беше лош неин навик... да търси сигурност на места, където нямаше такава.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На тавана в къщата на Рейншедоу Роуд имаше кашони, очукан дървен сандък, няколко счупени, мухлясали мебели, и събирани с десетилетия дреболии, изоставени от предишните наематели. Алекс си помисли, че е хубаво, дето не се страхува от насекоми или гризачи, тъй като сигурно щеше да има много такива сред толкова много боклуци и вехтории.

— Мисля, че трябва да започнеш оттук — обади се призракът от другия край на стаята.

— Няма да пълзя по цялата тази планина от боклуци — каза Алекс като изсипа една индустриална торба боклук.

— Но това, моето искам да погледнеш, е най-отзад.

— Ще стигна до там най-накрая.

— Но ако...

— Не ме притискай — каза Алекс. — Не приемам заповеди от духове. — Той включи телефона си към чифт мобилни високоговорители до вратата. Приложението въртеше песни от интернет радиостанция, базирани на селекция от предишни влизания. Заради безкрайните оплаквания на призрака Алекс беше добавил музика от някои големи биг бендове към плей листата. И тайно се бе изненадал, че харесва няколко парчета от Арти Шоу и Глен Милър, въпреки че нищо не бе в състояние да го накара да си признае.

Плавният дрезгав глас на Шерил Кроу изпълни въздуха с бавна интерпретация на „Begin the Beguin“. Призракът отиде до високоговорителите.

— Тази я знам — произнесе той с удоволствие и затапаност.

Алекс отвори един орфан картонен кашон и откри, че е натъпкан с видеокасети. Дръпна го настрана и извади отвътре избеляла статуйка на бухал.

— Откъде вземат хората тази боклуци? — попита той гласно. — А може би по-правилният въпрос е „защо“?

Призракът слушаше съсредоточено песента.

— Някога танцувах на тази мелодия — произнесе той отнесено.
— Спомням си, че държах в прегръдките си жена. Имаше руси коси.
— Виждаш ли лицето ѝ? — попита Алекс заинтригуван.
Призракът поклати глава със съжаление.
— Сякаш спомените са скрити зад завеса. Единственото, което виждам, са сенки.
— Някога виждал ли си някой друг... като теб?
— Имаш предвид други духове? Не. — Призракът се усмихна безрадостно, когато видя изражението на Алекс. — Не си давай труд да ме питаш за задгробния живот. Не знам нищо за него.
— Ще ми кажеш ли, ако научиш?
Призракът срещна очите му.
— Да, ще ти кажа.
Алекс се зае с работата си. Той измъкна чанта, пълна с бутилки и счупено стъкло. Внимателно я сложи в кашона с видеокасети. Призракът тихо изпя няколко тона от песента.
— Питам се какво си направил, за да стигнеш дотук — каза Алекс.
Призракът го погледна предпазливо.
— Мислиш, че това е наказание?
— Адски съм сигурен, че не изглежда като награда.
Призракът се усмихна кратко, после изтрезня.
— Може би е нещо, което не съм направил — каза той след известно време. — Може би съм изоставил някого или съм пропуснал шанс, от който е трябвало да се възползвам.
— Тогава защо си се залепил тук за мен? Това какво ще реши?
— Може би трябва да те предпазя от същата грешка, която съм направил аз. — Призракът наклони глава леко, изучавайки го.
— Ако искам да си пропиляя живота, това си е моя работа. И ти не можеш да направиш нищо по въпроса, приятел.
— Пак заповядай — дойде киселият отговор.
Алекс извади една кутия, пълна с папки.
— Какво има вътре?
— Нищо. — Алекс прерови прашната кочина хартии. — Прилича на бележки от студентски курсове от седемдесетте. — Той ги хвърли в торбата за боклук.

Призракът се върна при микрофоните, и отново затананика кавър на „Ю Ту“ на „Night and Day“.

Минаха часове, Алекс местеше кашони и пълнеше торби с боклук, без да намери нищо ценно, с изключение на няколко ролки тапет в модния през шейсетте дизайн на кафяви райета и лимонено зелени кръгове, и пишеща машина „Корона“ в поохлузен калъф.

— Това може и да струва нещо — направи коментар призракът, когато дойде и надникна зад рамото на Алекс.

— Може би петдесетачка — отвърна Алекс, раздразнен от близостта на призрака. — Хей... не ми нарушавай личното пространство.

Призракът се отдръпна малко, но продължи да се взира в пишещата машина.

— Погледни в калъфа — предложи той. — Има ли нещо в него?

Алекс вдигна машината и погледна под нея.

— Не-е. — Той размърда схванатите си рамене и се изправи да разтъпче изтръпналите си крака. — Ще го отложa с един ден.

— Сега?

— Да, сега. Трябва да работя по дизайна за Зоуи. Освен това трябва да намеря къде да живея, преди Дарси да ме изхвърли насила от къщата.

Призракът се взря мрачно в кутиите, които още не бяха докосвани.

— Но има още толкова неща, които не си видял.

— Ще продължим утре.

Обидата на призрака беше почти осезаема, изпълни въздуха като облак разгневени стършели.

— Още няколко минути — каза той упорито.

— *Не*. Прекарах по-голямата част от деня да се ровя в боклуци заради теб. Имам си и друга работа. За която ми плащат. За разлика от теб, аз не мога да живея от въздух.

Призракът отвърна с опасен поглед.

В последвалото мълчание Алекс оправи безпорядъка, откачи телефона си от колонките, взе голямата найлонова торба и я затътри. Сред тракането, дрънченето и шумоленето на боклуците той чу призракът да пее песента, същата, за която знаеше, че Алекс мрази повече от всичко.

„Надолу по хавайската пътека, където случайно кривнах, една вечер чух една девойка да пее...”

— Престани с тези глупости — изсъска Алекс. — Сериозно говоря. — Но когато слезе на втория етаж, противната мелодия продължаваше.

— „О, не ме е грижа дали си обичал жените... Щеше да забравиш за всички тях, ако можеше да чуеш...”

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Зоуи сложи последната чиния от сутрешната петъчна закуска в миялната, тя чу стържение по задната врата на кухнята. Отиде да я отвори и Байрън влезе с жално мяукане, опашката му беше високо вдигната, както джентълмен повдига шапка за поздрав. Той седна и я погледна с очакващи зелени очи.

Зоуи се наведе да го погали по пухкавата бяла козина.

— Знам за какво си дошъл.

Тя отиде до печката и изсипа последните остатъци бъркани яйца от един тиган в купичката на Байрън. Котаракът започна да яде изискано, ушите и опашката му потрепваха от удоволствие.

В този момент в кухнята влезе Джъстин.

— Един човек е дошъл при теб. Не знам какво да му кажа.

— Алекс ли е? — Зоуи почувства как я изпълва приятно чувство.
— Моля те, изпрати го тук.

— Не е той. Бившият ти.

Зоуи примига. Не беше виждала и говорила с Крис от повече от година, контактите им се ограничаваха до няколко безлични имейла. Доколкото знаеше, нямаше причина той да идва на острова.

— Сам ли е или е с партньора си?

— Сам — отвърна Джъстин.

— Каза ли ти защо е тук?

Джъстин поклати глава.

— Искаш ли да го разкарам?

Зоуи почти се изкуши да каже „да“. Вярно, с Крис не се бяха разделили с лошо. Всъщност разводът им беше тиха и безкръвна процедура. Като негова съпруга тя се бе чувствала предадена, но като негова приятелка нямаше как да не му съчувства за болката и объркването, които той явно преживяваше. Точно след първата им годишнина Крис беше отишъл при нея със сълзи на очи, опитвайки се да обясни, че макар да я обичал и винаги щял да я обича, имал връзка с мъж, който работел в неговата адвокатска компания. Крис беше

разказал, че доскоро не е имал смелост да признае пред себе си чувствата и желанията си, но повече не можел да се преструва. Всеки път, когато бил привлечен от мъже в миналото, скривал чувствата си, знаейки, че консервативното му семейство никога няма да одобри. Но повече не можел да живее в лъжа. А това, за което съжалявал най-много, било, че причинил на Зоуи такова разочарование и болка. Никога не е искал да я нарани.

— Няма значение — бе казала Джъстин по повод на последното. — Той го направи и то по най-лошия начин. Можеше да дойде при теб и да ти каже: „Зоуи, чувствата ми са объркани“, и двамата да поговорите. Вместо това те е лъгал постоянно, докато ти си била заслепена. Изневерявал ти е. И това го прави негодник, независимо дали е гей или правоверен мъж.

Сега, размишлявайки над перспективата да види Крис, Зоуи усети как стомахът ѝ се свива на буца.

— Ще говоря с него — каза тя неохотно. — Няма да е правилно да му откажа.

— Слаба ракия си ти — промърмори Джъстин. — Добре, ще го изпратя тук.

След няколко минути вратата се отвори и Крис влезе предпазливо.

Беше красив, както винаги, слаб и строен, косата му имаше цвят на узряла ръж. Крис винаги бе поддържал страхотна физическа форма и винаги бе скрупулъзен по отношение на начина си на хранене — рядко хапваше червено месо и никога не си позволяваше втора чаша вино. „Никакво масло, сметана или въглехидрати“, казваше винаги на Зоуи, когато тя му готвеше. Тя се съгласяваше, макар да намираще ограниченията за леко дразнещи. Първото ядене, което бе направила за себе си, след като се бе изнесла от общия им апартамент, беше огромна купа спагети карбонара със сос от бяло вино, сметана и три цели яйца, и всичко това обилно покрито с настъргано сирене пекорино романо и пармезан, и поръсено с хрупкави парченца пържен бекон.

Крис се усмихна, когато я видя.

— Зоуи — каза той тихо и пристъпи напред.

Последва миг на неловкост, когато тръгнаха един към друг, за да се прегърнат, но вместо това се спряха и си стиснаха ръцете. Зоуи се

изненада вътрешно колко ѝ е приятно, че го вижда отново и колко много ѝ е липсвал.

— Изглеждаш чудесно — каза той.

— Ти също. — Но тя видя със загриженост, че около лешниково-зелените му очи има сянка на тъга и бръчките на напрежение се бяха задълбочили.

Като бръкна в джоба на безупречно скроеното си сако, Крис извади малък предмет в кесийка от мек плат.

— Намерих това зад скрина един ден — каза той и ѝ я подаде. — Помниш ли колко много я търсихме?

— Боже мой — възкликна Зоуи, когато видя брошката вътре. Тя беше любимата от колекцията ѝ, стара сребърна брошка, представляваща емайлиран чайник с инкрустирани аметисти. — Мислех, че никога няма да я видя отново.

— Искях да ти я предам лично — каза Крис. — Знаех колко много означава за теб.

— Благодаря. — Тя му се усмихна, трогната. — Ще останеш ли на острова за уикенда?

— Да.

— Сам? — насили се тя да попита. Двамата се опитваха да се държат нехайно, като двама души, които се опитват да установят отношения наново.

Крис кимна.

— Имах нужда да се махна и да премисля някои неща. Наел съм една къща на брега за няколко дни. Надявам се да видя някоя косатка, може би, и да покарам каяк. — Погледът му се плъзна по кухнята, обхващайки тиганите, които още чакаха да бъдат измити, останките от закуска. — Дойдох в неподходящ момент. Заета си...

— Не, всичко е наред. Искаш ли да останеш за няколко минути, ще ти направя кафе?

— Само ако и ти пиеш с мен.

Зоуи му направи знак да седне на масата и отиде да свари прясно кафе. Вместо да се отпусне в стола, Крис се облегна на здравата маса и остана да я наблюдава.

— Къде е къщата, която си наел? — попита Зоуи, докато слагаше кафето във филтъра.

— В залива Лоунсъм^[1]. — Крис млъкна за малко, преди да добави: — Впрочем, уместно име, предвид сегашното ми положение.

— О, скъпи. — Зоуи отиде до мивката да налее юда в кафеварката. — Неприятности с... партньора ти?

— Ще ти спестя подробностите. Но през ума ми минаха много неща. Спомени, мисли... и ме измъчва, че така и не ти се извиних за това, което ти причиних. Направих всичко по възможно най-лошия начин. Аз... — Той затвори уста и стегна челюст, но едно мускулче на бузата му продължи да трепти.

Зоуи внимателно занесе каната с вода до кафемашината и я изля в нея.

— Но ти го направи — възрази тя. — Извини ми се повече от веднъж. И може би наистина можеше да го направиш по-добре, но си представям колко ти е било трудно. Аз бях до такава степен фокусирана върху собствените си наранени чувства, че не помислих колко ли страшно е било за теб да го признаеш. Колко е трудно да се срещнеш очи в очи с реакцията на другите. Простила съм ти отдавна, Крис.

— Но аз не съм си простил — каза Крис, като прочисти гърлото си. — Не поех отговорност. Казах ти, че е моя грешката. Не помислих за това ти какво трябва да преживееш. За малко сякаш бях станал тийнейджър и преминах през всички фази, които съм пропуснал по време на порастването. Толкова съжалявам, Зоуи.

Останала без думи, Зоуи включи кафемашината и след това се обърна към него. Ръцете ѝ пригладваха отново и отново бялата ѝ готварска престилка.

— Всичко е наред — каза тя накрая. — *Наистина* съм добре. Но се притеснявам за теб. Защо изглеждаш толкова нещастен? Ще ми кажеш ли какво не е наред?

— Той ме изостави заради друг — каза Крис и се изсмя кратко. — Подобаваща справедливост, нали?

— Съжалявам. Преди колко време?

— Месец. Не мога да ям, не мога да спя, не мога да дишам. Изгубих дори чувството си за обоняние и вкуса си. Ходих на лекар — можеш ли да си представиш такава степен на депресия, че дори да не усещаш миризмата на нещата? — Той въздъхна. — Ти беше най-добрата приятелка, която съм имал някога. Винаги си била

единствената, на която съм искал да кажа първо, когато ми се случи нещо.

— Ти също си бил моят най-добър приятел.

— Това ми липсва. Мислиш ли... — Крис преглътна мъчително. — Мислиш ли, че можем отново да се върнем към това? Не както когато бяхме женени... имам предвид тази част с приятелството.

— Мога да приема тази част с приятелството — отвърна с готовност тя. — Седни и ми разкажи какво се случи. А докато го правиш, аз ще ти приготвя закуска. Точно както едно време.

— Наистина не съм гладен.

— Не е нужно да ядеш — каза тя и включи печката, за да загрее черния стоманен тиган. — Но ще направя нещо за теб.

Когато бяха женени, беше така почти всяка вечер — Крис седнаше и говореше със Зоуи, докато тя готвеше. Беше приятно отново да върнат тези моменти, въпреки многото време, през което са били разделени. Крис разказа за проблемите, с които той и партньорът му се бяха сблъскали, как първоначалната радост на ромansa им избледняла в ежеднезната рутина на съвместния живот.

— И тогава нещата, които изглеждаше, че нямат значение преди — политика, пари, дори такива тъпи неща като например от коя страна да се развива рулото тоалетна хартия, — всичко това стана важно. И започнахме да се караме. — Той млъкна, когато видя Зоуи да чупи яйцата в купа с една ръка. Едно, второ, трето. — Какво правиш?

— Омлет.

— Нали помниш, никакво масло.

— Помня. — Зоуи хвърли поглед през рамо и му напомни: — Говореше ми за скандалите.

— Да. Той е различен човек, когато се кара. Искa да използва всички оръжия, всичко, което си споделил с него насаме. Победа на всяка цена... — Той млъкна, когато Зоуи пръсна малко топено масло в малка тенджерка. — Хей...

— Това е френски омлет — каза тя. — Трябва да го направя по този начин. Просто гледай на друга страна и продължавай да говориш.

Крис въздъхна с примирение и продължи.

— Искaх одобрението му толкова много. Не можех да му угодя. Но той беше първият мъж, когото някога... — Крис млъкна.

Зоуи нарязва малко свежи подправки — магданоз, естрагон, босилек — и ги разбърква с яйцата. Тя разбираше процеса, през който преминаваше Крис. Знаеше колко много начини можеш да намериш, за да се самообвиниш след скъсване, как прехвърляш през главата си стотици разговори, за да разбереш какво е трябвало или не е трябвало да кажеш. Как непрекъснато искаш да спиш, дори когато вече си спал прекалено много, как не можеш да ядеш, въпреки че стомахът те боли от глад.

И колко необяснимо глупаво се чувстваш, когато друг не успява да се влюби в теб.

— Няма начин да знаеш какво ще излезе от една връзка — каза Зоуи. — Ти опита.

— Опитах — каза Крис горчиво. — Но не вадя повече късмет като гей, отколкото като бях „редовен“.

— Крис... рядко някой остава с първия човек, когото е обичал.

— Някои хора не остават с никого. Не искам да съм един от тях.

— Джъстин казва, че ако никога не намериш Господин Правилния, трябва да се забавляваш колкото се може повече с Господин Неправилния.

Той се засмя безрадостно.

— Съвсем в неин стил.

— Освен това според нея човек научава по нещо от всяка връзка.

— И какво научих аз? — попита той мрачно.

Зоуи вдигна ръка над тигана и провери топлината, когато тя се издигна към дланта ѝ. Когато реши, че е правилната, изсипа яйцата в тигана и започна да ги разбърква с вилица.

— Научил си повече за това какъв си — каза тя накрая. — И каква любов искаш.

Тя разбърква яйцата и разклати съда с няколко ловки движения на китката, разтърсвайки сместа, докато придобие твърда консистенция. След това увеличи температурата, обдарявайки омлета с няколко последни горещи целувки, като придаде лек препечен финиш на деликатната повърхност. После наклони тигана към една чиния и остави омлета да се навие в правилен, златист цилиндър. Украси го с парченца портокал и свежи лавандулови цветчета и сложи чинията пред Крис.

— Изглежда чудесно — каза Крис, — но не мисля, че съм в състояние да ям нещо.

— Опитай една-две хапки.

Крис примирено си отрязва едно парче и го сложи в устата си. Зъбите му се затвориха върху комбинацията от текстури — деликатни яйца, едва доловимата пикантност на дивите подправки, целувката на морска сол и пушена щипка млян черен пипер. Без думи, той си взе втора хапка, след това още една и още една. По бузите му се плъзна лека руменина, докато ядеше съсредоточено.

— Ако бях „правоверен“ мъж, щях да се ожения отново за теб.

Тя се усмихна и му доля още кафе в чашата.

Докато Крис се хранеше, Зоуи направи кайсиево-лимонени кифлички от козуначено тесто за следобедния чай, който се сервираше ежедневно на гостите. Тя смеси съставките и изсипа тестото в тавичка за миниатюрни мъфини. Докато работеше, разказа на Крис за здравословното състояние на баба си. Той слушаше с мълчаливо съчувствие.

— Ще ти е трудно — каза накрая той. — Познавах хора, които се грижеха за свои роднини с деменция.

— Ще се справя — отвърна тя.

— Как можеш да си сигурна?

— Нямам друг избор. Планът ми е да се справя с положението, каквото и да е то.

— Говорила ли си с баща си за решението си?

Слаба усмивка премина по устните на Зоуи, когато тя седна на масата.

— С него не си говорим. Разменяме си имейли. Писа ми, че ще дойде да ни посети, след като взема Ема в езерната къща.

— О, виж ти. — Крис беше виждал бащата на Зоуи, Джеймс, няколко пъти, и единственото общо, което имаха, беше, че и двамата са мъже и че притежават XY хромозоми. След сватбата Крис беше подхвърлил саркастично, че бащата й я е превел по пътеката към олтара с цялото внимание на човек, който носи колет в офиса на UPS.

— Не мисля, че Ема ще очаква това повече от мен — призна Зоуи. — Те не са комуникирали от развода насам.

— От *нашия* развод? — попита Крис невярващо. — Защо?

— Той принципно е против развода.

— Но се е развел.

— Всъщност, не е. Майка ми ни изостави, но не е имало развод. — Зоуи се усмихна, когато добави мрачно: — Той ми каза, че трябвало да се опитам да бъда по-добра съпруга, да те заведа на брачна консултация, и тогава нямало да станеш гей.

— Не съм станал гей, аз си бях гей. Аз съм гей. — Крис поклати глава и се засмя смутено. Консултацията нямаше да ме промени повече, отколкото ако си бях променил формата на носа или цвета на очите. Слушай, искаш ли да поговоря с него за това? Никога не ми е хрумвало, че той може да вземе да те обвинява за нещо такова...

— Не. Това е изключително мило от твоя страна, но не е необходимо. Не мисля, че баща ми ме обвинява дълбоко в сърцето си. Той просто се възползва от всеки шанс, за да бъде критичен. Не може да се сдържи. Защото да обвиняваш другите е по-лесно, отколкото да мислиш, че има за какво да обвиняваш себе си. — Тя се пресегна и сложи ръка върху неговата. — Но ти благодаря.

Крис обърна дланта си нагоре стисна нейната, преди да продължи:

— Какво друго се случва в живота ти? — попита той след малко. — Има ли Господин Правилен в картинката? Или Господин Неправилен?

Зоуи поклати глава.

— Няма време за любовен живот. Не мога да си вдигна главата от работа. А отгоре на всичко трябва да подготвя къщата за баба.

Крис стана да занесе чинията си до мивката.

— Ще ми кажеш, ако се нуждаеш от помощ, нали?

— Да. — Зоуи също стана. Чувстваше се облекчена, сякаш отношенията им най-после бяха станали такива, каквито по начало е трябвало да бъдат. Приятелство... нищо повече и нищо по-малко.

— Благодаря ти — каза Крис просто. — Ти си красива жена, Зоуи, и не говоря само за външността. Моля се на Господ да намериш правилния мъж един ден. Съжалявам, че ти попречих за това. — Той се пресегна към нея и тя се сгуши в прегръдката му. — Имах нужда да разбера дали още ме мразиш — каза Крис в косата ѝ. — И толкова се радвам, че не ме мразиш.

— Никога не бих могла.

Вратата на кухнята се отвори и в рамката ѝ застана някой. Прегръдката на Крис се разхлаби. Зоуи погледна, очаквайки да види Джъстин.

Алекс Нолан стоеше на прага с твърдо изсечено лице, без усмивка. В ограниченото пространство на кухнята той изглеждаше по-едър, отколкото Зоуи си го спомняше, по-заплашителен, и тя почти можеше да се закълне, че онези мигове, когато я бе държал в ръце, не са били нищо, освен сън. Когато леденият му поглед се плъзна по Зоуи, мълчанието му се изпълни с неможещо да се сбърка напрежение.

— Здравей — каза Зоуи. — Това е бившият ми съпруг, Крис Кели. Крис, това е Алекс Нолан. Той ще ремонтира къщата на езерото.

— Това още не се знае — обади се Алекс.

Като продължаваше да държи ръката си върху рамото на Зоуи, Крис му подаде ръка.

— Приятно ми е да се запознаем.

Алекс отвърна на ръкостискането делово, погледът му се върна на Зоуи.

— Ще мина друг път — произнесе той отсечено.

— Не, моля те, остани. Крис тъкмо си тръгваше. — Виждайки папката в ръката му, Зоуи попита: — Да не би това да са плановете? Искам да ги видя.

Алекс погледна към Крис. Макар изражението му да не издаваше нищо, във въздуха се усещаше чувство на враждебност.

— На острова ли живеете? — попита той.

— В Сиатъл. — Гласът на Крис прозвуча монотонно.

— Имате семейство тук?

— Само Зоуи.

Отговорът бе последван от мълчание, наежено като бодлива хвойна.

Крис свали ръката си от Зоуи и промърмори:

— Благодаря за закуската. И... за всичко останало.

— Грижи се за себе си — каза тя нежно.

Металическо издрънчаване проряза въздуха.

Алекс си играеше с ключовете си, показвайки явно нетърпение.

Крис размени със Зоуи таен поглед. Веждите му се вдигнаха и се събраха въпросително, сякаш искаше да попита: „Какъв му е проблемът?“

Тя не беше напълно сигурна, отвърна му с объркано въртене на главата.

Бившият ѝ съпруг излезе от кухнята, затваряйки внимателно вратата след себе си.

Зоуи се обърна към Алекс. Той беше облечен по-небрежно, отколкото го бе виждала някога, в сива тениска и опръскани с боя дънки. Износените му дрехи му стояха добре, денимът падаше свободно около твърдите очертания на тялото му, тениската без ръкави разкриваше здрави и силни ръце.

— Искаш ли закуска? — попита го Зоуи.

— Не, благодаря. — Алекс отиде и остави чантата и ключовете си на масата, извади лист хартия от папката. — Няма да се бавя. Ще ти покажа няколко неща и ще ти оставя чертежите.

— Не бързам — каза Зоуи.

— Но аз бързам.

Лицето му се смръщи и между веждите му се вряза дълбока бръчка. Тя се изправи до него на масата, докато той разгъваше добросъвестно начертаните планове на помещенията.

Алекс заговори, без да я поглежда.

— По-късно ще ти донеса каталози, за да избереш мостри за довършителните работи. От колко време си разведена?

Зоуи примига объркано от внезапния въпрос.

— От няколко години.

Той не показва никаква реакция, само челюстите му се стегнаха.

— Бяхме приятели от гимназията — каза Зоуи. — Оказа се, че трябва да си останем приятели. Не бях виждала Крис отдавна. Тази сутрин се появи изневиделица.

— Какво правиш с бившия си съпруг си е твоя работа.

Зоуи не хареса начина, по който той го изрече.

— Не правя нищо с него. Ние сме разведени.

Раменете му се свиха вдървено.

— Много хора правят секс с бившите си.

Тя примига смаяно.

— Какъв е смисълът да спиш с някого, след като си се развел с него?

— Удобство. — При неразбиращия ѝ поглед Алекс додаде: — Няма вечери, няма претенции, няма специални обноси. Еквивалентът

на храна за вкъщи.

— Аз не обичам да си вземам храна за вкъщи — каза Зоуи обидено. — А това е най-лошата причина, която някога съм чувала — да правиш секс с някого, само защото е удобно. Това е... това е просто бълвоч.

Той вдигна вежди, каменното му изражение се стопи.

— Какво е бълвоч?

— Нещо, което не става за ядене. Винаги е ужасно. Като сушени картофи, преработено консервирано месо или яйчен продукт на прах.

Едното ъгълче на устата му се изви.

— Когато си достатъчно гладен, бълвочът не е толкова лош.

— Но не е истинска храна.

— На кого му пука? Телесна функция.

— Яденето?

— Говорех за секса — обясни той сухо. — Не всяко ядене — или сексуален акт — трябва да бъдат значимо преживяване.

— Не съм съгласна. За мен сексът е обвързване, доверие, честност, уважение...

— Исусе. — Той започна да се смее тихо, но не по приятен начин. — С такива стандарти лягала ли си някога?

Зоуи го изглежда възмутено.

Когато Алекс отвърна на погледа ѝ, веселието му се беше стопило. Той подпря ръце на масата от двете ѝ страни, телата им бяха близо, но не се докосваха. Дишането ѝ стана плитко, а сърцето ѝ заби в диво стакато.

Неговото лице беше над нейното, докосването на дъха му — хладно и сладко, като канелена дъвка.

— Никога ли не си правила секс заради самия секс?

Зоуи примига.

— Не съм сигурна, че разбирам какво имаш предвид — успя да произнесе тя.

— Имам предвид разбиващ секс с някого, за когото не даваш пукната пара. Груб, първичен секс, греховен във всяко отношение. Но не ти пука, защото ти е прекалено хубаво, за да спреш. Правиш нещо, което искаш, защото не е нужно да говориш за него след това. Без правила, без съжаления. Просто двама души в тъмното, които се чукат един друг по всички възможни начини.

За част от секундата развинтеното ѝ въображение сграбчи идеята и в стомаха я прониза гореща тръпка. Можеше да почувства ударите на сърцето си в гърлото. Погледът на Алекс проследи очевидното пулсиране, преди да се върне към разширените ѝ очи. С едно рязко движение той се отдръпна от нея.

— Трябва да опиташ някой път — посъветва я той хладно. — Изглежда бившият ти е свободен.

Зоуи прибра зад ухото си една къдрица и се зае да развързва престилката си.

— Крис не ме посети за това — каза накрая тя. — Току-що е скъсал с партньора си. Трябваше да поговори за това с някого.

— С теб. — Алекс ѝ хвърли сардоничен поглед.

— Да — каза тя предпазливо, чувствайки приближаването на обида. — Защо да не е с мен?

— Жена, която изглежда като теб? Ако бившият ти цъфва тук да говори за проблемите си, скъпа тарталетке, това не е заради психологическото ти проникновение. Търси си сексуална плячка.

Преди тя да успее да отговори, таймерът иззвъня.

Жегната, Зоуи се изкуши да му заповяда да напусне стаята. Тя взе две кухненски ръкавици и отиде до фурната. Когато отвори вратичката, опияняващата миризма на горещ кейк се изля в ароматна пара от кайсии, ванилия и подправки. Вдъхвайки богатата сладост, Зоуи си помисли, че Алекс е най-циничният мъж, когото познава. Колко ли ужасно беше да гледаш света по начина, по който го правеше той.

Ако не беше такъв арогантен грубиян, може би щеше да изпита съжаление към него.

Като бръкна във фурната с две ръце, Зоуи хвана тежките дръжки на стоманената тава и я извади. Горещите краища на тавата се опряха до вътрешната страна на ръцете ѝ и тя си пое остро дъх. Беше дотолкова свикнала с дребните кухненски злополуки, че не каза и дума, само остави спокойно съда върху плота.

Алекс на мига се материализира до нея.

— Какво стана?

— Нищо.

Погледът му се стрелна към зачервеното място на ръката ѝ. Мръщейки се, той я дръпна към мивката и пусна студената вода.

— Дръж я под струята. Имаш ли аптечка за първа помощ?

— Да, но не е необходима.

— Къде се намира?

— В шкафа под мивката. — Зоуи се отдръпна с няколко сантиметра, така че той да отвори и да извади бялата пластмасова кутия. — Просто малко се изгорих — каза тя и дръпна ръката си, за да я огледа. — Дори не е станало мехурче.

Алекс хвана ръката ѝ и я върна под студената вода.

— Дръж я тук.

— Преувеличаваш — каза му тя. — Виждаш ли белезите по дланите и ръцете ми? Всички готвачи имат белези. Това петно на лакътя ми — тя му показва свободната си ръка — стана, когато се опитах да подпра ръка на плота, забравих, че току-що съм сложила гореща тава там. — Тя посочи местата на лявата си ръка. — Тези белези тук пък са от ножове... от опитите ми да издълбая едно авокадо, което не беше достатъчно узряло... а това е от обезкостяването на риба.

— Защо не носиш предпазни дрехи? — поиска да знае той.

— Предполагам, че мога да облека готварско сако — каза Зоуи, — но в такива горещи дни няма да е много удобно.

— Трябват ти кевларени ръкавици за заваряване. Мога да ти дам.

Когато го изгледа развеселено, Зоуи разбра, че той не се шегуваше. Раздразнението ѝ се изпари.

— Не мога да нося ръкавици за заварчици в кухнята — възрази тя.

— Трябва ти някаква защита. — Алекс взе свободната ѝ ръка и я изследва с намръщено изражение, пръстите му се движеха от един белег към друг. — Никога не съм мислил, че готвенето е опасно — каза той. — С изключение на случаите, когато някой от братята ми или аз сме се опитвали да ядем нещо, сготвено от нас.

Докосването на пръстите му изпрати чувствени тръпки нагоре по ръката ѝ.

— Никой от вас ли не може да готви?

— Сам не е чак толкова зле. Най-големият ни брат, Марк, се ограничава до правенето на кафе. Но в това го бива.

— А ти?

— Аз мога да измайсторя страхотна кухня. Но не мога да направя нищо ядливо в нея.

Зоуи не възрази, когато той сложи ръката ѝ отново под водата. Беше я хванал, сякаш е ранена птица.

— Ти също имаш белези. — Зоуи се осмели да прокара върха на пръста си по една тънка линия отстрани на показалеца му. — От какво е?

— От фреза.

Пръстът ѝ се премести върху друг заздравял белег, дълбока вдлъбнатина върху възглавничката на палеца.

— А този?

— От трион.

Зоуи примига.

— Повечето инциденти в дърводелството стават, когато се опитваш да пестиш време — каза Алекс. — Като например, когато трябва да сложиш гредка, която да държи нещо на мястото му, докато правиш нещо рутинно. Но вместо да приключиш по-бързо, си плащаш за хитрината. — Той пусна ръката ѝ и отвори аптекката, ровейки за парацетамол. — Къде държиш чашите?

— В шкафа над миялната.

Алекс извади една чаша за сок и я напълни с вода. Изсипа две таблетки в шепата на Зоуи и ѝ подаде водата.

— Благодаря. Мисля, че вече съм по-добре.

— Остани така още малко. Последниците от изгарянето проличават няколко минути по-късно.

Зоуи примирено гледаше водата, докато тя се стичаше по кожата ѝ. Алекс стоеше до нея, но не я докосна. За разлика от приятелското мълчание, което беше споделила с Крис, това беше напрегнато и наелектризиращо.

— Зоуи — прошепна той с дрезгав, тих глас. — Това, което ти казах по-рано... Държах се неприлично.

— Да, така е.

— Аз... извинявам се.

Допускайки, че той е човек, който рядко се извинява, и никога лесно, Зоуи омекна.

— Няма нищо.

В заредената тишина, която последва, тя усещаше остро присъствието на Алекс до себе си, равномерния му, дълбок дъх, контрастиращ на нейния. Той се пресегна да провери температурата на водата, ръката му беше мускулеста и покрита с тъмни косъмчета.

Тя погледна дискретно към съвършено очертания му профил, тъмната му красота на ангел, който краде удоволствията си отвсякъде, където може да ги намери. Намек за разпад — едва доловимите сенки под очите му, хлътналите страни — само го правеха да изглежда по-секси, елегантно смъртоносен. За афера с него не една жена би загърбила всеки идеал, който е имала.

Джъстин беше права — ако Зоуи искаше да започне да излиза на срещи отново, Алекс не беше мъжът, с който трябваше да започне. Но Зоуи предположи, че макар отиването в леглото с него да би се оказало неминуемо грешка, беше почти сигурно, че всяка жена би се радвала да я направи.

Продължителното оставяне на ръката ѝ под студената вода изпрати студени тръпки през тялото ѝ. Колкото повече се опитваше да им се съпротивява, толкова по-силни ставаха.

— Имаш ли сако или някакво яке тук? — попита Алекс.

Тя поклати глава.

— Трябва да попитам Джъстин...

— Не — каза Зоуи мигновено. — Джъстин ще извика линейка и парамедици. Не я забърквай в това.

В очите му проблеснаха весели пламъчета.

— Хубаво. — Той сложи ръка на гърба ѝ, топлината на дланта му проникна през тънкия плат на блузката ѝ.

Зоуи затвори очи. След миг тя усети ръката на Алекс да се плъзга по раменете ѝ. Той беше едър и топъл, тялото му излъчваше горещина. Приятна, пропита със слънце леко солена миризма витаеше около него.

— Трябва да ти кажа нещо — успя да произнесе тя. — За това откъде знам, че Крис не си е търсил сексуална плячка.

Ръката на Алекс се разхлаби.

— Не е моя...

— Причината да съм сигурна — каза тя, — е защото... — Тя се поколеба, думите се запряха в долната част на гърлото ѝ. Алекс може да я обвиняваше за провала на брака ѝ, както го направиха баща ѝ и неговите роднини. Той можеше да я обиди, дори да бъде жесток. Или

още по-лошо, изобщо да не му пука. Имаше само един начин да разбере.

Когато се насили да го каже, буцата се разкара и гърлото и гърдите ѝ се изпълниха с топлина.

— Крис ме изостави заради друг мъж.

[1] Самотен (англ.). — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като чу думите на Зоуи, призракът, който се мотаеше в другия край на кухнята, измърмори: „Омитам се оттук“.

Изумен, Алекс погледна в обърнатото към него лице на Зоуи. Преди да реагира, от устата ѝ думите потекоха в бърз поток:

— Не знаех, че е гей, когато се оженихме. Крис също не е знаел, или поне не е бил готов да погледне истината в очите. Той искрено се грижеше за мен и си е мислил... надявал се е, че женитбата ще разреши всички усложнения. Че ще съм му достатъчна. Но аз не бях...

Тя млъкна, плътна червенина покри лицето ѝ. Свободната ѝ ръка се пхна под водата и след това тя потупа със студените си мокри пръсти пламналите си страни. Видът на блестящите калки, стичащи се по гладката ѝ кожа, дойде на Алекс в повече. Той внимателно отдръпна ръката си от гърба ѝ.

Окуражена от мълчанието му, Зоуи продължи:

— „Жена с твоята външност“... Чувала съм непрекъснато тази фраза през живота си и тя никога не е означавала нищо хубаво. Хората, които я произнасят винаги си мислят, че знаят точно каква съм, без дори да си дадат труда да ме опознаят. Мислят си, че съм глупава, или превзета, или че лесно се навивам. Предполагат, че единственото, от което се интересувам, е да правя секс или... ами, знаеш какво предполагат. — Тя му хвърли предпазлив поглед, явно очаквайки подигравка. Но след като не последва такава, наведе глава и продължи: — Узрях много по-рано от останалите — по времето, когато бях на тринайсет, трябваше да нося сутиен чашка С. Нещо в начина, по който изглеждах, караше другите момичета да не ме харесват и да разпространяват слухове за мен из училище. Така че за известно време спрях да излизам изобщо. Не вярвах на никого. Но след това станахме приятели с Крис. Той беше умен, забавен и мил, и за него нямаше значение как изглеждам. Станахме двойка — ходехме навсякъде заедно, помагахме си един на друг в трудни моменти. — По устните ѝ се разля меланхолична усмивка. — Крис отиде да учи право, а аз — в

училището за кулинарно изкуство, но си останахме близки. Говорехме по телефона непрекъснато и прекарвахме летата и ваканциите заедно, и... накрая това доведе до брак.

Алекс не беше напълно сигурен как е стигнал до това положение, да стои до някакъв умивалник със Зоуи, докато тя му се изповядва. Той нямаше желание да чуе нищо от това. Винаги беше мразил да говори по лични теми — собствените или чуждите. Но Зоуи продължи да разказва и той не можеше да измисли начин да я прекъсне. А след това осъзна, че ако наистина иска да я накара да млъкне, щеше да го е направил досега. Той всъщност искаше да слуша, да я разбере, и това го изплаши страшно много.

Чу се да пита:

— Преди да се ожените, двамата правихте ли...

— Да. — Лицето на Зоуи беше отчасти извърнато, но можеше да види розовата извивка на страната ѝ под тъмната сянка на миглите. — Беше нежно. Беше... приятно. Не бях сигурна дали и двамата наистина сме „участвали“ напълно в това, но нямах достатъчно опит да зная как трябва да бъде. Мислех, че с времето ще се научим по-добре.

Нежно. Приятно. Алекс си представи сочното голо тяло на Зоуи и какво би правил той с нея, само да имаше дори минимален шанс. Лъскавите къдрици на косата ѝ се влачеха като панделки и той не можа да се въздържа да не ги докосне, играейки си с разбърканата коприна.

— Ти кога разбра?

Зоуи си пое рязко дъх, когато пръстите му докоснаха извивката на скалпа ѝ и започнаха да я галят нежно.

— Той ми каза, че има връзка с друг мъж. С юрист от фирмата. Че не е искал да стане така. Не е искал да ме нарани. Но нещо липсвало в нашата връзка и той не разбирал какво е.

— Като се има предвид факта, че е спал с друг мъж — каза Алекс, — съвсем очевидно е какво е липсвало.

Зоуи го погледна бързо, но когато видя блясъка на веселост в очите му, се отпусна.

Алекс прокара ръка по вдлъбнатината на тила ѝ и усети текстурата на хладна, мека кожа, фините мускулчета отдолу. Кухнята сякаш дишаше около тях, движещи се течения на нагрят въздух, понесли горчиво-сладкия дъх на лимонова кора, пикантния намек на канела и черната нотка на кафе. Всичко това предизвикваше остро

чувство на глад. Сякаш Зоуи беше част от целия този пир наоколо, организиран, за да бъде опитан и почувстван, и да зарадва сетивата. Единственото нещо, което го държеше далеч от нея, бе една нишка уважение, опъната почти до скъсване. Ако се оставеше да направи каквото иска, ако Зоуи не го спреше, той щеше да се окаже най-лошото нещо, което някога ѝ се е случвало. Трябваше да я накара да разбере това.

— В гимназията — каза той — аз бях от онези негодници, които щяха да те дразнят и да ти се подиграват.

— Знам. — След миг Зоуи каза: — Щеше да ми викаш „тъпа блондинка“.

Най-малкото. Тогава го беше яд на целия свят. Мразеше всички неща, които не можеше да има. И особено щеше да мрази едно толкова деликатно и красиво момиче като Зоуи.

Тя си пое дълбоко дъх, преди да попита:

— Така ли мислиш за мен сега?

Макар да му беше предложила перфектния начин да постави някаква дистанция между тях, Алекс не може да се застави да я използва. Вместо това ѝ каза истината.

— Не. Мисля, че си умна. Мисля, че си добра в това, което правиш.

— Мислиш ли, че съм... привлекателна? — попита тя колебливо.

Той почти се давеше в желанието да ѝ демонстрира колко привлекателна я намира.

— Ти си дяволски секси. И ако смятах, че можеш да се справиш с неприятностите, които бих ти създал, нямаше да стоим тук и да говорим. Досега щях да съм те завлякъл в най-тъмния ъгъл, който мога да намеря, и... — Той млъкна рязко.

Зоуи му хвърли поглед, който беше трудно да бъде интерпретиран. Накрая тя попита:

— Кое те кара да си сигурен, че няма да се справя?

Тя не знаеше за какво пита, и то мъж, който не можеше да си спомни какво е да бъдеш невинен. Хващайки я леко за косата, Алекс придърпа лицето ѝ по-близо до неговото. Русите къдрици танцуваха около пръстите му и гъделичкаха опакото на дланите му.

— Аз съм негодник в леглото, Зоуи — каза той тихо. — Аз съм егоистичен и изкустителен като дявол. Трябва да имам целия контрол.

Освен това... не съм мил.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво искаш да кажеш?

Той не се канеше да обсъжда сексуалните си предпочитания с нея.

— Не, няма да стигнем до там. Единственото, което трябва да знаеш, е, че аз не любя жените, аз ги използвам. За теб сексът е доброта, честност, обвързаност... е, аз не влагам нищо такова в леглото. Ако си умна, каквато смятам, че си, ще го повярваш.

— Вярвам го — отвърна бързо Зоуи.

Като отдръпна назад главата си, Алекс я попита:

— Наистина ли?

— Да. — Но след дълго колебание погледът ѝ се сведе и ъгълчетата на устата ѝ потрепнаха. — Не — призна тя. — Всъщност, не вярвам.

— По дяволите, Зоуи... — Той прекъсна от безсилие, провокиран още повече, защото тя се опитваше да не се усмихне, сякаш мислеше за него като за голям котарак, опитващ се да се представи за тигър. Тя си играеше с огъня. Нямаше да започне да разбира покварата, която минаваше за негов любовен живот. Той знаеше кой е, знаеше как да нарани хората. Господ е свидетел, че го беше правил достатъчно често.

Веселото потрепване на устните ѝ го подлудяваше. Преди да осъзнае какво прави, той залепи уста върху нейната, като държеше главата ѝ, така че да не може да се отдръпне назад. Очакваше съпротива. Искаше да я уплаши. Това беше начинът да си научи урока. Но след първоначалната изненада тя омекна и се отпусна срещу него, заравяйки пръсти в косата му. Алекс беше ужасен от силата на собствената си реакция. Той не можеше вече да я пусне.

Тя имаше вкус на лавандулова захар. Сладки целувки с дъх на тъмни цветчета, отварящи се по начин, който съсредоточи всичките му сетива върху този момент, върху това заслепяващо усещане за удоволствие.

Прекалено късно той осъзна, че не само тя си играеше с огъня.

Той също.

Пресегна се надолу да я прегърне, всичките ясно очертани извивки, гладка кожа и копринена топлина. Усещаше я толкова сочна, толкова различна от кльощавата си бивша съпруга, че продължи да я

намества срещу себе си и сладострастната фрикция го възбуди непоносимо.

Веднъж, когато беше още тийнейджър, беше на бодисърфинг по време на пътуване до Уестпорт, и беше избрал една двуметрова вълна несполучливо. Беше подхванат и въртян като в пералня, докато най-после се оказа изхвърлен на брега, толкова дезориентиран, че в продължение на няколко минути не можеше да си спомни собственото си име. Така се чувстваше сега, само че този път искаше да се гмурне по-дълбоко и никога да не изплува за глътка въздух.

Ръцете му минаха по извивките на кръста ѝ и се преместиха сляпо нагоре. Стигайки до гърдите ѝ, той попадна на краищата на сутиен със здрави презрамки, предназначен да подпира тежки извивки. Пръстите му последваха презрамките с неспокойни движения нагоре до раменете ѝ и после отново надолу.

Устата ѝ се откъсна от неговата. Алекс остана с отворена уста, дишайки накъсано. Зоуи задържа погледа му, очите ѝ бяха ясно сини и напрегнати. Дали не разбираше колко близо беше той до края. Тя се пресегна да развърже престилката отзад на кръста си, после и зад врата. Престилката падна на пода. Като се повдигна на пръсти, Зоуи го целуна отново, пръстите ѝ обхванаха лицето му отстрани, галейки го нежно. Този миг щеше да го преследва през остатъка от живота му, сладката свежест на устата ѝ, съкрушаващата топлина на неговата реакция към нея, начинът, по който миговете отлитаха като искрици огън, и изчезваха, преди той да ги хване.

Усещаше я как търси непохватно ръцете му, опитвайки се да ги дръпне към себе си. Искеше той да я докосне. Мили боже, ако започнеше, нямаше да е в състояние да спре. Но волята му се стопи в потока от чисто чувство и да ѝ устоява повече беше толкова възможно, колкото и да накара собственото си сърце да престане да бие. Зоуи взе вкочанената му китка и срамежливо я придърпа до предницата на блузата си. Опако то на пръстите му мина по гърдите ѝ, връхчетата изпъкнаха ясно под еластичната мрежа на сутиена. За секунда той престана да диша. Ръката му разтвори чашката към щедрата тежест, палецът му разтърка зърното в бавни кръгове, докато тя се задъха срещу устните му.

Алекс издърпа ръката си от нея, трябваше да запази равновесие и се хвана за ръба на мивката отзад. Не помогна това, че Зоуи се сгуши

до шията му с еротична изтънченост като го захапваше и целуваше, устните ѝ го изпълваха с удоволствие. Тялото му не бе нищо друго, освен порив и чувство. Той се пресегна да обхване дупето ѝ с две ръце, повдигайки я високо и плътно. Очите ѝ се отвориха, когато тя усети изгарящия натиск, очевиден дори през слоевете дрехи. Той я притисна по-плътно, давайки ѝ да почувства колко много я желае, и остави най-твърдата си част да се плъзне с интимна точност срещу нейната най-мека част. Тя потръпна, в гърлото ѝ се надигна глух звук, след което се сви със скимтене, което нямаше нищо общо с удоволствието.

И двамата бяха забравили за изгорената ѝ ръка. Тя случайно я бе допряла до рамото му. Сигурно адски я бе заболяло. Това отрезви ума на Алекс. Той се отдръпна от нея и внимателно взе ръката ѝ да я огледа. Петното, с големина на двацет и пет цента, беше силно зачервено, кожата беше гладка и подута. Зоуи се взря в Алекс, страните ѝ бяха порозовели, устата я болеше от целувките.

Ръката ѝ се вдигна до скулата му и той почувства потръпването на дланта ѝ. Тя трепереше. А може би трепереше той.

Тя понечи да каже нещо, но странен звук я прекъсна.

— Какво беше това, по дяволите? — дрезгаво попита Алекс, разярен, че е изваден от еротичния сън; сърцето му биеше с тежки удари.

Двамата погледнаха към източника на звука някъде в краката им. От огромната маса пухкава бяла козина към тях се вираха опасни зелени очи.

— Байрън — каза Зоуи. — Котаракът ми.

— Какво иска? — Алекс беше възмутен.

Зоуи се наведе да погали животното.

— Внимание — каза тя мрачно. — Той ревнува.

Байрън започна да мърка, когато тя го погали, звукът се конкурираше с ръмженето на двигател на „Чесна“.

— Може да получи вниманието ти, след като си тръгна. — Алекс се пресегна да спре водата и взе аптекката за първа помощ. Благодарен за разсейването, той я занесе на масата и седна, посочвайки близкия стол.

— Седни тук.

Зоуи се подчини, гледайки го слисано.

Алекс сложи ръката ѝ с изгореното място нагоре. Намери тубичка антибиотичен крем и го намаза на дебел слой, навел глава над заниманието си. Ръцете му не бяха стабилни.

Зоуи погали отново едрия котарак, който обикаляше около краката на стола ѝ.

— Алекс — попита тя тихо, — ще...

— Не.

Той знаеше, че тя иска да говори за това. Но отказът беше умение, шлифовано от поколения Нолан, и щеше да проработи идеално и в тази ситуация.

В тишината Алекс чу сардоничния глас на призрака:

— Сега безопасно ли е да се върна?

Макар на да му се искаше да му отвърне язвително, Алекс си замълча.

Зоуи беше объркана.

— Ти... искаш да се престориш, че това, което току-що стана, не се е случило?

— Беше грешка. — Алекс сложи лепенка, старателно притискайки краищата ѝ.

— Защо?

Той не си даде труд да смекчи нетърпеливите нотки в тона си:

— Виж, ти и аз... не е нужно да се познаваме повече, отколкото вече се познаваме. Нищо не си спечелила и нищо не си изгубила. Трябва да си намериш някой приличен мъж, с когото да излизаш — някой, който ще я кара полека, ще говори за твоите чувства и всички онези романтични глупости. Нужен ти е един добър мъж. И това не съм аз.

— Аз ще кажа — намеси се в разговора призракът.

— Така че да забравим за това — продължи Алекс. — Без обсъждане, без повторни изпълнения. Ако искаш да си намериш друг строител на ремонта, ще те разбере. Всъщност...

— Не — възрази призракът.

— Искam теб — каза Зоуи и силно се изчерви. — Имам предвид, че си правилният човек за работата.

— Ти дори още не си видяла плановете — каза Алекс.

Призракът се въртеше около тях.

— Не можеш да напуснеш. Имам нужда да прекарам известно време в онази къща.

Да ти го начукам, помисли си Алекс.

Мръщейки се, призракът скръсти ръце пред гърдите си и отиде да се облегне на вратата на кухненския килер.

Зоуи вдигна няколко страници от плота, за да ги разгледа.

Алекс затвори аптеката за първа помощ.

— Така ще изглежда кухнята, след като вътрешните стени се махнат и се заменят с остров. — Той беше добавил възможно най-много място за съхранение, както и редица прозорци, които да пропускат много естествена светлина.

— Харесва ми колко е отворено — каза Зоуи. — И островът е идеален. Може ли хората да седат около него?

— Да, можеш да подредиш четири бар стола. — Алекс се наведе по-близо, за да посочи следващата страница. — Тук е конфигурацията от другата страна — шкаф за микровълнова, чекмедже за подправки и плъзгащ се плот за кухненски робот.

— Винаги съм искала такъв плот — каза Зоуи замислено. — Но всичко това изглежда скъпо.

— Разгледах шкафовете на склад и не са чак толкова скъпи, колкото поръчките. Имам снабдител, който разполагаше с излишък от строителни материали, и който може да ни запази за плотовете. Ако дървеният под бъде спасен, това ще свали много разходите.

Зоуи взе още един лист от масата.

— Какво е това? — Тя вдигна плана на втората спалня. — Тук има дрешник, така ли?

Той кимна.

— Включих опция за преобразуването му в пълна баня.

— Пълна баня в такова тясно пространство? — вдигна вежди Зоуи.

— Да, тесничко е. — Алекс протегна ръка да вземе плана за банята. Той й го подаде. — Няма място за шкаф. Но мога да сложа ниши с рафтове в стените за кърпи и тоалетни принадлежности. Мислех... — Той се поколеба. — Мислех, че живееш с баба си, вероятно би искала да имаш малко лично пространство, вместо да споделяш основната баня с нея.

— По-добро е, отколкото се бях надявала. Колко време ще отнеме да се направи?

— Три месеца, плюс, минус.

Челото ѝ се набръчка.

— Баба ми ще излезе от дома за възрастни след месец. Мога да си позволя да ѝ плащам да остане още няколко седмици, но вероятно не повече.

— Може ли да остане в хотела?

— Не е пригоден като за нея. Има прекалено много стъпала. И всеки път, когато не можем да отдадем стая, е загуба на приход. Особено през летния сезон.

Алекс забарабани по масата, пресмятайки.

— Мога да отложа гаража и да върша нещо от подизпълнителската работа едновременно... след шест месеца мога да направя къщата готова за живеене. Но повечето от довършителните работи — корнизи, дограми, боядисване ще останат за малко по-късно. Да не споменаваме смяната на климатиците. Баба ти сигурно няма да издържи целия този шум и бурна дейност.

— Няма да има проблем. Стига кухнята и главната баня да са готови, ще се справим с всичко.

Алекс ѝ хвърли скептичен поглед.

— Не познаваш баба ми — каза Зоуи. — Тя обича шума и бурната дейност. Била е репортер в „Билингъм Хералд“ по време на войната, преди да се омъжи.

— Това е страотно — възхити се Алекс. — В онези дни жена, която да пише във вестник сигурно е било...

— Горещ домати^[1] — каза призрактът.

— ... Горещ домати — повтори Алекс, след което бързо затвори устата си, чувствайки се като идиот. Той хвърли на призрака дискретен поглед. Горещ домати... какво означаваше това?

Зоуи се усмихна лукаво при старомодната фраза.

— Да, мисля, че е била такава.

Призрактът каза на Алекс:

— Попитай я как е баба ѝ.

— Щях да... — промърмори Алекс.

Зоуи вдигна очи от листа с плана.

— А?

— Щях да попитам — каза Алекс — какво прави баба ти.

— Терапията помага. Вече ѝ е досадно да стои в дома за възрастни и няма търпение да излезе. Тя обича острова — не е живяла тук от много отдавна.

— Живяла е на Фрайдей Харбър?

— Да, къщата е нейна — била е винаги на семейството. Но баба ми всъщност е израснала в къщата на Рейншедоу Роуд. Онази, за която помагаш на Сам да ремонтира. — Виждайки любопитството на Алекс, тя продължи: — Стюарт — това е фамилията ѝ — притежавали на острова бизнес за консервиране на риба. Но продали къщата на Рейншедоу Роуд много преди аз да се родя — никога не бях стъпвала там, докато не отидох да посетя Луси.

Чувайки ругатнята откъм призрака, Алекс го погледна.

Призракът изглеждаше изненадан, разтревожен и възбуден.

— Алекс — каза той, — всичко е свързано. Бабата, Рейншедоу Роуд, къщата. Трябва да разбере аз къде съм в тази картинка.

Алекс му кимна кратко.

— Не прецаквай нещата — предупреди го призракът.

— *Няма проблем* — промърмори Алекс, нямаше търпение да го накара да млъкне.

Зоуи го изгледа въпросително.

— Няма проблем — повтори Алекс, — ако искаш я доведи на гости в Рейншедоу Роуд. Може да ѝ подейства ободряващо да я види реставрирана.

— Добре. Мисля, че ще се зарадва. Ще отида да я посетя тази седмица и ще ѝ кажа. Тъкмо ще има какво да очаква с нетърпение.

— Хубаво. — Алекс я наблюдаваше, докато тя разглеждаше чертежите. Порази го това, че тя правеше нещо абсолютно безкористно, жертвайки година или повече от собствения си живот, за да се грижи за болната си баба. Дали някой щеше да ѝ помага? Кой щеше да се грижи за Зоуи? — Хей — каза той тихо. — Имаш ли някой, който да ти оказва помощ във всичко това? Имам предвид в грижите за баба ти.

— Имам Джъстин. И много приятели.

— Ами родителите ти?

Зоуи сви рамене, както хората правят, когато се опитват да отхвърлят нещо неприятно.

— Баща ми живее в Аризона. Двамата не сме близки. А майка си дори не си спомням. Изоставила ни е, когато съм била съвсем малка. Така че татко ме е дал на баба за отглеждане.

— Как се казва? — попита призракът учудено.

— Как се казва баба ти? — попита Алекс. Имаше чувството, че започва да се държи като в игра на развален телефон, в която едно изречение се повтаря, докато изгуби смисъл.

— Ема. Всъщност, Емалин. Взе ме, когато татко се премести в Аризона. Тя беше вдовица по това време. Спомням си деня, в който татко ме остави в къщата ѝ в Евърет. Аз плачех, а Упси беше толкова мила с мен.

— Упси?

— Когато бях малка — обясни Зоуи, — тя винаги казваше: Упси-Дейзи^[2], когато ме повдигаше нагоре... и аз започнах да я наричам така. Когато татко ме остави при нея, тя ме заведе в кухнята, сложи ме на един стол до плота и направихме бисквити заедно. Показа ми как да топя резачката за бисквити в брашно, така че тестените кръгчета да изглеждат идеални.

— Майка ми понякога правеше бисквити — каза Алекс, преди да е помислил. Той нямаше навика да разкрива нищо за миналото си пред никого.

— От остатъци или от готова смес?

— От консерва. Обичах да я гледам как я удря в плота, докато се разцепи. — Зоуи изглеждаше толкова ужасена, че той тайничко се забавляваше. — Не бяха лоши бисквити — каза ѝ той.

— Ще ти направя бисквити ей сега — каза тя. — Ще ги забъркам за нула време.

Той поклати глава и стана от масата.

Изправяйки се в изпълнената с аромати кухня с тапета на черешки, проследи как Зоуи отива да си вземе престилката от пода, където беше паднала по-рано. Тя се наведе, три четвъртите ѝ панталони от деним се опънаха върху перфектно оформеното ѝ задниче. Това го накара да я пожелае отново. Имаше безумния порив да отиде при нея, да я вземе в прегръдките си и да я държи, просто да я държи и да вдишва нежния ѝ аромат, докато минутите постепенно се изнизват и се превърнат в един дълъг час.

Беше се уморил да си отказва нещата, които иска, и те да го преследват, а най-вече беше уморен да взема парчетата от своя живот и да открива, че повечето от тях са парчета, които изобщо не е искал. Не беше научил нищо от проваления си брак с Дарси. Те винаги правеха каквото е необходимо, за да удовлетворят собствените си егоистични нужди, като вземаха, без да дават, знаейки, че е невъзможно да се наранят един друг, защото най-лошите рани са вече нанесени.

— Дай си няколко дни да разгледаш това — каза той на Зоуи, когато тя се върна на масата. — Обсъдете го с Джъстин. Имаш имейла и телефонния ми номер, ако искаш да ме питаш нещо. Иначе ще ти се обадя в началото на другата седмица. — Той погледна лепенката на ръката ѝ. — Следи я. Ако ти се стори, че се инфектира...

Зоуи се усмихна леко, когато вдигна очи да го погледне.

— Няма ли да сложиш още една лепенка отгоре?

Алекс не отвърна на усмивката ѝ. Той имаше нужда да излезе от вцепенението. Имаше нужда да пие, докато се натрупат половин дузина слоеве опушено стъкло между него и останалия свят.

Като се извърна, той взе ключовете и чантата си.

— До скоро — произнесе кратко и излезе, без да се обръща назад.

[1] Сленг, употребяван за апетитна, сексуално възбуждаща жена. — Б.пр. ↑

[2] Фраза, използвана, когато искаме да кажем, че някой е направил грешка, изпуснал е нещо и т.н. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ами, това беше забавно — каза призракът, когато Алекс пое надясно по Спринг Стрийт и се насочи към Сан Хуан Вали Роуд. — Къде отиваме сега?

— У Сам.

— Тавана ли ще разчистваме?

— И това.

— А какво друго?

Раздразнен от непрестанната необходимост да обяснява всеки свой ход, Алекс каза:

— Искам да поговоря с брат си. Нещо против?

— Ще му кажеш ли, че правиш ремонт на Зоуи?

— Джъстин може вече да му е споменала. Но ако не го е направила, тогава не, няма да му кажа нищо.

— Как така? Това не е някаква голяма тайна.

— Още не сме сключили договор — каза Алекс. — Може да се откажа.

— Не можеш.

— Ти само гледай. — Алекс изпитваше перверзно удоволствие да дразни призрака.

Той очакваше какви ли не доводи и обиди. Но призракът остана мълчалив, когато пикапът излезе от търговския квартал.

* * *

Алекс отиде на Рейншедоу Роуд да помогне на Сам — щяха да инсталират чифт фенери от файтон на стената над камината, облицована с ръчно правени тухли. Докато работеха, един английски булдог на име Ренфийлд, седеше на възглавничка в ъгъла и ги гледаше с изпъкнали очи и отворена, олигавена муцуна. Ренфийлд беше взет от приюта с толкова много здравословни проблеми, че никой не беше

поискал да го осинови. Гаджето на Марк, Маги, някак си го беше убедила да вземат кучето и макар Сам отначало да протестира, накрая беше отстъпил.

Не беше изненада, че Ренфийлд не обръщаше внимание на присъствието на призрак в стаята.

— Мислех си, че кучетата трябва да имат шесто чувство за свръхестествени същества — беше подхвърлил призракът веднъж на Алекс.

— В най-добрите си дни — отвърна Алекс, — той е имал три сетива, работещи както трябва.

Докато се занимаваха с монтажа, стана ясно, че Сам е в онзи вид релаксирано настроение, което можеше да е резултат единствено от скорошно чукане. Както призракът бе предположил, Сам беше хлътнал по Луси Марин сериозно, въпреки че бе решил да гледа на това като на необвързваща афера.

— Ударих джакпота с това момиче — каза той на Алекс. — Тя е сладка, секси, умна и е чудесна за неангажираща връзка.

Беше минало много време, откак Алекс не бе виждал брат си толкова загрижен за жена, както беше за Луси Марин. Може би никога. Сам винаги се държеше хладно, никога не позволяваше чувствата му — или тези на някого другото — да вземат връх над него.

— Тази неангажираща връзка включва ли секс?

— Включва *страхотен* секс. От този, при който два часа, след като сме свършили, тялото ми казва „благодаря ти“. А Луси не иска обвързване точно толкова, колкото и аз.

— Късмет тогава — каза Алекс. И като нивелира един аплик, той отбеляза с тебешир мястото, където трябваше да пробие дупка.

Ентусиазмът на Сам спадна видимо.

— Какво имаш предвид?

— Деветдесет и девет процента от жените, които казват, че не искат обвързване, всъщност тайно го искат, или най-малкото искат ти да го искаш.

— Да не би да намекваш, че Луси си играе с мен?

— Може да е и по-лошо. Може тя да е искрена като си мисли, че няма проблем да е хечбек, но в действителност да не е подготвена за това. И в такъв случай...

— Какво искаш да кажеш с това „хечбек“?

— Жена, с която нямаш сериозни отношения. Един вид: правиш секс с нея и после кой откъдето е...

— Ти си хечбек! — Сам се намръщи. — Не наричай Луси така. И следващия път, когато ме попиташ как върви личния ми живот, ми напомни да не ти казвам.

— Не съм те питал как върви животът ти. Помолих те да ми подадеш половининчовата бургия.

— Заповядай — каза Сам раздразнено, като му я подаде.

През следващите няколко минути Алекс проби малки дупчици в тухлата и изчисти с прахосмукачка праха от тях. Сам държеше аплика на място, докато Алекс го свърза с електрическата инсталация, и накрая го закрепил към стената с няколко ловки движения.

— Добре изглежда — каза доволно Сам. — Дай да направя аз следващия.

Алекс кимна и взе втория аплик.

— Има нещо, което исках да ти кажа — подхвърли Сам небрежно. — Марк и Маги са определили дата за средата на август. Марк току-що ме помоли да му стана кум. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Защо да имам?

— Виж, той можеше да покани все пак само единия от нас. И предполагам, че тъй като съм следващият по-голям...

— Мислиш, че може да съм искал аз да съм кум? — прекъсна го рязко Алекс със сардоничен смях. — Ти и Марк се грижите заедно за Холи. Разбира се, че ти трябва да си кумът. Ще е чудо, ако аз изобщо се появя.

— Ще трябва — каза Сам загрижено. — Заради Марк.

— Знам. Но мразя сватби.

— Защо? Заради Дарси?

— Защото сватбата е церемония, при която символична девственица, обкръжена от жени в грозни рокли, се жени за лаком младоженец, придружен от приятели, които не са се виждали от години, но които въпреки това е поканил. А после следва прием, където гостите изпълняват в продължение на два часа задълженията си, като не ядат друго, освен студени пилешки крилца или от онези странни, покрити с шоколад бадеми, а диджеят се опитва да промие мозъците, пускайки изтъркани парчета за танци и макарена, на които

пияните идиоти се хващат винаги. Единственото хубаво на сватбите е безплатната пиячка.

— Ще го повториш ли? — попита Сам. — Защото може да поискам да включа тези мъдри мисли в речта си.

Призракът, който беше в ъгъла на стаята, седна, подпрял глава на свитите си колене.

Приключвайки със свързването на втория аплик, Сам го прикрепил към стената и се отдръпнал назад да се полюбува на работата си.

— Благодаря, Ал. Искаш ли да обядваме? Имам продукти за сандвичи в хладилника.

Алекс поклати глава.

— Ще се кача на тавана да поразчистя още малко.

— О, това ми напомня... Холи хареса онази пишеща машина, която ти намери. Аз я смазах леко и я намастих с тампон за печат. Тя се побърка от радост.

— Страхотно — каза равнодушно Алекс.

— Да, но има нещо интересно. Холи забеляза, че подплатата от туид е хлабава и отвътре стърчи нещо. Затова аз я свалих и открих странно парче плат и някакви китайски букви върху него. Освен това имаше и писмо.

Призракът вдигна глава.

— Къде е то? — попита Алекс. — Може ли да погледна?

Сам кимна към дивана.

— В чекмеджето на помощната масичка.

Докато Сам прибра инструментите и изчисти с прахосмукачка останалия прах, Алекс отиде до масата. Призракът се изправи веднага до него.

— Личното пространство — предупреди го Алекс под нос, но призракът не се помръдна.

Чувство на страх пропълзя по гърба на Алекс, когато отвори чекмеджето и извади парче тънка коприна, пожълтяла от годините, с размери двајсет и пет на трийсет и пет сантиметра. Беше изцапана на места, с тъмни краища. Отгоре доминираше китайското национално знаме. Под знамето бяха отпечатани шест колони китайски йероглифи.

— Какво е това? — запита се Алекс гласно, но гласът му бе удавен в шума от прахосмукачката.

Въпреки това призракт го чу и отговорът му беше тих, но ясно доловим:

— Това е „кърваво писмо“. — Терминът беше непознат за Алекс. Преди да успее да попита какво означава, призракт добави тихо: — Моето.

Призракт си спомняше нещо, спомените се отделяха като дим и Алекс ги улови.

Светът беше дим, огън и паника. Той падаше бързо, носейки се през синьото и бялото на перестите облаци, металната обвивка на самолета му се усукваше, докато силите на рая и ада го дърпаха. Коленете му отскочиха нагоре, а тялото му се сви в ембрионална поза, последното нещо, което всеки боен пилот правеше, преди да умре. Това не беше тренировка, а първична реакция на тялото, подготвящо се да премине през повече болка и премеждия, отколкото може да понесе.

Пулсът на сърцето му отброяваше сричките на едно женско име, отново и отново.

Алекс тръсна глава, за да я проясни, и погледна към призрака.

— Какво е това? — попита той призрака.

Призракт погледна коприната в ръцете му.

— Даваха ги на американските пилоти по време на мисиите в Китай — обясни той. В случай, че самолетът се разбие. Текстът гласи: „Този чужденец е дошъл да помогне във войната. Войниците и цивилните трябва да го спасят, да го пазят и да му осигурят медицински грижи“. — Караха ни да ги носим в якетата си — някои дори си ги зашиваха от вътрешната страна.

Без промяна в гласа Алекс се чу да обяснява знамението на „кървавото писмо“ на Сам.

— Интересно — изсумтя Сам. — Питам се на кого ли е това. Бих искал да разбера на кого е принадлежала тази пишеща машина, но в калъфа няма име.

Алекс се пресегна за писмото. Той се поколеба, сякаш протягаше ръката си към открит огън. Не искаше да чете какво е написано на този лист хартия. Имаше чувството, че не е било писано с мисълта да се види от друг човек.

— Направи го — прошепна призракт, лицето му беше мрачно.

Листът беше с канцеларски размер, хартията беше станала трошлива. Нямаше подпис. Не беше адресирано до никого.

„Мразя те заради всичките тези години, през които трябваше да живея без теб. Как е възможно едно сърце да е толкова наранено и въпреки това да продължава да бие? Как е възможно да се чувствам толкова зле, и да не умирам от това?

Коленете ми посиняха от молитви да се върнеш при мен. На никоя от молитвите ми не беше отговорено. Опитах се да ги изпратя към небето, но те оставаха в клопката на земята, тук, като яребици под снега. Опитвам се да спя, но сякаш се задушavam.

Не мога да си отида от теб. Върни се и ме намери. Върни се.“

Алекс не се сдържа и погледна към призрака. И без това беше достатъчно лошо да усеща какво чувства призракът, обграден в облак от скръб, която бе по-силна от всичко, изпитвано от него досега. Като да си инжектиран с бавно действаща отрова.

— Мисля, че го е писала жена — чу той Сам да казва. — Звучи като жена, нали?

— Да — отвърна той с усилие.

— Но защо е било напечатано? Такива неща обикновено се пишат на ръка. Питам се как ли е умрял човекът.

Още тъга, която идваше на болезнени вълни откъм призрака. Алекс трябваше да стисне ръката си в юмрук, за да се въздържа да не го удари, въпреки че щеше да е като да удряш мъгла. Би сторил всичко, за да накара тази скръб да изчезне.

— Спри я — каза той на призрака.

— Не мога.

— Какво да спра? — попита Сам.

— Съжалявам — промърмори Алекс. — Придобил съм навика да си говоря сам. Искah да те попитам мога ли да го взема?

— Разбира се, че... — Сам млъкна и го погледна внимателно. — По дяволите! Да не би очите ти да са се напращили?

Алекс осъзна с ужас, че очите му са се насълзили. Той беше готов да се развика.

— Прах — успя да каже. И като се извърна, добави с глух глас: — Качвам се горе. Ще работя на тавана.

— Ще дойда да ти помогна.

— Не, това е моя работа. Ти изчисти тук. Нуждая се от малко време насаме.

— Ти вече имаш време насаме — отбеляза Сам. — Няма да ти навреди малко компания.

Това едва не накара Алекс да се разсмее. „Не съм бил сам от месеци, искаше му се да каже на брат си. Преследва ме призрак“.

Той усети тежкия поглед на Сам върху себе си.

— Ал... добре ли си? — попита го брат му.

— Направо страхотно — изсъска злобно Алекс, излизайки от стаята.

Настроението на призрака не се беше подобрило до времето, когато стигнаха тавана. Алекс си помисли мрачно, че имаше и по-лоши неща, отколкото навсякъде да те преследва дух, и това беше да те преследва дух, който си излива емоциите върху теб.

— Може би се е изплъзнало от вниманието ти — каза Алекс с убийствен тон, — че ми е трудно да се оправям с моите си проблеми. Проклет да съм, ако тръгна да се занимавам с твоите.

— Ти поне знаеш какви са ти проблемите — каза призракът, гледайки го.

— Да, поради което прекарвам половината си време в пиене, за да ги забравя.

— Само половината ли? — не закъсня сардоничният отговор.

Алекс размахна парчето коприна с напечатани върху него китайски знаци.

— Наистина ли мислиш, че това е твое?

— По-спокойно с това. Да, мое е.

Алекс вдигна напечатаното писмо в другата си ръка.

— И смяташ, че това послание е било предназначено за теб?

Призракът отвърна с еднократно кимване. Очите му бяха тъмни като нощ, чертите — мрачни.

— Смятам, че го е писала Ема.

— Ема. — Алекс примига от изненада, гневът му се разсея. — Бабата на Зоуи? Мислиш, че ти и тя... — Той бавно тръгна по стълбището и седна на най-горното стъпало. — Прекалено е да се допусне.

— Пишела е за „Хералд“...

— Знам. И е живяла тук, и може би съществува минимален шанс онази пишеща машина да е била нейна. Но няма доказателства за нищо.

— Не се нуждая от доказателства. Спомням си разни неща. Спомням си *нея*. И знам, че това парче коприна в ръцете ти е било мое.

Алекс разгъна „кървавото писмо“ и го погледна отново.

— На него няма име. Така че не можеш да си сигурен, че е твое.

— Има ли сериен номер?

Алекс огледа плата с присвити очи и кимна.

— Отляво.

— W17101 ли е?

Когато Алекс прочете серийния номер... W17101... очите му се разшириха.

Призракът го изглежда високомерно.

— Можеш да си спомниш *това*, а не помниш собственото си име? — вдигна вежди Алекс.

Призракът погледна над купчината кашони и всякакви предмети на тавана, опаковани и захвърлени спомени, покрити от праха и годините.

— Спомням си, че някога бях мъж, който обичаше една жена. — Той закрачи, пхнал ръце дълбоко в джобовете на якето си. — Трябва да разбера какво се случи. Дали Ема и аз сме се оженили. Дали...

— Дали *какво*? Ти си умрял.

— Може би не съм. Може би съм се върнал.

— След самолетна катастрофа? — попита Алекс саркастично. — Ако питаш мен, ще ти кажа, че е било повече от здраво раздрусване.

Призракът изглеждаше решен да измисли някакъв щастлив край на историята.

— Когато обичаш някого толкова много, не позволяваш нищо да ти попречи да се върнеш при него. И оцеляваш с цената на всичко.

— Може би е било само от нейна страна. Може би за теб не е означавало нищо, освен забавление.

— Аз все още я обичам — каза призракът пламенно. — Още го чувствам. Заключено тук. — Той допря юмрук до гърдите си. — И то адски много боли.

Алекс вярваше. Защото изпитваше почти същата болка.

Той наблюдаваше призрака, който отново закрочи.

Ако образът на призрака отразяваше точно какъв е бил в живота, той наистина имаше физика на пилот, жилав и бърз, с достатъчно развита мускулна маса, която да неутрализира изключването на уредите при нападателните маньоври в двубоя с вражески изстребител.

— Малко си висок за пилот по онова време — отбеляза Алекс.

— Побирах се в Р-40 — каза замислено призракът.

— Летял си на Уорхоук^[1]? — попита Алекс очарован. Веднъж в детството си беше сглобявал модел на характерния с хищническия си вид самолет от Втората световна война. — Сигурен ли си?

— Напълно. — Призракът потъна в мисли. — Спомням си, че бях прострелян — каза най-после той, — и дадох толкова голямо ускорение, че почувствах как кръвта напуска главата ми и всичко се размазва. Но щях да издържа, докато мъжът зад мен се откаже или се измори.

Алекс извади телефона от джоба си и отвори мобилния браузър.

— На кого звъниш?

— На никого. Опитвам се да разбера дали има някакъв начин да се идентифицира пилот по серийния номер на това нещо. — След няколко минути търсене Алекс намери страница с информация. Той се намръщи, докато четеше.

— Какво става? — попита призракът.

— Нямаме късмет. Липсва списък на първите пилоти. Тези копринени парчета са издавани в огромни количества от различни щатски и китайски източници. Някои от тях са били преиздадени за нови пилоти, след като първите са умрели. И тъй като серийните номера са се считали за класифицирана информация, списъците, които те са имали, са били вероятно унищожени.

— Потърси Емалин Стюарт — подсказа призракът.

— Не на този телефон. Връзката е прекалено бавна. — Алекс се намръщи на малкия лъскав екран. — Трябва ми лаптоп за тази работа.

— Иди на сайта на „Билингъм Хералд“ — настоя призракът. — Трябва да имат нещо за нея.

Алекс отиде на уебстраницата.

— Архивите им стигат назад само до 2000-та година.

— Не те бива в разследването. Попитай Сам. Той може да разбере всичко за Ема в рамките на пет минути.

— Осемдесетгодишните — каза Алекс — обикновено не оставят следи в Интернет. И няма начин да питам Сам — ще иска да знае защо се интересувам, а аз нямам желание да му обяснявам.

— Но.

— Ще видиш Ема достатъчно скоро, когато Зоуи я доведе на острова. И ако бях на твое място, нямаше да се вълнувам толкова. Тя сега е една стара жена.

Призракът изсумтя.

— Колко стар мислиш, че съм аз, Алекс?

Алекс го изгледа преценяващо.

— Малко преди трийсет.

— След всичко, което съм преживял, възрастта е нещо много относително. Тялото е един крехък съсъд за душата.

— Аз не съм толкова просветен — информира го Алекс. След като свърза телефона си с портативния микрофон, той отиде до кашона с торби за боклук и извади една.

— Какво правиш? — попита призракът.

— Ще прегледам още вехтории.

— Компютърът на Сам е на долния етаж — възрази призракът.
— Можеш да го вземеш назаем.

— По-късно.

— Защо не сега?

Защото Алекс имаше нужда да почувства, че притежава някакъв контрол над проклетия си живот. Разговорът със Зоуи тази сутрин и четенето на старото писмо, написано на пишеща машина, бяха нарушили спокойствието му. Той имаше нужда да си почине от вълните емоции, драми и въпроси без отговор. Единственото нещо, което можеше да измисли да прави, беше нещо практично.

Призракът го усети, че е на ръба да избухне, затова се оттегли и млъкна.

Докато в дъното се носеха един след друг дуети на Тони Бенет, Алекс прегледа кашоните с данъчни документи, стари списания, счупени чинии, проядени от молците дрехи и играчки. Подът беше

мръсен и осеян с умрели насекоми. Зад един разкъсан кашон Алекс откри стар капан за мишки с мумифициран плъх в него. Гримасничейки, той го хвана с едно парче найлон и го изхвърли.

После отвори друг кашон и намери вътре подвързани с кожа счетоводни книги и документи. Когато извади първата се вдигна облак прах и той се разквиха. Приклепна и разтвори колене, за да пази равновесие. Прегледа няколко от потъмнелите от годините записи, старателно изписани с избеляло черно мастило.

— Какво е това? — попита призрактъ.

— Мисля, че е счетоводна книга от фабрика за консервиране на риба. — Алекс прелисти няколко страници. — Тук има инвентарен опис... Парни двигатели, рамки и скари за пържене, инструменти за запояване, ножици за ламаринени листове... И огромно количество зехтин.

Призрактъ наблюдаваше как Алекс прелиства книгата.

— Собственикът на фабриката трябва да е имал доста парици.

— За известно време — каза Алекс. — Но този район е гъмжал от риба, докато съомгата в един момент е изчезнала. По-голямата част от риболовците и фабриките са излезли от бизнеса през шейсетте. — Той бръкна в кашона и извади още счетоводни книги. Отваряйки една, намери вътре написани на ръка бизнес писма, едно от които свързано с литографска компания, доставяща етикети, друго, свързано с щатска комисия, принуждаваща фабриката да намали цените си. Той спря да прочете по-внимателно едно от тях. — Фабриката е била собственост на Уестън Стюарт.

Призрактъ го погледна разтревожено, разпознавайки моминското име на Ема.

Алекс продължи да се рови из счетоводните книги. Записките в последните няколко книги бяха на пишеща машина, вместо написани на ръка. Няколко вестникарски изрезки и черно-бели фотографии бяха пъхнати между страниците.

— Какви са тези снимки? — попита призрактъ.

Алекс почувства нетърпението му да надникне над рамото му, да види по-добре.

— Не се навирай в мен. Ще ти кажа, ако има нещо, което е нужно да видиш. Тук има само снимки на външния вид на сградата. — Той взе една вестникарска статия, засягаща затварянето на фабриката.

— Спряла е да работи през август 1960-та — каза той. Прелиствайки останалите изрезки, видя една, озаглавена „Местната рибна индустрия на ръба на колапс“ и друга, описваща оплакванията на местните от вонята на отпадъчните продукти, идваща от консервната фабрика. — Тук има некролог на собственика на фабриката — каза Алекс. — Уестън Стюарт. Починал по-малко от година след затварянето на фабриката. Не съобщават причината. Надживян от вдовица Джейн и три дъщери: Сузана, Лорейн и Емалин.

— Емалин — повтори призракът, сякаш думата беше талисман.

Малка снимка на млада жена стоеше в началото на последната вестникарска изрезка. Дългата ѝ до раменете руса коса падаше на вълни, върху устните ѝ имаше червило. Тя беше от онези жени, които са красиви, без всъщност отделните им черти да са красиви. Очите ѝ бяха ясни и любопитни, малко меланхолични, сякаш се взираше в неясното бъдеще без никаква надежда.

— Ела и погледни това — каза Алекс.

Призракът побърза да надникне над рамото му. В мига, в който видя снимката, той издаде тих звук, сякаш бяха забили юмрук в стомаха му.

* * *

Емалин Стюарт и Джеймс Хофман ще се венчаят на 7 септември 1946 г.

След като напусна позицията си в „Билингъм Хералд“ госпожица Емалин Стюарт се върна в родното си място, остров Сан Хуан, за да се подготви за бъдещата си сватба с лейтенант Джеймс Аугустус, Гас Хофман, служил като пилот на транспортен самолет по време на военната операция Китай — Бурма — Индия. През последните две години от войната лейтенант Хофман прелита 52 пъти въздушния маршрут над Хималаите. Клетвите ще бъдат изречени в 3:30 по време на отворена служба в Първа презвитерианска църква на Спринг Стрийт.

* * *

Когато Алекс прочете статията за втори път, той почувства как емоцията се затваря около него, толкова тежка и задушшаваща, че колкото повече се опитваш да изгазиш от нея, толкова по-дълбоко и бързо потъваш.

— Спри — успя да каже Алекс.

Призракът се отдръпна, лицето му беше сухо и изопнато.

— Опитвам се. — Но не можеше да спре и двамата го знаеха. Тази скръб беше неговият начин да бъде близо до Ема, единствената възможна връзка, докато отново се съберат.

— Направо замръзвам — каза Алекс кратко. — Няма да съм ти много от полза... — той млъкна, за да си поеме дъх, — ако ми докараш някой сърдечен удар.

Погледът на призрака последва избелелите вестникарските изрезки, които полетяха от пръстите на Алекс. Жълтите хартийки се завъртяха като есенни листа към пода.

— Това изпитваш, когато обичаш някого, а не можеш да го имаш.

Приведен сред купчините от прибраните в кашони спомени, прах и сенки, Алекс си помисли, че ако бе изобщо способен да изпитва подобни чувства към някого — в което се съмняваше, — по-скоро би си пръснал главата с куршум.

— Ще ти се случи — каза призракът, сякаш можеше да чете мислите му. — Ще те цапардоса като брадва някой ден. Някои неща в живота не могат да бъдат избегнати.

— Три неща — произнесе Алекс несигурно. — Смъртта, данъците и Фейсбук. Но влюбването съм сигурен, че мога да избегна.

Призракът се засмя. За облекчение на Алекс, агонизиращият копнеж започна да се разсейва.

— Ами ако срещнеш сродната си душа? — попита призракът. — Би ли искал да избегнеш това?

— По дяволите, да. Идеята, че има някой, който чака да се слее с мен като някаква програма за споделяне на данни, направо ме депресира.

— Не е така. Не е като да изгубиш себе си.

— Тогава какво е? — Алекс слушаше с половин ухо, още усещаше стягането в гърдите.

— Струва ти се, че целият ти живот пада стремглаво към земята до момента, когато някоя жена те хване. И осъзнаваш, че по някакъв

начин и ти си я хванал в същото време. И заедно — вместо да падате — си давате сметка, че можете да летите. — Призракът отиде до падналите парчета вестник и впери очи в снимката. — Красива е, нали?

— Разбира се — отвърна Алекс автоматично, макар че на снимката нямаше нищо от искрящата съблазън на Зоуи, само далечна прилика.

— Петдесет и две мисии над Хималаите — каза призракът, четейки статията гласно. Той погледна към Алекс. — Наричахме Хималаите „Гърбицата“. Транспортните летци трябваше да пилотират натоварени до горе самолети. Лошо време, голяма височина, вражески машини. Беше много опасно.

— Ти ли беше... ти ли си... — Алекс се пресегна да вземе изрезката от пода... — онзи мъж? Гас Хофман?

Призракът се замисли над тази възможност.

— Аз летях на Р-40. Сигурен съм. Не на товарен самолет.

— Бил си пилот, който се сражава — каза Алекс. — Каква е разликата?

Призракът изглеждаше възмутен.

— Каква е разликата между боен и транспортен? Когато си в боен самолет, си сам. В него няма такова нещо като „бавничко и полечка“, няма кафе и сандвичи, няма друг, който да ти прави компания. Летиш сам, срещаш се с врага сам, умираш сам.

Алекс беше тайно развеселен от гордостта и високомерието, които прозираха в тона му.

— Значи си бил в Р-40. Фактите са, че си бил пилот, бил си влюбен в Ема и си спомняш неща за къщата, в които е израснала, както и къщата на Езерото на мечтите. Всичко това говори, че си бил Гас Хофман.

— Трябва да съм се върнал при нея — каза призракът отнесено. — Трябва да съм се оженил за нея. Но това би означавало... — Той хвърли остър поглед на Алекс... — че Зоуи може да ми е внучка.

Алекс разтърка челото си и оципа ъгълчетата на очите си.

— О, страхотно.

— Което означава, че трябва да си държиш ръцете далеч от нея.

— Ти ме тласна към нея — възрази Алекс възмутено.

— Това беше, преди да науча тези неща. Не искам да ставаш част от нашето родословно дърво.

— Я по-кратко, приятел. Нямам намерение да ставам част от *ничие* родословно дърво.

— Не съм ти приятел. Аз съм... Гас.

— Теоретично. — Алекс го изгледа, когато се изправи и изтупа праха от дънките си. Той остави статията настрана и завърза голямата торба за боклук.

— Искам да разбера как съм изглеждал. И когато съм умрял, и сега. Искам да видя Ема. И...

— Аз искам мир и спокойствие. Да не споменавам пет минути насаме. Искам, дявол да го вземе, да намериш начин да изчезнеш оттук за известно време.

— Мога да опитам — призна призракът. — Но се боя, че ако го направя, може да не съм в състояние да говоря с теб отново.

Алекс му хвърли сардоничен поглед.

— Нямах представа какво е — каза призракът, — да си сам и невидим за всички. Беше достатъчно лошо, че дори разговорите с теб ми се виждат като облекчение. — Той погледна презрително изражението на Алекс. — Не ти ли е хрумвало да помислиш за това? Да се опиташ някога да се поставиш на мястото на друг? Да отделиш една минута да се запиташ за чувствата му?

— Не, аз съм социопат. Само попитай бившата ми.

Неохотна усмивка премина по лицето на призрака.

— Не си социопат. Просто си задник.

— Благодаря.

— Добре, че се разведе — каза призракът. — Дарси не беше правилната жена за теб.

— Знаех го още когато за пръв път я срещнах. Точно затова се ожених за нея.

Замислен над последните му думи, призракът поклати глава с отвращение и се извърна.

— Наистина си *социопат*.

[1] Къртис Р-40 „Боеен сокол“ — американски едномоторен самолет, използван за първи път през 1938 г. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато договорите бяха подписани и графикът за периодични плащания съгласуван, трябваше да се вземат бързо цял куп решения. Зоуи веднага одобри цвета на кремавите шкафове за килера и кленовия за плота на кухненския остров. Но предстоеше тепърва да избере копчета, дръжки, закрепващи елементи за водопроводната инсталация, както и плочки, килим, уреди и осветление.

— Ето тук помага да имаш ограничен бюджет — каза ѝ Алекс. — Някои от решенията ще се вземат сами, когато видиш цените. — Те се разбраха да се придържат към крайградския стил на къщата, доколкото е възможно, с обикновена дървена облицовка, богато дърво и пастелни тонове, с ярки цветни акценти тук-там.

Джъстин не прояви интерес към цветовата палитра, нито към разглеждането на мостри, което означаваше, че Зоуи щеше да избере декорациите и довършителните работи.

— Освен това — бе казала Джъстин, — ти си тази, която ще живее тук, така че ти решаваеш как да изглежда.

— Ами ако накрая не ти хареса?

— Харесвам всичко — каза Джъстин весело. — Давай.

Това се понрави на Зоуи, която обичаше да ходи в магазините за строителни материали и да разглежда каталозите за железарски и кухненски изделия. Освен това копнееше да прекара повече време с Алекс. Колкото и неща да научаваше за него, той продължаваше да си остава очарователен непознат. Не беше чак толкова обаятелен, колкото брат си Сам, нито пък се опитваше да бъде. Имаше нещо недостижимо в него, някаква непримирима отдалеченост. Но това по някакъв начин го правеше само по-секси.

Макар Зоуи да не се съмняваше, че Алекс пие прекалено много — той определено не се преструваше, че е обратното, — до този момент потвърждаваше репутацията си на надежден. Идваше винаги по-рано, когато се бяха разбрали да се срещнат. Обичаше графиците и списъците, и използваше повече стикери от всеки друг. Тя беше

сигурна, че ги купува с купища. Той ги лепеше по стени и прозорци, прикрепящи ги към кабели, мостри за подови настилки и каталози, използваше ги за визитни картички, напомняне за срещи и списъци за пазаруване. Ако се случеше Зоуи да не знае къде се намира някое място, което бе споменал, той чертаеше малка карта и я лепваше отстрани на чантата ѝ. Когато отиде в магазин за уреди, отбелязваше със сините хартийки всички модели хладилници, миялни и печки с правилните размери за кухнята.

— Хабиш дървета — каза му Зоуи веднъж. — Помислял ли си някога да си водиш бележки на телефона си, или да си вземеш дигитален таблет?

— С листчетата е къде-къде по-бързо.

— А какво ще кажеш за списък върху голям лист хартия?

— Правя го понякога — отвърна той. — Върху голямо самозалепващо се листче.

Може би именно защото той беше до такава степен контролиращ, да открие някаква негова странност бе известно облекчение за Зоуи. Искаше ѝ се да научи повече за него, да разбере неговите слабости. Да разбере дали съществува вероятност да е една от тях.

Но в защитната му броня не се забелязваха пукнатини. Алекс беше започнал да се отнася към нея с преднамерена любезност, която я караше да се пита дали сцената в кухнята на хотела не е била сън. Той задаваше на Зоуи много въпроси за нейното семейство и за баба ѝ. Попита я дори за дядо ѝ Гас, когото тя никога не бе виждала и не знаеше почти нищо за него, освен че е бил пилот във войната, а след това е работил като инженер в „Боинг“. Накрая беше умрял от рак на белите дробове, преди Зоуи да се роди.

— Значи е бил пушач — заключи Алекс с леко критичен тон.

— Мисля, че тогава всички са били — отвърна Зоуи тъжно. — Упси ми каза, че докторът на дядо ми казал, че пушенето може би е било добро за неговото нервно състояние.

Алекс беше проявил особен интерес към това.

— Нервно състояние?

— Посттравматичен синдром. Тогава са го наричали „шел шок“. Мисля, че състоянието на дядо Гас е било доста тежко. Самолетът му е бил свален над бирманската джунгла отвъд японската граница. Трябвало е да се крие дни наред, сам и ранен, преди да го спасят.

След като разказа на Алекс за миналото на семейството си, Зоуи очакваше от него той да направи същото. Но когато се опита да разбере повече за него, разпитвайки го за развода му или за братята му, или дори защо е станал предприемач, той се умълча и стана резервиран. Което беше дразнещо. Единственият начин, който тя знаеше, да се справи с неговата уклончивост, беше да бъде търпелива и окуражаваща, и да се надява, че с времето той може да се отвори към нея.

Зоуи имаше вътрешен импулс да се грижи за хората. Това сигурно беше в кръвта на Хофманови, защото и у Джъстин го имаше. И двете обичаха да посрещат изморените от път и изтощени гости в хотела, доволни, че могат да им предложат тиха стая с удобно легло и добра закуска на сутринта. Макар да не можеше да оправи ниции проблеми, това беше спасение.

— Някога уморявала ли си се от това? — беше я попитала Джъстин един ден, слагайки настрана чистите чинии, докато Зоуи майстореше сладки. — Всичкото това печене и готвене, и работа?

— Не. — Зоуи разточи тестото за сладки на идеален равен лист. — Защо питаш?

— Няма причина. Просто се опитвам да разбера какво ти харесва в това. Знаеш как се чувствам по отношение на готвенето. Ако не беше микровълновата, да съм умряла много преди да дойдеш и да започнеш да работиш тук.

Зоуи се беше усмихнала.

— Питала съм се същото за твоя джогинг и каране на колело. Тренировките са най-скучното нещо на света за мен.

— Да си навън сред природата е различно всеки ден. Времето, пейзажът, сезоните... винаги се променят. Докато при печенето... Виждала съм те да правиш сладки стотици пъти. И не ми се струва да е много вълнуващо.

— Когато искам да ми е по-интересно, променям формата на сладките. — Зоуи извади формичките за сладки, оформени като цветя, калинки и пеперуди. — Обичам да правя това. Напомня ми за времето по-рано в живота ми, когато повечето ми проблеми можеха да бъдат разрешени с една сладка.

— Аз съм още на този етап в живота си. Нямам проблеми. Искам да кажа: нямам истински проблеми. И това е ключът към щастието —

да знаеш колко ти е хубаво, докато още го имаш.

— Аз бих могла да бъда по-щастлива — произнесе Зоуи замислено.

— Как?

— Иска ми се да имам някой специален. Иска ми се да знам какво е наистина да си влюбен.

— Не, не искаш. Да си необвързана е най-добре. Независима си. Можеш да се впуснеш в приключение, без някой да те задържа. Можеш да отидеш, където искаш. Радвай се на свободата си, Зоуи — това е красива дума.

— Радвам ѝ се, през повечето време. Но понякога свободата изглежда като дума, означаваща, че няма с кого да се гушнеш в петък вечер.

— Няма нужда да си влюбена, за да се гушнеш с някого.

— Не е същото, както когато се гушкаш с човек, когото не обичаш.

Джъстин се ухили.

— Като метафора ли използваме „гушкам“? Защото това ми напомня некролога за Ан Ландърс, в който се казва, че една от най-популярните ѝ колонки била анкета дали жените биха избрали „гушкане“ или „секс“. Около три четвърти от читателките ѝ избрали „гушкане“. — Тя направи физиономия.

— Ти щеше да избереш „секс“ — каза Зоуи, вместо да пита.

— Разбира се. Гушкането е хубаво за трийсет секунди, но след това е дразнещо.

— Физически дразнещо? Или емоционално?

— И едното, и другото. А ако се гушкаш с мъж прекалено често, това го кара да мисли, че имаш чувства и става многозначително.

— Какво лошо има да е многозначително?

— Многозначително е синоним за „сериозно“. А сериозно е обратно на забавно. Майка ми ми казваше, че животът винаги трябва да е забавен.

Въпреки че Зоуи от години не беше виждала майката на Джъстин, леля Мариголд, тя си спомни колко красива и ексцентрична беше. Мариголд беше отгледала единственото си дете като волна птица, същата, каквато беше тя самата. Понякога водеше Джъстин на фестивали със странни имена като Белтейн Баш^[1]. Приготвяше храни,

за които Зоуи никога не беше чувала преди, неща като Вещерски хляб с мед и лимон, и Мармотски дневен кейк и карфиол Полумесец. След гостуването у далечни роднини Джъстин се беше върнала, разказвайки как е участвала в обикаляне в кръг под звуците на барабан и „издърпване на луната“, ритуали, провеждани в гората в полунощ.

Зоуи често се беше питала защо Мариголд никога не е идвала в хотела и защо тя и Джъстин изглеждаха толкова отчуждени. Когато беше понечила да попита, Джъстин категорично отказа да обсъжда темата.

— Повечето родители — осмели се Зоуи — казват на децата си, че животът невинаги трябва да е забавен. Сигурна ли си, че не ти е казала това?

— Сигурна съм, че каза именно това. Точно по тази причина хотелът е перфектен за мен — обичам да се срещам с нови хора, да ги опознавам повърхностно и да ги изпращам по пътя им. Непрекъснат поток кратки приятелства.

За разлика от Джъстин, Зоуи искаше постоянство в своя живот. Харесваха ѝ стабилността на брака и общуването, и се надяваше да се ожени отново някой ден. Но следващия път щеше да избира по-внимателно. Въпреки, че разводът с Крис не беше мъчителен, не искаше да преминава през подобно нещо още веднъж.

Колкото до Алекс Нолан, той не беше мъж, който би паснал на нейните планове. Зоуи реши, че трябва да се фокусира върху създаване на приятелство с него, нищо повече. Тя се познаваше достатъчно добре, за да е сигурна, че не е човек за краткосрочни връзки. И трябваше да му повярва, когато той твърдеше, че тя не би била в състояние да се отнася към него като към любовник. „Аз трябва да имам целия контрол“, беше ѝ казал с грапаво кадифен глас, и после: „Аз не съм мил“. Което трябваше да я накара да се отдръпне, но само бе възбудило любопитството ѝ.

Алекс си отдъхна, когато започна физическата работа по реконструирането, започвайки с разкъртването на кухненската стена. Той и още двама души от екипа му, Гавин и Айзък, подготвиха мястото, като го покриха с найлони и свалиха закачените предмети и отдушниците. Гавин беше сертифициран дърводелец, а Айзък — в процес на получаване на сертификат за „зелено“ строителство, и двамата сериозни в работата си. Алекс можеше да им вярва, че ще се

появяват навреме и ще свършат работата възможно най-отговорно. С предпазни очила и маски срещу прах тримата мъже свалиха стената до плочките на пода.

Тежката физическа работа се отразяваше добре на Алекс, помагайки му да изгори натрупаното напрежение, събрано през изминалите няколко дни със Зоуи. Тя имаше черти, които адски много го дразнеха. Беше прекалено бодра рано сутрин и все искаше да го храни. Четеше готварски книги като романи и разказваше менюто в ресторанта с удивителни подробности, изглежда очаквайки темата да му се стори толкова интересна, колкото на нея. Алекс никога не беше харесвал хора, които гледат светлата страна на живота, а Зоуи го беше превърнала във форма на изкуство. Тя не се затрудняваше да заключава врати. Вярваше на продавачите. Започна разговор с търговеца на кухненски уреди, като му каза колко много е трябвало да спестява.

Където и да отидеше Зоуи, в железарски магазин, за подови настилки или просто в някое кафене да си купят напитка, мъжете я оглеждаха. Някои от тях се опитваха да бъдат дискретни, но някои не си даваха труд да скрият възхищението си от нейната красота и щедрия ѝ бюст, от който ченетата им увисваха. Фактът беше, че Зоуи беше истинска прелест за окото. В кафенето няколко мъже я зяпаха похотливо, докато накрая Алекс застана пред нея и им хвърли заплашителен поглед. Всички побързаха да се отдръпнат. Беше правил същото нещо и в други случаи, на други места, тихо предупреждавайки ги да се разкарат, въпреки че нямаше право. Тя не му принадлежеше. Но той продължаваше да бди над нея, независимо от всичко.

Това щеше да е работа на пълно работно време — да я брани от натрапници. Докато не се беше запознал със Зоуи, Алекс се подиграваше на идеята, че красотата може да е проблем за някого. Но за всяка жена щеше да е трудно да бъде обект на такова безмилостно внимание. Което обясняваше причината за вродената срамежливост на Зоуи — чудното беше, че тя изобщо се е осмелила да излезе навън някога.

Сега, когато работата на езерната къща беше започнала, не му се беше налагало да я вижда най-малко месец, освен случайно. Щеше да е облекчение, помисли си той. Щеше да си проясни ума.

Първото плащане трябваше да стане утре. Джъстин му беше предложила да го пусне по пощата, но Алекс заяви, че ще мине да го вземе от хотела сутринта. Трябвало да го депозира веднага в банката. Беше изхарчил собствените си пари за първоначалните материали и доставки, и заради развода нямаше много пари в брой.

След като работи до късно с Гавин и Айзък, той се прибра вкъщи. Беше толкова уморен от усилията през деня, че не си даде труд да потърси нещо за вечеря. Дори не се пресегна за бутилката алкохол, само се изкъпа и си легна.

Когато алармата се обади в шест и половина, се чувстваше отвратително. Може би се разболяваше. Устата му беше пресъхнала, главата го болеше жестоко, а усилието да вдигне четката за зъби беше като при вдигане на щанга. След един дълъг душ навлече дънки, тениска и трикотажна риза върху нея, но продължаваше да му е студено и да го тресе. Наля си една чаша вода и пи, докато позивите за повръщане не го накараха да спре.

Седнал на ръба на ваната, той се опита да потисне чувството и се запита мрачно какво му е. Накрая осъзна, че призракът стои в рамката на вратата.

— Личното пространство — напомни му Алекс. — Излез.

Призракът не се помръдна.

— Не си пил нищо снощи.

— Е?

— В абстиненция си.

Алекс го погледна учудено.

— Ръцете ти треперят, нали? — продължи призракът. — Делириум тременс.

— Ще се оправя след кафето.

— Може би трябва да глътнеш малко алкохол. За хората, които пият много, е по-добре да намаляват количеството постепенно, вместо да спрат изведнъж.

Алекс усети как го обзема ярост. Призракът преувеличаваше. Той пиеше много, да, но знаеше колко може да носи. Само пияниците получаваха делириум тременс, като бездомниците по улиците или тези, които не излизаха от кръчмите по цяла нощ. Или като баща му, който беше умрял от сърдечен удар, докато се гмуркал да се освежи в един курорт в Мексико. След цял живот злоупотреба с алкохол,

коронарните артерии на Алан Нолан били толкова запушени, според лекарите, че щяло да се наложи да му поставят петорен байпас, ако бе оцелял.

— Нямам нужда да се отучвам от нищо — заяви Алекс.

Щеше да е по-лесно да го приеме, ако призракът се подиграваше, държеше се високомерно, или дори извинително. Но начинът; по който гледаше Алекс, с някаква сериозност, примесена със съжаление, бе прекалено оскърбителен за понасяне.

— Може би искаш да си вземеш почивен ден и да не излизаш — подметна призракът. — Защото няма да свършиш много работа.

Взирайки се в него, Алекс се изправи. За съжаление, движението се оказа прекомерно за възмутената му храносмилателна система и беше принуден да се наведе над тоалетната и да започне да повръща.

След дълго време на крака, той изплакна устата си и наплиска лицето си със студена вода. Погледна в огледалото и видя бледо, изпито лице и подпухнали очи. Отдръпна се ужасен, беше виждал баща си в този вид хиляди пъти, докато растеше.

Като се подпря от двете страни на мивката, той се насили да вдигне глава и да погледне в огледалото отново.

Това не беше мъжът, който той искаше да бъде. Но такъв беше станал, това бе направил от себе си.

Ако му бяха останали сълзи, щеше да се разплаче.

— Алекс — дойде тих глас откъм вратата. — Ти не се боиш от работа. Свикнал си да събаряш. И да градиш наново.

Въпреки че му беше зле, метафората не убягна на Алекс.

— Къщите не са хора.

— Всеки си има нещо, което се нуждае от поправка. — Призракът направи пауза. — В твой случай това е черният ти дроб.

Алекс се опита да съблече ризата и тениската си, бяха се пропили с пот.

— Моля те — успя да каже той. — Ако има някаква милост в теб... не говори.

Призракът се подчини и се отдръпна.

Докато Алекс се облече отново, треперенето намаля, но студените вълни, сменяни от горещи, продължиха да го заливат. Нервите му бяха опънати. Усилието да намери работните си обувки, същите, които беше носил предишния ден, го докара до бяс. В мига, в

който ги хвана с ръце, той ги запрати към стената с такава сила, че откърти от боята.

— Алекс. — Призракът възникна отново. — Държиш се откачено.

Той запрати другата обувка, която мина през корема на призрака, и остави още една вдлъбнатина в стената.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита призракът.

Игнорирайки го, Алекс взе обувките си и ги обу. Опита се да мисли въпреки яростното туптене в главата си. Трябваше да вземе чека от Джъстин и да го занесе в банката.

— Недей да ходиш в „При художниците“ — чу той призракът да казва настоятелно. — Моля те. Не си във форма. Не искаш някой да те види такъв.

— Под „някой“ имаш предвид Зоуи — изсумтя Алекс.

— Да. Ще я разстроиш.

Алекс изскърца със зъби.

— Пет пари не давам. — И като взе ключовете за колата си, чантата и плътните слънчеви очила, той отиде при пикапа си и го изкара от гаража. Още щом излезе на главния път, слънчевата светлина сякаш проряза скалпа му с прецизността на хирургически инструмент. Той изпъшка, дръпна една осмоетажна псувня, и се огледа за място, където да отбие в случай, че започне да повръща.

— Шофираш като че ли си във видеоигра — обади се призракът.

— Какво те е грижа? — сопна му се Алекс.

— Грижа ме е, защото не искам да убиеш някого. Включително себе си.

До момента, в който пристигнаха в „При художниците“, Алекс се беше изпотил в другата тениска и трепереше като обхванат от температурна треска.

— За бога — каза призракът, — не минавай през главния вход. Ще изплашиш гостите.

Колкото и да му се искаше да не се подчини, Алекс знаеше, че призракът има право. Навъсен и изтощен от усилието да шофира, той заобиколи хотела отзад и паркира близо до входа на кухнята. Отвън се носеше миризма на готвено, която причини спазми на гадене в гърлото му. Когато слънчевите очила се плъзнаха по избилата наново пот върху носа му, Алекс ги свали и ги хвърли върху чакъла с тлъста ругатня.

— Контролирай се — чу той предупредителния глас на призрака.
— Гледай си работата.

Входът на кухнята беше затворен с плъзгаща се врата. През тънката мрежа Алекс видя, че Зоуи е сама вътре и приготвя закуска. На печката къкреха тенджери, а във фурната се печеше нещо. Миризмата на загоряло масло и сирене едва не го накара да повърне.

Той почука на касата на вратата и Зоуи вдигна очи от дъската за рязане, отрупана с изчистени ягоди. Тя беше в къса розова пола, ниски сандали и бяло набрано горнище, с вързана на кръста престилка. Краката ѝ бяха загорели и лъскави, мускулите на прасците приятно оформени. Русите кичури бяха вдигнати високо на главата ѝ, но няколко се бяха измъкнали и подскачаха около страните ѝ.

— Добро утро — поздрави тя с усмивка. — Влизай. Как си?

Алекс избегна погледа ѝ, когато влезе.

— Бил съм и по-добре.

— Искаш ли...

— Тук съм за чека — каза той кратко.

— Хубаво. — Въпреки че не за първи път се държеше рязко с нея, Зоуи го изгледа въпросително.

— Първото плащане по договора — каза Алекс.

— Да, помня. Джъстин се занимава с канцеларската работа, така че тя ще ти го напише. Не знам от коя сметка...

— Добре. Къде е тя?

— Току-що излезе. Ще се върне след пет-десет минути. Голямата кафемашина е развалена, така че ще купи кафе от близкия магазин. — В този миг иззвъня някакъв таймер и Зоуи отиде да извади печивото от фурната. — Ако искаш да я почакаш — каза тя през рамо, — ще ти наля кафе и ще...

— Не искам да чакам. — Трябваше му чека. Трябваше да си тръгне. Топлината и светлината на кухнята го убиваха, и въпреки това се наложи да стисне зъби, за да не им позволи да тракат. — Тя знаеше, че днес трябва да напише чека. Изпратих ѝ съобщение.

Зоуи сложи касеролата на една решетка. Усмивката ѝ беше изчезнала, а гласът ѝ беше по-мек от обикновено, когато отговори:

— Сигурно не е предполагала, че ще минеш толкова рано.

— Кога, по дяволите, се очаква да мина? Ще работя на обекта през целия ден. — Гневът нахлуваше в него на все по-силни и по-

силни вълни, и той беше безпомощен да направи каквото и да било.

— Какво ще кажеш да ти го донеса след закуска? Ще дойда с колата до къщата и...

— Не искам да ме прекъсват по време на работа.

— Джъстин ще се прибере скоро. — Зоуи отиде да налее кафе в бяла порцеланова чаша. — Ти... не изглеждаш добре.

— Спах лошо. — Алекс се приближи до плота и дръпна ролката кухненска хартия. Тя се завъртя и той изруга, когато рулото изскочи от поставката.

— Няма нищо. — Зоуи отиде веднага при него. — Ще я оправя. Седни.

— Не искам да сядам. — Той си откъсна хартия и попи потното си лице, докато Зоуи мълчаливо пренавиваше дългия бял цилиндър. Въпреки че се опитваше да държи устата си затворена, думите се изтърколиха на накъсани срички, сякаш бяха прерязани от острие. Той беше изплашен и ядосан, искаше да хвърли нещо, да ритне. — Така ли въртите вие двете бизнес? Разбирате се за нещо, а след това не се сещате? Ще трябва да пренапишем графика за плащане. Моето време може да не е важно за вас, но аз трябва да разчитам, че нещата ще бъдат свършени, когато се предполага, че трябва да са свършени. Отивам да работя. Хората ми сигурно вече са там.

— Съжалявам. — Зоуи сложи чашата с кафе до него. — Твоето време е важно за мен. Следващия път първото, което ще направя сутринта, ще е да се уверя, че чекът те чака.

Алекс се дразнеше на начина, по който говореше с него, сякаш се присмиваше на някой луд, или утешаваше лаещо куче. Но това все пак проработи. Гневът му толкова внезапно се оттегли, че усети замайване. И едва се държеше на крака от умора. Исусе. Наистина ставаше нещо лошо с него.

— Ще дойда утре — успя да каже той.

— Добре. — Зоуи побутна чашата към него.

Алекс погледна кафето. Тя му сложи сметана.

Той винаги пиеше кафето си чисто. Но се хвана, че се пресята към чашата, вземайки я с две ръце. За негово смайване, чашата се разтресе силно и течността се разплиска.

Зоуи го гледаше втренчено. Искеше му се да я изругае, да се извърне, но погледът ѝ държеше неговия и не му позволяваше да го

отмести. Тези кръгли сини очи виждаха толкова много, неща, които беше крил години наред. Тя не можеше да не забележи колко близо е той до срина. Но изражението ѝ не беше осъдително. В него имаше само нежност. И съчувствие.

Внезапно изпита порив да падне на колене и да отпусне глава на гърдите ѝ уморено. Но някак си успя да се задържи, олюлявайки се на вдървените си крака.

Зоуи внимателно сложи ръце върху неговите, така че двамата да държат чашата. Макар нейните ръце да бяха на половината на неговите, хватката ѝ беше изненадващо силна и намали треперенето.

— Хайде — прошепна тя.

Чашата се вдигна към устата му. Ръцете ѝ държаха неговите здраво. Той отпи една глътка. Течността беше гореща и гладка, успокои раздразненото му гърло, прогонвайки студа от тялото му. Беше леко сладка, сметаната омекотяваше горчивината, и беше толкова неочаквано приятна, че преди да осъзнае, погълна бързо останалото. Вените му се изпълниха с благодарност, която граничеше с обожание.

Ръцете на Зоуи пуснаха неговите.

— Още?

Той кимна и потвърди дрезгаво.

Тя наля още една чаша, разбърка сметана и захар в нея, докато светлината нахлуваше през покрития с кепенци прозорец и украсяваше косата ѝ с ярки панделки. Мина му през ума, че тя приготвяше закуска за отседналите в хотела гости. На печката още се готвеха разни неща, както и във фурната. А той не само бе прекъснал работата ѝ, беше останал тук и ѝ беше опявал за собствения си график, сякаш той беше по-важен от нейния.

— Заета си — промърмори той в прелюдия към извинението. — Не трябваше да...

— Всичко е наред. — Гласът ѝ беше благ. Тя сложи чашата с кафе на масата и си придърпа един стол. Явно се канеше да седне заради него и да го изчака.

Алекс се огледа предпазливо в кухнята, питайки се какво ли би казал призракът, но слава богу, той не се виждаше никъде. Алекс отиде до масата и седна. Изпи кафето си бавно, установи, че е в състояние да го направи сам, ако внимава.

Зоуи работеше на плота. Потракването на прибори, звуците на тенджери и чинии, владени от пъргави ръце, беше странно успокояващо. Той можеше да седи тук и никой нямаше да го закача. Затвори очи и бавно потъна в чувството за временно спокойствие. Или убежище.

— Още едно? — чу я да пита.

Той кимна.

— Първо опитай от това. — Тя сложи чиния с храна пред него. Когато се наведе по-близо, той можа да усети аромата на кожата ѝ, свеж и сладък, сякаш беше напоена с подсладен чай.

— Не мисля, че мога...

— Само опитай. — Тя сложи прибори на масата и се върна до печката.

Вилицата беше тежка, като направена от олово. Алекс погледна чинията. Хубава порция от нещо с хляб, отгоре леко пухкаво, изпечено до златисто.

— Какво е това?

— Закуска на слоеве.

Когато Алекс отхапа предпазливо, откри, че всичко това е пропито с нежен яйчен крем. Приличаше донякъде на киш, но безкрайно по-фин, текстурата беше перфектна за предаване на лекия намек на зрял домати и меко сирене. Вкусът на босилек проникваше през сиренето, удряйки езика му с чиста, пикантна нотка.

— Харесва ли ти? — чу той Зоуи да пита. Дори не можа да отговори. Гладът го нападна и той се отдаде напълно на акта на хранене.

Зоуи донесе чаша студена вода. Когато чинията беше ометена, Алекс остави вилицата си, изпи водата и мълчаливо прецени физическото си състояние. Промяната беше чудодейна. Главоболието му бе отшумяло, а треморът — изчезнал. Той беше заситен с вкус и топлина... сякаш беше пиян от храна.

— Какво беше това? — попита я с далечен глас, като че говореше насън.

Зоуи доля чашата му с кафе и опря хълбоците си в масата, като го гледаше. Страните ѝ изглеждаха сатенени от топлината в кухнята.

— Френски хляб, който меся сама. Биодомати, които купувам от местния селски пазар. Сиренето е правено на Лопес Айлънд, а яйцата

са пресни, от тази сутрин. Босилека вземам от градината с подправки зад кухнята. Искаш ли да ти сложа още?

Алекс можеше да изяде цял тиган от това. Но той поклати глава, реши, че е по-добре да не насилва късмета си.

— Трябва да оставя и за твоите гости.

— Има повече от достатъчно.

— Достатъчно ми е. — След като отпи една глътка от кафето, той я погледна настоятелно. — Не бих помислил... — Той прекъсна, неспособен да опише това, което току-що му се беше случило.

Зоуи изглежда разбра. Лека усмивка заигра в ъгълчетата на устните ѝ.

— Понякога — каза тя, — храната, която съм сготвила... оказва такъв ефект... върху хората.

Тилът му настръхна, но не неприятно.

— Какъв ефект?

— Не си позволявам да мисля много за това. Не искам да го съсипя. Но понякога тя сякаш кара хората... да се чувстват по-добре по някакъв... магичен начин. — Усмивката ѝ стана тъжна. — Сигурна съм, че не вярваш в такива неща.

— Аз съм изненадващо непредубеден — каза Алекс, давайки си сметка, че призракът се разхожда в дъното на кухнята.

— Гледай ти. — Призракът прозвуча с облекчение. — Няма да се гътнеш и да умреш.

Вниманието на Зоуи беше отвлечено, когато котаракът ѝ измяука на задната врата, пухкавата му козина се виждаше през мрежата. Веднага щом го пусна вътре, Байрън седна и я погледна, като тупаше нетърпеливо с опашка по пода.

— Бедното пухкаво чудовище — припя гальовно Зоуи, сипа нещо в една чиния и я сложи на пода.

Котаракът изяде храната лакомо, имаше вид на онези любимци, които биха изяли собствениците си.

— Не е ли забранено от санитарните власти да го пускаш тук? — попита Алекс.

— Байрън няма право да се доближава до местата за хранене или приготвяне на храна. А и прекарва в кухнята само по няколко минути дневно. През повечето време дреме на верандата или в къщата отзад. — Тя отиде да вземе чинията на Алекс. Предницата на престилката

зееше, разкривайки достатъчно сочна цепка, за да замая главата му. Той премести поглед към лицето на Зоуи.

— Ставаш кисел — каза тя нежно, — когато си пил прекалено много.

— Не — каза Алекс, — ставам кисел, когато съм престанал.

Тя го погледна внимателно.

— Сериозно ли говориш?

Алекс кимна кратко. Имаше безброй причини да мълчи, но онази, която имаше най-голямо значение, беше, че не искаше да изпитва необходимост от нещо толкова много. Беше свалил гарда с осъзнаването колко зависим е станал от алкохола. Било е лесно да се самозалъгва, мислейки, че това не е проблем, защото не е чорлав и бездомен, защото никога не са го арестували. Защото работеше. Но след онова, което се беше случило тази сутрин, вече не можеше да отрича, че има проблем.

Едно беше да пиеш много. И съвсем друго да си подпухнал пияница.

Зоуи занесе чинията му до мивката.

— От това, което съм чувала — каза тя през рамо, — не е лесно човек да се откаже от навика си.

— На път съм да го разбера. — Алекс стана от масата. — Утре сутринта ще дойда за чека.

— Ела рано — каза Зоуи, без да се колебае. — Ще направя овесена каша.

Очите им се срещнаха.

— Не обичам овесена каша — информира я Алекс.

— Моята ще харесаш.

Алекс сякаш не можеше да откъсне поглед. Тя изглеждаше толкова мека, толкова лъчезарна, че той си позволи да помисли, само за миг, за начина, по който щеше да я чувства под себе си. Силата, с която го привличаше тази жена, беше смайваща. Искаше такива неща от нея, каквито не бе искал от никого друго, неща извън секса, и никое от тях не беше възможно. Беше като да стоиш на ръба на скала и да се опитваш да не паднеш, докато вятърът те блъска отзад.

Когато Зоуи отвърна на погледа му, по лицето ѝ беше избила ярка червенина, контрастираща с бледото злато на косата ѝ.

— Коя е любимата ти храна? — попита тя, сякаш въпросът беше дълбоко личен.

— Нямам такава.

— Всеки има любима.

— Аз нямам.

— Трябва да има нещо... — Таймерът я прекъсна. — Седем и трийсет — каза тя. — Трябва да наля кафе за първите гости. Не си тръгвай, ще се върна веднага.

Когато Зоуи се върна, обаче, Алекс го нямаше. На стената над мивката беше залепена бележка, на която беше изписана с черно една дума:

Благодаря.

Зоуи взе бележката в ръка, прокарайки палец по листчето. Сладка, ужасна болка изпълни гърдите ѝ.

Понякога, помисли си тя, можеш да спасиш човек от беда. Но от някои беди човек трябва сам да се спаси.

Единственото, което можеше да направи за Алекс, беше да се надява.

[1] Английско наименование на келтски първомайски фестивал.
— Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

От полунощ до разсъмване Алекс беше измъчван от кошмари, тялото му се разтърсваше рязко, като че ли ударено от електрически ток. Той сънуваше демони, клечащи в основата на леглото му, които чакаха да го разкъсат с дълги остри нокти, или как земята се отваря под него и той пада в безкрайна тъмнина. В един от сънищата беше блъснат от кола на тъмен път, ударът го беше изхвърлил назад върху твърдия среднощен асфалт. Виждаше се как стои над безчувственото тяло на пътя и гледа надолу към собственото си лице. Беше мъртъв.

Стреснат, той се събуди и седна в леглото. Плуваше в пот, чаршафите бяха залепнали за него. Един замъглен поглед към часовника показва, че е два след полунощ.

— Мамка му — промърмори той.

Призракът беше наблизо.

— Иди и пийни малко вода — предложи му той. — Дехидратиран си.

Алекс стана от леглото и се затътри към банята. Пийна малко вода, пусна душа и стоя дълго там, подложил тил под горещите струи. Искаше едно питие. Щеше да го накара да се почувства по-добре. Щеше да прогони сънищата, ужасното потене. Искаше вкуса на алкохол, сладкото му парене в устата си. Но фактът, че го иска толкова отчаяно, беше достатъчен, за да му се противопостави неумолимо.

След като се изкъпа, Алекс намъкна долнището на една пижама и дръпна одеялото от леглото. Прекалено изтощен, за да сменя чаршафите, той отиде в дневната. Стовари се на кушетката с пъшкане.

— Може би трябва да отидеш на лекар — обади се призракът от ъгъла. — Сигурно могат да ти дадат нещо, за да издържиш по-лесно.

Алекс завъртя глава бавно.

— Не искам да е по-лесно. — Чувстваше езика си прекалено голям за устата си. — Искам да си спомням точно какво е.

— Поемаш риск като се опитваш да се справиш съвсем сам. Може да припаднеш.

— Няма.

— Как можеш да си сигурен?

— Защото ако припадна — каза Алекс, — ще го приключача.

Призракът го изгледа строго.

— Ще приключиш с живота си?

— Да.

Призракът не каза нищо, но въздухът се изпълни с тревога и страх.

Когато дишането на Алекс се забави, в съзнанието му изплуваха спомени.

— По времето, когато братята ми и сестра ми напуснаха дома — каза той след известно време, затворил очи, — и двамата ми родители пиеха нонстоп. А когато живееш с пияница, сумата, на която се равнява детството ти, е около трийсет минути. Хубавите дни бяха тогава, когато забравяха, че съм там. Но когато някой от тях си спомнеше, че има дете в къщата, настъпваше ужас. Да живееш с тях беше като да си в минно поле. Никога не знаеш кога ще стъпиш накриво. Понякога молех мама да ми даде да ям, или се опитвах да я накарам да подпише някоя забележка от училище, което я караше да избухне. Веднъж смених телевизионния канал, докато татко спеше във фотьойла, и той се събуди и ме напердаши. Научих се никога да не моля за нищо. И да не се нуждая от нищо.

Това беше най-голямото признание, което Алекс бе изричал гласно за начина, по който е израснал. Никога не бе разкривал толкова много дори пред Дарси. Не беше сигурен защо бе поискал призракът да разбере.

Не последва нито звук, нито движение, но той имаше впечатлението, че призракът се готви да спи, оттегляйки се в една сянка в ъгъла.

— Ами братята ти и сестра ти? Някой от тях не се ли помъчи да помогне?

— Те си имаха свои проблеми. Няма такова нещо като здраво, нормално семейство около пияница. Всички страдат.

— Някой от родителите ти правил ли е опити?

— Имаш предвид да остави пиенето? — Алекс въздъхна тихо. — Не, и двамата му бяха отпуснали края.

— Докато още си бил в гимназията.

Алекс смени позата си на дивана, но чувството, че не се чувства комфортно в собствената кожа, не се подобри. Нервите му бяха опънати, сетивата — изострени. Кошмарите бяха готови да се върнат веднага щом се опитахе да заспи. Можеше да ги усети как чакат наблизо като глутница вълци.

— Сънувах, че съм умрял — каза той рязко.

— По-рано тази нощ?

— Да. Стоях над собственото си тяло.

— Част от теб умира — каза призракът прагматично. При шокираното мълчание на Алекс той добави: — Онази част от теб, която пие, за да избегне болката. Но избягването на болката само я влошава.

— Тогава какво, по дяволите, се очаква да направя? — Гласът на Алекс прозвуча враждебно.

— В някакъв момент — каза призракът след известно време — трябва да спреш да бягаш и да се вземеш в ръце.

След няколко часа накъсан сън на кушетката, който напомняше на истинско изтезание, Алекс си взе душ, облече се и тръгна към „При художниците“. Беше като жив мъртвец. Надяваше се, че няма да се налага да среща Джъстин — нямаше нерви да я издържи днес.

За негово облекчение Зоуи беше сама. Тя го посрещна в кухнята и го накара да седне веднага.

— Как си тази сутрин?

Той я изгледа мрачно.

— Ако главоболието се мери по Фуджитата^[1] току-що стигна пета степен.

— Ще ти направя кафе.

Заради яростното туптене в предната част на скалпа, му се искаше да си извади очите. Той внимателно отпусна чело върху ръката си и се опита да мисли въпреки треперенето.

— Защо не ми донесеш един стек бира, за да се оправя? — попита глухо.

Зоуи сложи една чаша на масата.

— Опитай първо това.

Алекс хвана чашата неумело.

— Нека... — започна Зоуи, пресягайки се да обхване несигурните му ръце.

— Нямам нужда от помощ — изръмжа той.

— Добре. — Тя кимна спокойно и се отдръпна.

Търпението ѝ го дразнеше. Тапетът на черешки направо бодеше очите му. Главата му пулсираше като концерт на траш банда.

След като допря чашата до устата си, той я изпи, сякаш животът му зависеше от това. Помоли за още.

— Първо хапни от това — каза тя и сложи плитка купа пред него.

Купата съдържаше златисти кубчета, подобни на кексчета, със захаросан плод, нарязан на тънки ивици. До ноздрите му достигна аромат на канела. Зоуи заля купата с пълномаслено мляко и подаде лъжица на Алекс.

Препеченото овесено брашно беше дъвчащо и нежно, хрупкаво по краищата, ронещата се сладост беше пропита със слънчева цитрусова нотка. Когато млякото накваси овесеното брашно, текстурата омекна и всяка хапка ставаше по-влажна и по-вкусна от предишната. Това нямаше нищо общо със сивата, подобна на цимент каша, от неговото детство.

Докато ядеше, отровното чувство се изпари, той се отпусна и започна да диша дълбоко. Обзе го нещо като еуфория, мека топлина. Зоуи се въртеше в кухнята, бъркаше, наливаше мляко в канички и бърбеше дружелюбно, без да очаква отговор. Той нямаше представа за какво говори — нещо за разликата между коблър и Браун Бети^[2], и двете нямали никакъв смисъл за него. Но му харесваше гласът ѝ да го обвива като чисто памучно одеяло.

Дните му тръгнаха по една и съща схема: всяка сутрин, преди да отиде на работа, се отбиваше в кухнята на хотела „При художниците“ и изяде това, което Зоуи слагаше пред него. Трийсетте минути, които прекарваше с нея, бяха времето, около което се градеше всичко останало. След като си тръгнеше, чувството за добро физическо състояние избледняваше с напредването на часовете, докато се стигнеше до неуютните и неприятни вечери.

Сънят му беше изпълнен с кошмари. Често сънуваше, че пие отново, и се събуждаше, задушен от срам. Дори мисълта, че е било само сън, че не е изпаднал от каруцата, не успяваше да намали паниката. Единственото, което го крепеше през нощите, беше мисълта, че ще види Зоуи скоро.

Тя винаги произнасяше „добро утро“ така, сякаш то наистина бе добро. Слагаше чиния с красива храна пред него, всяка хапка разцъфваше с цвят и аромат. Суфлета, толкова леки, сякаш издути от желание, яйца по бенедиктински, покрити със сос холандез с цвят на слънчоглед. Тя създаваше симфония от яйца и месо, поеми от хляб, мелодии от плодове.

Кухнята за Зоуи беше нещо по-интимно, отколкото спалнята ѝ. Тя беше нейното художествено пространство, организирано така, както тя искаше. Отвореният килер, покритите с етажерки стени от пода до тавана съдържаха редици от ярко оцветени подправки в стъклени цилиндри, и огромни старомодни буркани за бонбони, пълни сега с брашно, захар, овес, жълто царевично нишесте, апетитни орехови половинки. Имаше бутилки с бледозелен зехтин от Испания, тъмен балсамов оцет, Вермонтски кленов сироп, мед от диви цветя, буркани с домашно сварен мармалад и компоти, с ярки като бижута цветове. Зоуи беше толкова вискателна към качеството на продуктите, колкото Алекс при поставянето на елементите за водопроводната инсталация, или при използването на правилния дърводелски пирон за дадена работа.

Обичаше да я гледа как работи. Тя се движеше из кухнята като балерина, грациозните движения често биваха прекъсвани рязко при вдигането на някоя тенджерка с две ръце или решителното затваряне на вратата на фурната. Тя владееше тигана сякаш той бе музикален инструмент, хващаше дръжките и го дръпваше с рязко изтегляне на лактите назад, така че съдържанието му да подскочи и да се обърне.

На седмата сутрин, докато Алекс закусваше в кухнята на хотела, Зоуи му сервира чиния с извара, поръсена със сирене и пикантни парченца изпържена наденичка чоризо.

Докато той ядеше, Зоуи отиде до масата и седна до него, сипвайки си кафе. Близостта ѝ го накара да се почувства неловко. Тя обикновено работеше, докато той закусва. Той хвърли дискретен поглед към нежната кожа от вътрешната страна на ръката ѝ, забелязвайки белега от изгарянето. Искаше му се да го докосне с устни.

— Шкафовете идват — каза ѝ той. — Ще започнем да ги монтираме в края на седмицата и тогава ще направя кухненския остров.

— Ще го правиш? Мислех, че си поръчал готов.

— Не, така ще излезе малко по-евтино — а ще изглежда като по поръчка — ще купим готов шкаф, ще го украсим, завършвайки външната страна с ламперия, и накрая ще добавим плота. — Той се усмихна, когато видя изражението ѝ. — Ще изглежда страхотно. Обещавам.

— Не се съмнявам изобщо. Просто съм впечатлена.

Алекс удави усмивката си в чашата с кафе.

— Не е нещо специално — каза той. — Обикновено дърводелство.

— Специално е, щом е в моята къща.

— След още някоя седмица ще трябва да ми кажеш какви цветове боя искаш.

— Вече почти ги избрах — каза тя. — Бяло за ламперията и первазите, масленожълто за стените и розово за баните.

Алекс ѝ хвърли скептичен поглед.

— Приятно розово — каза тя, като се смееше. — С коралов оттенък. Луси ми помогна да го избира. Тя твърди, че розовото е страхотен цвят за бани, защото отразеният блясък гали окото.

Образът се появи в съзнанието му, преди той да успее да го спре... Зоуи излиза от ваната, обградена от розови стени, деликатните мокри извивки блестят в запотените огледала.

Ставайки от стола, Зоуи отиде да провери нещо във фурната.

— Искаш ли вода?

Той се почувства горещ от главата до петите.

— Да, благодаря. — След което взе мобилния си телефон и залепи очи в него, напомняйки си отчаяно да се държи на разстояние от нея.

Тя спря до него и остави чаша ледена вода до чинията му. Беше достатъчно близо, за да вдъхне аромата ѝ — на памук и на цветя, с лек намек за пушек от чоризото... и единственото, за което бе в състояние да мисли, беше колко много иска да се обърне и да притисне лице в нейното, да склочи ръце около хълбоците ѝ. Той се взираше в телефона, прехвърляйки невиждащо есемеси, които вече беше чел.

Зоуи кръжеше около него.

— Имаш нужда от подстрижка — промърмори тя и в гласа ѝ се прокрадна усмивка. Той усети леко докосване отзад по главата...

пръстите й... как ги прокарва нежно през косата на тила му. Ръката му стисна телефона с такава сила, че заплашваше да го спуква.

Той направи рязко, раздразнено движение и ръката ѝ остана във въздуха. Зоуи се върна до печката и след малко се чу звук от разбиване с тел в тенджерата. Тя говореше небрежно за плановете си да отиде до плаващия рибен пазар до главното пристанище във Фрайдей Харбър, тъкмо били докарали прясна камбала. Стараейки се да се освободи от омаята на желанието, Алекс започна да пресмята наум. Когато това не проработи, взе вилицата и започна да притиска остриите ѝ върхове към горната част на дланта си. Това намали силната му възбуда достатъчно, за да може да върви. Оттласна се от масата и стана, като промърмори, че трябвало да работи.

— Значи до утре — каза весело Зоуи. — Палачинки с тиква и джинджифил.

— Не мога утре. — Осъзнавайки колко рязко е прозвучал, Алекс добави: — Трябва да отида на работа по-рано, ще полагаме хоросанова мазилка.

— Ще ти направя нещо, което да си вземеш — каза Зоуи. — Отбий се и ще ти го дам за из път. Няма да се налага дори да влизаш.

— Не. — Ядосан, той не можа да измисли начин да смекчи отказа си.

Призракът влезе в кухнята.

— Тръгваме ли?

— Да — каза Алекс.

— Значи ще се отбиеш? — попита Зоуи объркана.

— *Не* — сопна се той.

Зоуи го изпрати до задния вход, изглеждаше напрегната и нещастна.

— Съжалявам, не исках да те дразня.

Призракът беше объркан и възмутен.

— Какво иска да каже тя? Какво се случи? Казах ти преди...

— Не започвай — предупреди го Алекс гневно. Като погледна надолу към разтревоженото лице на Зоуи, той се поправи: — Не бързай да си правиш заключения. Няма за какво да съжаляваш.

— *Има за какво да съжалява* — настоя призракът. — Защото от това, което мога да кажа, хормоните се носят във въздуха като библийско наказание.

Зоуи вдигна очи към Алекс, сякаш се опитваше да прочете мислите му.

— Тогава защо реагира така, когато те докоснах?

Алекс поклати глава раздразнено.

— Явно не ти е харесало — каза Зоуи.

— *По дяволите*, Зоуи. — Единственият начин, по който можеше да се възпре да не я награби, беше да удари с ръце по плота. Тя подскочи леко, очите ѝ се разшириха. — Хареса ми — промърмори той. — Ако ми беше харесало по друго време, щях да те притисна към плота веднага и това нямаше да ти помогне да разточиш тестото си за бисквити.

Призракът простена.

— Спести ми го — каза той и побърза да излезе.

Зоуи се изчерви от преднамерената му грубост.

— Тогава защо... — започна тя.

— Не ми казвай нищо. Знаеш защо. Аз съм пияница, който се мъчи да спре алкохола. Току-що разведен съм, и съм на ръба да рухна. Не познавам по-шибана комбинация от качества за един мъж. Освен може би като връх на всичко да е импотентен.

— Ти не си импотентен — възрази тя. След кратко колебание го попита: — Нали не си?

Алекс покри очите си с ръка и се разсмя.

— Мили боже — каза той развълнувано, — иска ми се да бях. — След миг, забелязал обиденото ѝ изражение, въздъхна и стана сериозен. — Скъпа, аз не поддържам приятелства с жени. А единствената друга опция е секс, което няма да се случи. — Той направи пауза, виждайки брашното по скулите ѝ. Неспособен да се въздържа, се пресегна и го избърса нежно с палец. — Благодаря ти, че ме изтърпя тази седмица. Задължен съм ти. Така че най-доброто нещо, което мога да направя за теб в замяна, е да стоим далече един от друг.

Зоуи мълчеше, взираше се в него, претегляйки думите му. Таймерът на фурната иззвъня и мрачна усмивка изви ъгълчетата на устата ѝ, преди да каже:

— Всеки момент от живота ми се отмерва от таймера на фурната. Моля те, не тръгвай още.

Той остана, наблюдаваше я как отиде и извади една тава с курабийки. Миризмата на изпечено тесто изпълни кухнята.

Зоуи се върна и застана съвсем близо до Алекс.

— Знам, че си прав — каза тя. — И знам какво ме очаква напред. Може би повече, отколкото мога да се справя. Баба ми ще бъде тук след месец, а след това... — Тя сви безпомощно рамене. — Така че знам границите си и мисля, че и ти знаеш твоите. Но проблемът е... — Нервен изблик на смях. — Понякога срещаш наистина свестен мъж, но независимо колко се опитваш, изгледа не можеш да се заставиш да го харесаш. Но това не е и на половина толкова лошо, както когато срещнеш неправиления, и не можеш да се накараш да не го харесваш. Чувстваш се кух отвътре, само чакаш, и искаш, и мечтаеш. Имаш чувството, че всеки момент води към нещо толкова прекрасно, че няма име за него, и ако успееш само да стигнеш дотам, ще бъде такова... облекчение. Ще бъде всичко, от което някога си имал нужда. — Тя въздъхна треперливо. — Аз не искам дистанция от теб. Вероятно не биваше да го казвам, но трябва да те накарам да разбереш...

— Аз вече знам — каза той хладно, умирайки вътрешно. — Не продължавай, Зоуи. Трябва да вървя.

Тя кимна. Дори не изглеждаше обидена. Някак си знаеше, че това е единственият начин, по който той можеше да я остави, че някои неща не биха могли да отлежат, за да бъдат приети по-лесно.

Алекс протегна ръка към бравата, но тя го спря, като го докосна по китката.

— Почакай тя. Само още едно нещо.

Въпреки че вече не го докосваше, кожата на китката му беше станала жива от копнеж. С всеки миг положението се влошаваше, помисли си той с отчаяние, тази нужда, която заплашваше да го разкъса отвътре.

— Отсега нататък няма да споменавам нищо за това — каза Зоуи, — няма да ти говоря за чувствата си, нито дори да се опитвам да бъда приятелка с теб. Но в замяна искам една услуга.

— Котешка вратичка — въздъхна Алекс с примирение.

Тя поклати глава.

— Искам да ме целунеш. Само веднъж.

— Какво? Не. — Беше смаян. — Не.

— Дължиш ми услуга.

— Защо, по дяволите, искаш такова нещо?

Зоуи гледеше упорито.

— Просто искам да знам какво е.
— Веднъж преди те целунах. Точно тук.
— Това не се брои. Ти се въздържах.
— Ти искаш от мен да се въздържа — увери я той мрачно.
— Не, не искам.
— По дяволите, Зоуи, това няма да промени нищо.
— Знам. Не очаквам нещо да се промени. — Нервите й практически вибрираха. — Просто искам това като един вид... амюз буш.
— Какво е амюз буш? — попита той, страхувайки се от отговора.
— Френски термин за вкусна хапка, която келнерът ти носи от готвача в началото на храненето. Нещо, което не си поръчал, нито пък плащаш за него, то е... просто така. — При изуменото му мълчание тя добави услужливо: — Буквалният превод от френски е „удоволствие за устата“.
Алекс я изглежда мрачно.
— Искаш услуга от мен, което означава включване на корнизи или добавяне на допълнително осветление. Отказвам амюз буш.
— Не е ли възможно една целувка? Толкова много ли те е страх да допреш за двацет секунди устните си до моите?
— Ето, вече започна да пресмяташ и времето.
— Не пресмятам времето — възрази тя. — Това е само предположение.
— Добре, можеш да го забравиш.
Тя изглеждаше обидена.
— Не разбирам защо си ядосан.
— Адски много. И двамата знаем, че се опитваш да докажеш, че си права.
— За какво точно?
— Искаш да си сигурна, че знам от какво се отказвам. Искаш да ме накараш да съжалявам, че не тичам след теб.
Тя отвори уста да възрази. Но се разколеба.
— Ако те целуна — каза Алекс, — единствената причина, заради която щях да го направя, е да те накарам адски много да съжаляваш, че си ме помолила за това. Още ли искаш?
— Да — отвърна Зоуи бързо, затвори очи и вдигна лице.

Алекс беше прав, разбира се. Всеки вид връзка между тях беше лоша идея по много причини. Но тя все още искаше той да я целуне.

Стоеше със затворени очи, събирайки сили за това, което той щеше да направи. Обгърна ги наелектризирана тишина. Тя го усети, че се приближава и ръцете му я прегърнаха толкова бавно, че я прониза тръпка, подобна на светкавица. След това странното чувство, което си спомняше отпреди, как е погълната, притеглена, сякаш той я усеща с всичките си сетива, изпи всеки неин дъх, руменина и удар на сърцето.

Едната му ръка се вдигна към лицето ѝ, повдигна брадичката нагоре, пръстите му се затвориха около нежната челюст. Леко докосване по устните ѝ, после още едно, мимолетни целувки, които накараха устните ѝ да се чувстват подути. Тя залитна, но той я подпря с тялото си и я задържа здраво. Наведе главата си и я прокара по тънката, топла кожа на шията ѝ. Върхът на езика му спря в ямичката, където биеше пулсът ѝ, и тя омекна, ръцете ѝ стиснаха раменете му. Целувките му си проправиха път нагоре към челюстта ѝ, едната му ръка обхвана главата ѝ, за да я повдигне, и тя най-после усети пълния, твърд натиск на неговата уста върху своята, загубвайки се в нахлулото облекчение.

Тихи, жални звуци се надигнаха в гърлото ѝ. Тя се повдигна да хване главата му с ръце, да задържи устата му върху своята. Но целувката прекъсна с глух смях и той погледна в замаяното ѝ лице с нежна, леко подигравателна усмивка, каквато не беше виждала у него преди.

Зоуи се опита да говори, докато си поемаше накъсано дъх.

— Алекс... Моля те...

— Ш-ш-шт... — Миглите му бяха наполовина спуснати над смайващо ясните очи на фона на зачервеното лице. Нежните му, неспокойни ръце се движеха по косата ѝ, по тялото, по гърба ѝ.

— Искам... — опита се да каже тя, но връхлетялата вълна от горещина не ѝ позволяваше да мисли. Опита се отново. — Искам...

— Знам какво искаш. — Лекият намек за усмивка изгоря и той наведе глава отново.

Разтвори устата ѝ със своята, прониквайки дълбоко с език. Целувката стана по-груба, по-влажна, придобивайки лек еротичен ритъм. За неин срам устните ѝ се издадоха напред, търсейки твърдия натиск на неговите. Тя не можеше да се спре. Само ако можеше да е

някъде другаде с него, на някое тихо и закътано място, където никой нямаше да ги безпокои. Единствено те двамата, далеч от останалия свят. Удоволствието се засили, мислите ѝ се разпаднаха. Усещанията се смесиха в сладка болка, която сякаш идваше отвън и отвътре в същото време. Тя се извиваше неспокойно, опитвайки се да се притисне още по-близо до него.

Алекс откъсна устата си от нейната и я притисна към гърдите си.

— Стига толкова — разтреперано каза той. — Зоуи... недей... стой мирна...

Тя потръпна, когато той я прегърна, дъхът му преминаваше на горещи тласъци през косата ѝ. Обгръщайки с ръце жилавия му кръст, тя пусна пръстите си боязливо по горните ръбове на задните му джобове, докато пулсът му биеше срещу нейния. Тя имаше чувството, че ще се пръсне на парченца, ако той не я държеше толкова здраво.

— Сега сме квит — дойде шепотът му.

Тя кимна, лицето ѝ беше скрито.

— Не възнамерявах да го правя по този начин. — Алекс захапа нежно крайчеца на ухото ѝ. — Щях да направя така, че да те заболи, съвсем малко.

— Защо се отказа?

Дълго колебание.

— Просто не можах.

Той я пусна. Зоуи се насили да го погледне в очите и видя същата сила на волята, която го беше тласнала да спре да пие, пренасочена сега в друга посока.

Това нямаше да се случи повече. Той нямаше да го позволи.

Таймерът на фурната иззвъня отново и тя подскочи при пронизителния звук.

Алекс се усмихна леко, откъсна поглед от нейния и се извърна.

Зоуи отиде до фурната, без да поглежда назад. Чу задната врата да се отваря и да се затваря.

Никой от тях не беше казал нищо.

Понякога, когато единствената останала дума е „сбогом“, мълчанието беше най-лесно.

[1] Скала за измерване силата на торнадо, чиято най-висока степен е пета. — Б.пр. ↑

[2] Видове плодови сладкиши. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мина месец и по някакъв начин новата посока, в която беше поел животът на Алекс, се задържа. Призракът не беше очаквал да научи нещо ново от Алекс по време на тяхното принудително общуване, но ето че стана. Алекс трябваше да се бори с пристрастеността си час след час, понякога минута след минута, но той беше толкова упорит, колкото изобщо беше възможно за един мъж. За призрака оставянето на пиенето изглеждаше малко като да скочиш във водата и да се надяваш, че някак си ще разбереш как да плуваш, преди да потънеш.

Алекс се разсейваше с работа, с много работа. Той ремонтира така къщата на езерото, че всеки майстор би се гордял. Работеше до късно нощем — шкуреше, лъскаше, лакираше, боядисваше и в процеса беше погълнал достатъчно захарни блокчета, за да докарат нормален човек до диабетичен шок. Благодарение на опяването на призрака, Алекс също така се хранеше редовно през деня, въпреки че би трябвало да яде много повече, за да навакса дефицита от калории, които беше поглъщал под формата на алкохол.

Алекс видя два пъти случайно Зоуи — първия път беше минала да събере боядисаните мостри. Това беше траяло минута и половина, след което той си тръгна. Втория път дойде, за да види напредъка по ремонта. Алекс се държа делово. Зоуи беше сдържана. Гавин и Айзък от своя страна бяха толкова очаровани от Зоуи, че не забиха и един пирон, докато тя беше там.

По всичко личеше, че посещението й доста е развълнувало Алекс. Той знаеше как да вдигне стена, как да я укрепи така, че нищо да не може да я счупи. Нямаше начин Зоуи да му въздейства сега, и това със сигурност беше за добро. Въпреки това призракът не можеше да престане да съжалява за това. А Алекс отказваше да обсъжда какво точно изпитва към Зоуи. Темата беше табу.

Призракът разбираше.

Една жена можеше да ти го причини — да достигне до онова място в душата ти, където се намираше най-лошото и най-доброто от теб. И след като веднъж го направеше, тя притежаваше това място и никога не го напускаше.

Ето защо той не каза на Алекс за новооткритите си спомени за Емалин Стюърт, сцените се сменяха пред него като шоу от движещи се картини.

Ема беше най-младата и най-буйната от трите дъщери на Уестън Стюърт. Тя беше пристрастена към четенето и забавна, и толкова далекогледа, че понякога ѝ трябваша очила за четене. Прекрасните ѝ очила тип котешки очи, с дебели черни рамки, които тя обичаше да носи, за да предизвиква майка си Джейн. Ема никога нямало да си намери мъж с тези очила, повтаряше майка ѝ. А Ема възразяваше, че с тези очила ще си намери правилния.

Призракът си спомняше, че беше сам в къщата с нея, след като бяха ходили заедно на пикник край Езерото на мечтите. Тя му беше чела — статия, която беше написала за местните гимназии, забраняващи на ученичките си да „рисуват“ лицата си, което означаваше да използват червило, руж или пудра. Гимназистките от окръг Уоткъм се бяха противопоставили на наредбата, а Ема бе интервюирала директорите на три различни училища за спора.

— *Носенето на червило води до събаряне на първата бариера в характера на едно момиче — бе цитирала Ема един от директорите, а очите ѝ блестяха весело зад очилата.*

— *След тях идват цигарите, после алкохолът, а след него и непристойните актове.*

— *Какви непристойни актове? — беше я попитал той, целувайки я по бузата и по нежното местенце зад ухото.*

— *Знаеш.*

— *Не знам. Опиши ми.*

Ема се беше разсмяла.

— *Не.*

Но той настояваше, целуваше я и я дразнеше, опитвайки се да издърпа ръцете ѝ към тялото си. Тя се смееше и се бореше неохотно, знаейки как да провокира желанието му.

— *Кажми ми само кои телесни части са включени — повтаряше той, и когато тя продължи да отказва, той направи предположения*

в какво може да се изразява един непристоен акт.

— Мръсният език няма да доведе до нищо — каза му тя надутو. Той се засмя.

— Вече ме доведе до първите четири копчета на блузата ти.

А тя се изчерви и притихна, докато той ѝ шепнеше нежно, освобождавайки копчетата от илиците...

Припомнената физическа интимност с Ема беше опияняваща. И все пак желанието и удоволствието, което една душа може да изпита, беше далеч по-дълбоко и силно, отколкото обикновено физическо усещане.

Денят, в който той щеше да я види отново, приближаваше. Но трепетното очакване беше охладено от чувството, че нещо не е наред, че има нещо, което трябва да научи, да оправи. Беше благодарен за времето, което Алекс прекарваше в къщата; това му даваше достатъчно нишки, за да изплете още някой спомен. Но то не стигаше. Той имаше нужда да се върне в къщата на Рейншедоу Роуд... нещо се бе случило там, и трябваше да си спомни какво.

* * *

След като мина през склада, където двете с Джъстин държаха стари мебели, картини и други предмети, които нямаше да бъдат използвани, Зоуи събра някои от тях за къщата на езерото. Сред тях бяха стари метални чекмеджета за боулинг, всяко с квадратна малка вратичка — боядисана в различен цвят... ретро часовник с формата на чаша за кафе... синя викторианска рамка за легло от ковано желязо. Тя взе също така някои мебели от бившия апартамент на Ема, които бяха изпратени във Фрайдей Харбър, като например чифт клубни кожени столове, плетена от ракията маса, колекция от порцеланови чайници, които щяха да бъдат сложени върху една от вградените етажерки. Странният микс щеше да пасне добре на новите чисти линии на ремонтираната къща, а Зоуи знаеше, че баба ѝ винаги се е радвала на малките чудатости в обкръжението си.

Минаха шест седмици, откакто Алекс беше започнал ремонта. Верен на думата си, беше завършил кухнята, както и главната спалня и баня. Тъй като първоначалният дървен под се беше оказал

неизползваем, Зоуи се бе съгласила да сложат ламинат в златист кленов оттенък и трябваше да признае, че изглежда красиво и изненадващо естествено. Втората спалня и малка баня предстояха да бъдат довършени, гаражът също още не беше построен, което означаваше, че Алекс ще идва в къщата и след като Зоуи и Ема се преместят. Зоуи не беше сигурна как ще се чувства от това. Последните пъти, когато го бе виждала, взаимният дискомфорт ги беше накарал да се държат неестествено.

Алекс изглеждаше по-здрав, по-отпочинал, сенките под очите му ги нямаше. Но редките му усмивки бяха тънки като острие на нож, устата му беше втвърдена от горчивината на мъж, който знаеше, че никога няма да има това, което наистина иска. Неговата отдалеченост нямаше да тревожи Зоуи толкова, ако не беше видяла и другата му страна.

С Джъстин щяха да прекарат няколко дни в къщата, подготвяйки кухнята с чинии, стаите със спално бельо, снимки и други неща, които да я направят уютна и приятна. След това тя щеше да отиде до Евърет и да доведе баба си тук на острова.

Медицинските сестри, грижещи се за Ема, се обаждяха често и я информираха за физическата терапия и курса на лечение, който ѝ прилагаша. Освен това я предупредиха, че Ема вече е започнала да показва признаци на възбуда вечер и да задава едни и същи въпроси повече от обичайното.

По време на разговорите по-възрастната сестра, Колет Лин, беше помогнала на Зоуи да разбере какво да очаква в бъдеще. Че когато в някакъв момент някои от способностите на Ема се изгубят, те няма да се възстановят отново. Че тя ще има поредица от проблеми, ще прави неща в неправилен ред, докато едно просто приготвяне на чаша кафе или пускане на пералня, ще стане невъзможно. Накрая щеше да се влоши до степен да започне да се губи по време на разходка, и тогава за нейна собствена безопасност трябваше да я вземат в отделение със специален режим.

Беше трудно да се разберат настроенията на Ема, особено по телефона, но тя явно посрещаше болестта си със същата смесица от прагматизъм и хумор, каквато бе показвала през целия си живот.

— Кажи на всички, че деменцията ми се е отключила на по-ранна възраст от обичайното — беше казала на Зоуи със закачлив

смях. — Така ще си мислят, че съм по-млада. — А друг път: — Всяка вечер, независимо какво сготвиш за вечеря, ми казвай, че това е любимото ми ядене. И без това няма да си спомням дали е то, или не. — Когато Зоуи ѝ каза, че е намерила медицинска сестра, която ще идва в къщата сутрините, докато Зоуи е на работа, единственият въпрос на Ема беше: — Тя прави ли маникюри?

— Знам, че вътрешно сигурно е изплашена — каза Зоуи на Джъстин вечерта, преди да започнат да местят неща в къщата. — Сякаш малки парченца от нея са били отстранени и няма никой, който да може да спре това.

— Но тя знае, че ще бъде на сигурно. Знае, че ще бъде тук.

— Знае го сега. — Зоуи започна да гали Байрън, който се беше свил в скута ѝ. — Но невинаги ще го знае.

След като подаде чаша вино на Зоуи, Джъстин наля още една и седна от другата страна на дивана.

— Странно е, като се замислиш — каза тя. — За това какво си, когато останеш без спомените и желанията.

— Нищо не си — предположи Зоуи мрачно.

— Не, душа си. Една душа на път... а животът на земята и само част от това пътуване.

— Какво става според теб, след като умрем?

— Според моето семейство — или поне от страна на майка ми — някои души са достатъчно щастливи да се издигнат до основната жизнена сила. Рая. Както искаш го наречи. — Джъстин кръстоса крака и се настани по-удобно на края на дивана. — Но други души, които са направили грешки по време на земния си живот, трябва да отидат в нещо като чакалня.

— Каква чакалня?

— Не знам точно. Но това е техният шанс да разберат какво са сгрешили и научили от това. Сборището го нарича „Съмърланд“.

Байрън се сви на кръг в скута на Зоуи и замърка. Зоуи отпи от виното си и загледа братовчедка си с озадачена усмивка.

— „Сборище“ ли каза току-що? Вещерско сборище?

— О, това е само шега между майка ми и нейните приятелки. — Джъстин махна презрително с ръка. Наричаха групата си „Сборище завинаги“. Или „Кръгът на Кристалния залив“.

— Ти участваш ли в него?

Джъстин издаде подигравателен звук.

— Да си ме виждала някога да държа метла?

— Не съм те виждала да държиш дори прахосмукачка. — Зоуи се усмихна, загледана във виното си, но внезапно вдигна глава, когато я осени нещо. — А какво ще кажеш за онази стара метла от клони в дрешника ти?

— Майка ми ми я даде за декорация. Харесва ми да е близо до дрехите ми, защото мирише на канела. — Тя направи комична физиономия, когато видя изражението на Зоуи. — Какво?

— Как се нарича това, когато хората се отклоняват от тяхната религия?

— Прегрешение.

— Аз мисля, че ти си може би една прегрешила вещица.

Въпреки че Зоуи произнесе думата весело, Джъстин ѝ хвърли странно напрегнат поглед, преди да попита с усмивка:

— Щеше ли да има значение за теб, ако бях?

— Да, щях да те накарам да направиш магическо заклинание баба да стане по-добре.

Изражението на братовчедка ѝ омекна.

— Боя се, че заклинанието не може да я върне от пътеката, по която е тръгнала. Ако се опитам, нещата може само да се влошат. — Тя протегна крак и разтърка със стъпало пухкавата козина на Байрън. — Единственото, което мога да направя, е да бъда приятелка на двете ви — каза тя. — Макар и да не е кой знае какво.

— Това е много.

На следващата сутрин, след като направи закуска в хотела, Зоуи се обади на Ема.

— Познай какво ще правя днес — попита тя весело.

— Ще дойдеш да ме видиш — предположи баба ѝ.

— Близко си. Днес и утре ще се занимавам с подготовка на къщата, а вдругиден двете ще се преместим да живеем заедно. Точно като едно време.

— Ела ме вземи сега, ще ти помогна.

Зоуи се усмихна, знаейки, че макар предложението да беше искрено, Ема не можеше да е от полза.

— Не мога да си променя графика — каза тя. — Аз и Джъстин сме организирали всичко. Нейното гадже Дуейн ще дойде да ни

помогне и...

— Онзи от бандата мотоциклетисти?

— Не е точно банда, по-скоро...

— Мотоциклетите са шумни и опасни. Не харесвам мъжете, които ги карат. Само Дуейн ли ще ви помага? Онези клубни столове са много тежки.

— Не, и Алекс ще е там.

— Кой е той?

— Предприемачът. Той има пикап с ремарке.

В гласа на баба й се прокрадна закачлива нотка:

— И той ли има големи мускули?

— Бабо — възмути се Зоуи и усети как се изчервява, когато си спомни силата и твърдостта на тялото му, притиснато към нейното. — Да, всъщност има.

— Привлекателен ли е?

— Много.

— Женен?

— Разведен.

— Тогава защо той...?

— Не си въобразявай — каза Зоуи, смеейки се. — Точно сега любовният живот изобщо не ме интересува. Искам да се съсредоточа върху грижата за теб.

— Бих искала да видя, че си намерила правилния мъж, преди да умра — каза Ема тъжно.

— По-добре остани по-дълго, защото както е тръгнало, ще ми отнеме известно време. — Чувайки задната врата на кухнята да се отваря, Зоуи се обърна и видя Алекс да влиза. Тя му се усмихна, сърцето й започна да бие по-бързо.

— Кога идваш да ме вземеш? — попита Ема.

— Вдругиден.

Баба й прозвуча обезпокоено:

— Питам ли те вече за това?

— Да — отвърна Зоуи спокойно. — Всичко е наред. — С периферията на зрението си тя забеляза Алекс да гледа тавата с мъфини на плотта, и му направи знак да си вземе един. Той се подчини без колебание. Зоуи отиде и му наля кафе, докато казваше по телефона: — Сега по-добре да се захващам с работа.

Но малката грешка бе накарала Ема да се разтревожи.

— Някой ден ще те гледам и ще си мисля — каза тя, — кое е това хубаво момиче, което ми приготвя вечеря... и няма да знам, че е моята внучка.

Думите накараха сърцето на Зоуи да се свие болезнено. Тя преглътна мъчително и наля малко сметана в кафето на Алекс.

— Но аз ще знам ти коя си — каза тя. — И ще продължавам да те обичам.

— Това е ужасно едностранчиво. Що за баба ще съм, която не си спомня нищо?

— Ти за мен си повече от това, което си спомняш. — Зоуи хвърли извинителен поглед към Алекс, знаеше, че не обича да го карат да чака. Но той изглеждаше спокоен и търпелив, извърнал поглед, докато ядеше мъфина.

— Аз няма да бъда себе си — каза баба й.

— Пак ще си ти. Просто ще се нуждаеш от малко помощ. Ще съм там, за да ти напомням някои неща. — При мълчанието на баба й Зоуи произнесе нежно: — Трябва да вървя, Упси. Ще ти се обадя по-късно днес. А междувременно ти започвай да опаковаш. Ще дойда да те взема вдругиден.

— Вдругиден — повтори баба й. — Чао, Зоуи.

— Чао. Обичам те.

Завършвайки разговора, Зоуи пхна джиесема в задния си джоб, сипа захар в кафето на Алекс и му го подаде.

— Благодаря. — Лицето му беше непроницаемо, когато я погледна.

Гърлото на Зоуи беше толкова свито, че тя не беше сигурна дали е в състояние да говори.

Алекс явно разбра и наруши тишината, като каза непринудено:

— Вече натоварих кашоните в пикала. Ще ви закарам с Джъстин в къщата и можете да започнете да подреждате чиниите, книгите и останалите неща. Когато Дуейн дойде, ще закачим ремаркетото и ще преместим мебелите от склада. — Той направи пауза, за да отпие кафе, погледът му мина бавно по нея.

Зоуи беше с дънки, безформена тениска и стари гуменки. И за разлика от Джъстин, която беше по-слаба и дългокрака, и нямаше значение в какво е облечена, фигурата на Зоуи не беше за провиснали

дрехи. На жена с нейните бюст и ханш всичко, което не беше плътно по тялото, беше — меко казано — неласкателно.

— Тези дрехи ме карат да се чувствам глупава — каза Зоуи и мигновено се ядоса на себе си. — Забрави какво съм казала — произнесе тя, преди той да отговори. — Не си прося комплимент, само се чувствам несигурна. За всичко.

— Нормално е да се чувстваш така, когато се сблъскваш с много предизвикателства. Но „глупава“ не е дума, която може да се приложи към теб. — Той допи кафето и остави чашката. — А ако имаш нужда от комплимент... ти си страхотна готвачка.

— Не можеш ли да ми кажеш комплимент, който не се отнася до готвенето? — попита тя мрачно.

Това почти го накара да се усмихне — тя видя едва забележимото повдигане в крайчеца на устните му.

— Ти — каза той след малко — си най-страхотният човек, когото познавам.

Преди Зоуи да дойде на себе си от думите му, той тръгна към вратата.

— Вземи си чантата — подхвърли през рамо с небрежен тон. — Ще те закарам в къщата на езерото.

* * *

Къщата на Дрийм Лейк Роуд беше безупречна, светла и красива, редиците нови каси на прозорците блестяха на слънцето. Миришеше приятно на прясна боя и изтъркани подове. Те пренесоха кашоните вътре. Алекс остави две тежки щайги с чинии на новия кухненски остров. Зоуи, която го следваше, бе изненадана да види ретро трапезарията, завършена с лъскаво покритие от сребрист хром; столовете бяха претапицирани с лек винил в цвят, подобен на оригиналния. Тя остави кашона, който носеше, и огледа трапезарията с възхищение.

— Възстановил си я — каза тя и прокара пръсти по блестящата бяла повърхност на масата.

Алекс сви рамене.

— Просто я напръсках с няколко слоя хромов спрей.

Небрежността му не я излъга:

— Направил си много повече от това.

— Работех от време на време върху трапезарията, когато имах нужда да се разсея. Между другото, не си длъжна да я използваш. Можеш да я продадеш и да използваш парите за друга.

— Не, харесва ми. Всичко е перфектно.

— Ще подхожда на шкафчетата за боулинг — съгласи се той.

Зоуи се усмихна.

— Подиграваш се на стила ми на обзавеждане?

— Не, харесва ми. — Виждайки подозрителното ѝ изражение, той добави: — Наистина. Страхотен е.

Усмивката ѝ се разшири.

— Мисля, че твоят стил за декорация е много изискан.

— Безличен е — каза той. — Дарси все повтаряше, че човек не може да каже нищо за нас, съдейки по обзавеждането въщи. А на мен ми харесваше по този начин.

Забелязвайки няколко предмета в центъра на масата, Зоуи вдигна единия. Беше малка пластмасова каишка с катарама и нещо, което приличаше на миниатюрен предавател.

— Какво е това?

— За котката е. — Той взе другия предмет от масата, малко дистанционно, и ѝ го показа:

— Върви с това.

Тя поклати глава озадачена.

— Благодаря, но... Байрън не се нуждае от нашийник. — Като я хвана за раменете, той я побутна към вратата, водеща в задния двор. — За това е.

В стената до главната врата беше вграден малък плексигласов квадрат в рамка. Алекс натисна един бутон на дистанционното и прозрачният панел се плъзна нагоре с тихо свистене.

Ченето ѝ увисна.

— Ти... си направил котешка врата?

— Нашийникът ще я активира автоматично, но само когато Байрън застане съвсем близо. Така че нищо друго няма да може да прониква вътре, включително паяци. При мълчанието на Зоуи той добави: — Това е подарък. Предполагам, че ще си достатъчно заета с баба си, за да можеш да ходиш да отваряш вратата на една котка по

десет пъти на ден. — Алекс посочи едно залепено листче на близкия шкаф: — Това е упътването как да се използва. Ръководството с инструкции е в... — Той прекъсна, когато Зоуи се доближи до него. Той инстинктивно хвана китките ѝ, преди тя да ги обвие около врата му. Дистанционното падна с трясък на пода.

— Щях само да те прегърна — каза Зоуи, напушвайки я на смях. Никой подарък не я беше трогвал толкова много. Беше преизпълнена с така радост, че забрави да бъде предпазлива.

Хватката му върху китките ѝ беше лека, но неумолима. Лицето му се изопна, сякаш току-що бе попаднал в смъртна опасност.

— Една прегръдка — прошепна тя, усмихвайки се.

Алекс леко поклати глава.

Зоуи гледаше очарована как червенината се издига към скулите и носа му. Той преглътна мъчително. Очите му бяха поразителни, през светлите синьо-зелени ириса сякаш се въртяха спици от звездна светлина. Той я гледаше така, сякаш искаше да я изяде жива. Но вместо да е разтревожена, тя беше изпълнена с безразсъдна възбуда.

Тъй като той не пускаше китките ѝ, тя се повдигна на пръсти, наклони се по-близо към него, докато устните ѝ докоснаха леко неговите. Отпусна китките си в неговата хватка, разбираше, че го измъчва някаква вътрешна борба. Усети момента, в който той изгуби. Тогава повдигна ръцете ѝ зад гърба, притискайки ги ниско долу, и гърдите ѝ щръкнаха нагоре. Устата му беше върху нейната. Той я държеше по начин, който правеше движението невъзможно — тя можеше да му отговаря единствено с уста, устните ѝ се прилепваха отчаяно.

Без да прекъсва целувките, той я пусна и вдигна ръце към лицето ѝ, като я галеше по страните. Изглеждаше решен да изтръгне всяко усещане и да го удължи колкото се може повече. Никой от тях не разсъждаваше рационално, нямаше място за никаква мисъл. Само за чувства. Само за желания. Зоуи повдигна тениската му и ръцете ѝ докоснаха голата кожа на гърба му. Той реагира с тихо сумтене, притисна я силно към ръба на дървения плот и вдигна нагоре блузата ѝ. Дъхът му беше накъсан, но ръцете бяха нежни върху гърдите ѝ, стискаха и галеха, докато я целуваше. Той проникна във вътрешността на устата ѝ, горещо и дълбоко. Пръстите му се плъзнаха под ръба на сутиена ѝ и кокалчетата му докоснаха възбудените връхчета. Нежната

плът беше стегната и тя усети сладката болка от неговото докосване да я пронизва. Той държеше връхчето и го подръпваше, дразнеше го леко, докато удоволствието я накара да се извива. Тя се бореше да се притисне по-близо до него, повдигаше се на пръсти, докато той я целуваше, сякаш се хранеше от нея, с отворена уста... влажно... и бавно...

Някой отвори входната врата.

Прекалено изненадана, за да реагира, Зоуи усети как Алекс бързо спуска блузата ѝ надолу. Той взе един кашон от острова и го занесе на плота до мивката.

— Тук сме — обяви Джъстин, като влезе с рамото напред, понесла един кашон.

— Дуейн идва след мен. Еха. Виж само как изглежда това място.

Забелязвайки падналото на пода дистанционно, Зоуи побърза да попита:

— Не е ли красиво?

— Страхотно е и е невероятна инвестиция — отвърна Джъстин.

— Няма да имам никакъв проблем да отдавам къщата под наем някой ден. Невероятна работа, Алекс.

— Благодаря — промърмори той, докато се опитваше да отвори кашона.

— Май си се задъхал вече, старче? — попита Джъстин с усмивка. — Добре че е тук Дуейн да помогне с тежките неща.

— Виж това, Джъстин — побърза да се обади Зоуи, преди Алекс да е казал нещо. — Алекс е инсталирал специална вратичка за Байрън.

Електронно управляемата вратичка за домашния любимец беше посрещната с възторжено одобрение, когато Дуейн влезе с още няколко кашона.

Дуейн беше добродушен мъж, който посещаваше редовно църквата на мотоциклетистите. Понякога беше грубиян и импулсивен, но беше верен на приятелите си и винаги готов да помогне на човек, който се нуждае. Видът му беше толкова заплашителен с изпъкналите буци мускули на ръцете, с полускритото от бакенбарди лице, че на Зоуи ѝ трябваше известно време, за да се почувства комфортно с него. Но той изглеждаше предан на Джъстин, с която излизаше от половин година.

— Аз не съм от влюбчивите — беше казала Джъстин веднъж безгрижно, когато Зоуи я попита дали отношенията ѝ с Дуейн могат да се задълбочат и да преминат в нещо постоянно.

— Искаш да кажеш, че си предпазлива и не бързаш да се влюбиш, или е във връзка с Дуейн...

— О, изобщо не съм предпазлива за това. А и Дуейн е страхотен. Просто не мога да обичам никого.

— Ти си много любящ човек — възрази Зоуи.

— Към приятелите и семейството, да. Но не мога да обичам някого по романтичния начин, за който говориш.

— Но правите секс — отбеляза развеселена Зоуи.

— Ами, разбира се. Хората могат да правят секс, без да се обичат, както знаеш.

— Някой ден — каза Зоуи замислено, — може би ще е добре да опиташ и двете едновременно.

Бяха внесени още надписани кашони, включително тези на Ева. След като Алекс и Дуейн излязоха да вземат мебелите от склада, Джъстин и Зоуи разопаковаха обувките и дамските чанти. Сложиха ги върху шкафчето за обувки и рафтовете в гардероба на главната спалня.

— Не си спомням всички тези подобрения да са били включени във фактурата — каза Джъстин. — Изглежда Алекс е свършил доста допълнителна работа тук. Плащала ли си му отделно?

— Не, направил ги е без дори да пита. Той наистина иска да направи къщата по-удобна за Ема.

Устата на Джъстин се изви в усмивка.

— Не мисля, че Ема е единствената, за която го е направил. Става ли нещо между теб и човешкия айсберг?

— *Не*, съвсем нищо — натърти Зоуи.

Веждите на Джъстин отскочиха нагоре.

— Щях да ти повярвам, ако беше казала „малък флирт от време на време“, или „решихме да бъдем приятели“. Но „съвсем нищо“... не, не се хващам. Виждала съм начина, по който те гледа, когато си мисли, че никой не забелязва.

— Какъв начин?

— Като че ли е умиращ от глад алпинист, току-що спасен след три дни глад, а ти си канелена кифличка.

— Не искам да говоря за това — каза Зоуи.

— Окей. — Джъстин продължи да подрежда обувките.

След миг Зоуи избухна:

— Няма да има нищо повече от целувки. Той ми даде ясно да го разбера.

— Радвам се да го чуя, защото ти вече знаеш моето мнение. — Джъстин се зае да отваря друг кашон.

— Той е по-добър човек, отколкото си мислиш — не се сдържа Зоуи. — По-добър е, отколкото той мисли, че е.

— Не го прави, Зоуи.

— Какво да не правя?

— Знаеш добре за какво говоря. Мислиш да го направиш и търсиш всички начини да го оправдаеш заради склонността си да харесваш емоционално ненадеждни мъже.

— Онзи ден — отвърна ѝ Зоуи, — ти ми каза, че си емоционално неангажирана към мъже. Това означава ли, че никой не трябва да прави секс с теб?

— Не, това означава, че само определен тип мъже могат да имат сексуални отношения с мен, иначе ще изгорят. И ако изгорят, това ще е единствено по тяхна вина.

— Хубаво. Ако аз изгоря в резултат на това, че се забъркам с Алекс, или някой друг, няма да те моля за съчувствие. — Раздразненият тон на Зоуи накара Джъстин да я погледне изненадано.

— Хей, аз съм на твоя страна.

— Знам. И съм напълно сигурна, че си права. Но непрекъснато имам чувството, че ми се заповядва.

Джъстин извади обувките от кашона.

— Така или иначе няма значение — каза тя след миг. — Ще си заета с Ема и няма да имаш време да правиш глупости с Алекс.

По-късно Дуейн и Алекс внесоха мебелите и матраците в къщата и ги наслагаха там, където Зоуи посочи. Следобедното слънце беше започнало да слиза към хоризонта по времето, когато работата беше свършена. Сега предстоеше да се подредят по-дребните неща, което Зоуи щеше да направи утре.

Алекс пренесе стария ѝ шивашки манекен в по-малката спалня, която още не беше боядисана. Той свали покривалото, с което го бяха увили по време на транспортирането. Беше покрит плътно с брошки, направени от кристали, скъпоценни камъни, емайл или боядисан лак.

— Къде го искаш? — обърна се Алекс към Зоуи.

— В ъгъла ще е добре. — Тя беше закачила по-голямата част от колекцията си от брошки върху манекена, сваляйки само дузина от по-ценните. Сега извади и тях от чантата си и отиде да ги прибави към останалите.

— Съжалявам, че тази стая още не е завършена. — Той се намръщи, когато огледа малкото пространство. Мокетът беше нов, но стаята трябваше да се боядисана наново и да се сменят старите контакти за лампите. С изключение на един нов гардероб — дълъг от едната до другата стена — стените бяха още без гипсокартон и врати.

— Свършил си невероятна работа — отвърна Зоуи. — А най-важното нещо са кухнята и спалнята на баба ми, които са страхотни. — Като изгледа с присвити очи манекена, Зоуи забодде още една брошка на празното място. — Май трябва да спра да ги колекционирам — каза тя. — Или да се снабдя с още един манекен.

Алекс стоеше до нея и гледаше внушителния брой бижута.

— Кога си започнала да ги събираш?

— Когато бях на шестнайсет. Баба ми подари тази за рождения ден. — Тя му показва едно цвете, покрито с кристали. — А аз си купих тази по случай завършването на кулинарното училище. — Тя вдигна червен емайлиран омар със златни пипала, закопчан върху гърдите на манекена.

— Ами тази? — Алекс посочи старовремска камея от слонова кост със златен обков.

— Сватбен подарък от Крис. — Тя се усмихна. — Каза ми, че ако притежаваш камея седем години, тя става талисман.

— Ти заслужаваш късмет — каза той.

— Мисля си, че хората невинаги разбират кога ги е споходил късметът. Или го осъзнават по-късно. Като развода с Крис. Оказа се, че той е най-хубавото нещо и за двама ни.

— Това не е било късмет. А спасение след грешка.

Тя направи физиономия.

— Опитвам се да не мисля за брака като за грешка, а по-скоро като за нещо, което съдбата е сложила на пътя ми. За да ми помогне да разбере и да се поуча.

— И какво научи? — попита той с насмешлив блясък в очите.

— Как да съм по-добра в прощаването. Как да съм по-независима.

— И не мислиш, че може да научиш тези неща, без някоя по-висша сила да те изправи пред изпитанията на един развод?

— Ти сигурно не вярваш във висша сила.

Той сви рамене.

— Екзистенциализмът винаги е имал много повече смисъл за мен, отколкото Съдбата, Бог или Късметът.

— Никога не съм знаела какво точно е екзистенциализъм — призна Зоуи.

— Направление във философията, което отрича смисъла на живота и нравствеността. Според него трябва сам да намериш своята истина. Собственото значение. Защото нищо друго няма смисъл. Няма по-висша сила, само човешки същества, които вървят, залитайки, през живота.

— Но... искаш да кажеш, че да нямаш вяра те прави щастлив? — попита тя със съмнение.

— Според екзистенциалистите можеш да си щастлив само ако успееш да живееш, опровергавайки абсурдността на човешкото съществуване. Така че... щастие... няма.

— Това е ужасно — каза Зоуи, смеейки се. — И твърде сложно за мен. Аз обичам неща, в които можеш да си сигурен. Като например готварски рецепти. Знам, че правилното количество бакпулвер кара кекса да бухне. А яйцата свързват другите съставки. И животът като цяло е добър, както и повечето хора, а шоколадът е доказателство, че Бог иска ние да сме щастливи. Виждаш ли? Мозъкът ми работи на възможно най-повърхностното ниво.

— Харесва ми как работи мозъкът ти. — Когато задържа погледа й, в очите му се появи кратък, горещ проблесък. — Звънни, ако имаш някакви проблеми — каза той. — Иначе ще се видим чак след няколко дни.

— Не бих си и мечтала да те безпокоя в почивните ти дни. Ти работи практически, без да спиращ от началото на проекта.

— Не е трудно да работиш — каза той, — когато ти плащат добре.

— Независимо от всичко го оценявам.

— Ще дойда в къщата в понеделник. Отсега нататък няма да започвам преди десет, така че баба ти да има време да стане и да закуси, преди да започнат всички шумове.

— Гавин и Айзък ще дойдат ли с теб?

— Не. Само аз през първата седмица. Не искам да обърквам Ема с прекалено нови лица наведнъж.

Зоуи беше трогната и малко изненадана, осъзнавайки, че Алекс толкова се съобразява с чувствата на баба й.

— Какво ще правиш този уикенд? — попита тя и Алекс спря на прага.

Изглежда я с непроницаем поглед.

— Дарси идва. Исква да подреди къщата, така че да се продаде по-бързо.

— Мисля, че беше споменал, че тя е вече безлична. Не е ли това смисълът на декорацията?

— Явно невинаги. Дарси ще доведе експерт по целева декорация. Идеята е да изпълниш къщата си с цветове и предмети, които да накарат потенциалните купувачи да се свържат емоционално с мястото.

— Мислиш ли, че това ще проработи?

Той сви рамене.

— Няма значение какво мисля аз, това е къщата на Дарси.

Значи Алекс щеше да прекара поне част от уикенда, ако не и целия, в компанията на бившата си съпруга. Зоуи си спомни как веднъж й беше казал, че той и Дарси са спали заедно след развода. Това може би щеше да се случи отново, помисли си тя и я налегна депресия. Нямахше причина за Алекс да откаже предложение за секс, ако Дарси искаше.

Може би това не беше депресия. А нещо по-лошо. Чувстваше се така, сякаш е направила пай с отровни плодове и го е изяла целия.

Не, определено не беше депресия. Беше ревност.

Зоуи се опита да преодолее чувствата си и да се усмихне, сякаш не я е грижа. От усилието устата я заболя.

— Приятен уикенд — успя да каже тя.

— Не теб също. — Алекс излезе.

Той винаги си тръгваше, без да се обърне назад, помисли си Зоуи и заби още една брошка в лъскавия манекен.

* * *

— За какво бяха всичките тези глупости? — попита призракът кисело, докато вървеше редом с Алекс. — Екзистенциализъм, животът бил безсмислен... не е възможно наистина да вярваш в това.

— Наистина вярвам. И престани да ме подслушваш.

— Нямахте да те подслушвам, ако имаше какво друго да правя. — Призракът го изгледа намръщено. — Погледни се. Сякаш си преследван от призраци. Това е толкова не екзистенциално, колкото можеш да си представиш. Фактът, че аз съм с теб, означава, че не всичко свършва със смъртта. А също така означава, че някой или нещо ме е набутал в живота ти поради някаква причина.

— Може би ти не си дух — промърмори Алекс. — Може би си плод на въображението ми.

— Ти нямаш въображение.

— Може би си симптом на депресия.

— Тогава защо не изпиеш един прозак да провериш дали ще изчезна?

Алекс спря пред вратата на пикапа си и изгледа призрака мрачно.

— Защото няма да се махнеш — каза той накрая. — Защото съм залепен за теб.

— Значи не си екзистенциалист — обяви призракът самодоволно. — Ти просто продължаваш да си задник.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре изглеждаш — бяха първите думи на Дарси, когато Алекс отвори входната врата. Тонът ѝ беше примесен с лека изненада, сякаш беше очаквала да го заvari проснат сред купчина празни шишета от сироп против кашлица и всякакви други лекарства.

— Ти също — каза Алекс.

Дарси живееше и се обличаше сякаш беше модел на модно списание, готова да бъде снимана от всевъзможни ъгли. Външният ѝ вид беше твърд, ослепителен блясък на перфектен грим и магазинен шик. Блузата ѝ беше разкопчана с едно копче повече от необходимото, косата ѝ — изправена, с изсветлени кичури. Ако имаше някакви подълбоки стремежи от получаването на пари по всички възможни начини, то никога не беше казвала за тях. Алекс не я обвиняваше. Знаеше със сигурност, че тя ще се омъжи скоро пак за някой богат мъж, и с връзки, с когото рано или късно щеше да се споразумее за изгодна месечна издръжка при развода. Не я обвиняваше и за това. Тя никога не се беше преструвала, че е нещо друго, освен това, което беше.

Бяха разменени любезности, когато Дарси представи вътрешния дизайнер, изкусно гримирана жена на неопределена възраст, с коса на кичури и толкова много лак, че не помръдваше. Казваше се Аманда. Тя и Дарси вървяха през спартански обзаведената къща, от време на време задаваха въпроси на Алекс, което го принуждаваше да ги следва.

Мястото беше безупречно чисто, стените освежени с нова боя, осветлението и водопроводната инсталация — перфектно работещи, пространството отвън — със спретнати лехи, наскоро наторени.

Дарси беше оставила във входното антре една пътна чанта „Вюитон“. Алекс я изглежда намръщено, надяваше се тя да не остане след тръгването на дизайнерката. Перспективата да води разговори с бившата си съпруга беше депресираща. Бяха си казали всичко един на друг още преди развода.

Перспективата да прави секс с нея беше още по-депресираща. Независимо дали тялото му искаше настойчиво, независимо дали Дарси беше гореща и проявяваше охота... това нямаше да се случи. Защото проблемът с опитването на нещо ново и вълнуващо беше, че никога не можеш да се върнеш назад и да получиш същото удоволствие от нещата, на които си се радвал. Никога не можеш да изтриеш съзнанието, че някъде навън има по-добро преживяване, което ти никога няма да имаш. Знаеш, че ядеш сладка от опаковка, след като си опитал пухкава, домашно направена, с хрупкава, загоряла коричка, разпукана и лъхаща на мед.

— Трябва да кажеш на Дарси, преди да е решила да остане — обади се призракът, като се доближи до него.

— Да ѝ кажа какво?

— Че няма да спиш с нея.

— Какво те накара да мислиш, че няма да спя с нея?

Призракът имаше нахалството да се ухили.

— Защото гледаш тази пътна чанта така, сякаш е пълна с живи кобри. — Усмивката се промени, стана нежна в ъглите. — А и Дарси не пасва на новата посока, в която си поел.

Призракът беше в странно настроение през изминалите няколко дни — нетърпелив, притеснен, и повече от всичко изпълнен с изгаряща, променлива радост от мисълта, че скоро ще види Ема. Това непостоянно, вихрено настроение смущаваше Алекс — той самият си имаше достатъчно тревоги, с които се опитваше да се справя.

Това, което Алекс оценяваше, беше, че призракът се опитва да му даде колкото се може повече пространство, опитвайки се да не се меси. Забележката, която беше направил току-що за Дарси, беше единственото смътно манипулативно нещо, което беше казал от дни насам. Той не беше продумал и дума за начина, по който Алекс беше целунал Зоуи в къщата. Всъщност, дори се бе престорил, че не е забелязал. От своя страна, Алекс се опитваше с всички сили да забрави.

Само дето тази част на мозъка му беше стегната като в клещи, които не пускаха. Блестящите сини очи на Зоуи, които се взират в него, провокативният начин, по който се повдига на пръсти и се притиска към него. Никога не му се беше случвало да е до такава степен поразен от някого, от идеята, че може да направи една жена щастлива за миг. А

тя се бе движила с него така лесно, оставяше го да прави каквото иска. Щеше да бъде такава и в леглото, отворена към всичко. Вярваща.

Исусе.

Ако това се случеше, нямаше да мине много време и той щеше да я превърне в съвсем различен човек, циничен, гневен и подозрителен. Като Дарси. Това се случваше на жените, които се забъркваха с него.

След няколко часа дискусии и разглеждане на снимки и дизайни на таблета ѝ, Аманда обяви, че е време да тръгва. Не искаше да изпусне късния следобеден ферибот.

— Ще изпратя Аманда до Фрайдей Харбър и на връщане ще купя нещо за вечеря — каза Дарси на Алекс. — Как ти звучи италианско?

— Ще останеш да нощуваш тук? — попита Алекс неохотно.

Дарси погледна сардонично.

— Видя пътната ми чанта. — Бързият проблясък на раздразнение в очите му не ѝ убягна. — Нямах проблем с това, надявам се. Предвид факта, че това е моята къща.

— Аз я поддържам и плащам сметките до продажбата ѝ — каза той. — Не е лоша сделка за теб.

— Наистина. — Тя се усмихна, погледът ѝ стана провокативен. — Може би ще ти дам бонус по-късно.

— Не е необходимо.

След малко повече от час Дарси се върна с кутии с паста маринара и салати. Те сложиха храната и седнаха на кухненската маса по същия начин, както го правеха, когато бяха женени. Тъй като никой от тях не готвеше, живееха на храна за вкъщи и замразени вечери, или се хранеха в ресторанти.

— Донесох бутилка „Кианти“. — Дарси се разрови в шкафа за отварачка.

— За мен не, благодаря.

Тя му хвърли изненадан поглед през рамо.

— Шегуваш се, нали?

Призракът, който седеше на един плот, провесил надолу дългите си крака, попита реторично:

— Откога той се шегува за нещо?

— Просто не се чувствам в настроение тази вечер — каза Алекс на Дарси и изгледа строго призрака.

— Окей — промърмори призракът, смъкна се от плота и се отдалечи спокойно. — Ще оставя двете влюбени птички насаме.

Дарси взе две чаши за вино от шкафа, напълни ги и ги занесе на масата.

— Аманда казва, че трябва да направим къщата да изглежда по-топла. Ще е лесно, тъй като вътре не е претрупано и всичко е неутрално. Тя ще донесе цветни възглавници за дивана, няколко копринени дръвчета, украси за масите, такива неща.

Алекс погледна чашата с кианти, алкохолът блестеше червен като нар. Той си спомни вкуса му, сух и теменужен. Бяха минали седмици, откак не беше пил. Една чаша вино нямаше да навреди. Хората пиеха вино на вечеря непрекъснато.

Той посегна към чашата, но не я взе, само прокара пръсти по гладката кръгла повърхност на столчето в основата ѝ. Побутна я леко назад.

Отмествайки поглед към лицето на Дарси, той се фокусира върху това, което тя казваше за последното си повишение. Тя беше мениджър на маркетинг комуникации в голяма софтуерна компания и току-що беше назначена да отговаря за вътрешния новинарски бюлетин на бизнес групата, който щеше да стигне до хиляди хора.

— Браво — каза Алекс. — Мисля, че ще бъдеш страхотна за тази работа.

Тя му се усмихна.

— Звучиш така, сякаш едва ли не го мислиш.

— Мисля го. Винаги съм искал да успееш.

— Това е новост за мен. — Тя отпи голяма глътка от виното си. Протегна крак и го отпусна върху бедрото на Алекс. Пръстите ѝ деликатно се сгушиха в скута му.

— Бил ли си с някоя? — попита тя. — След последния ни път?

Той поклати глава и хвана крака ѝ, задържайки го.

— Трябва да изпуснеш малко пара — каза Дарси.

— Не, добре съм.

Невярваща усмивка докосна устните ѝ.

— Не се опитваш да ми откажеш, нали?

Алекс се хвана, че се пресяга за чашата си, пръстите му се обвиха около искрящия бокал. Той огледа с предпазлив поглед кухнята, но призракът не се виждаше никъде. Вдигайки чашата, той отпи една глътка и ароматът на виното изпълни устата му. Затвори за миг. Облекчение. Това обещавахе, че скоро щеше да се почувства по-добре. Искаше още. Искаше да пресуши всичко, без да спре да си поеме дъх.

— Срегнах една жена — каза той.

Очите на Дарси се присвиха.

— Проявяваш ли интерес към нея?

— Да. — Това беше истината, да не споменаваме, че бе най-голямото твърдение в живота му. Но, разбира се, той нямаше намерение да прави нищо по въпроса.

— Тя не трябва да знае — каза Дарси.

— Знам.

Гласът на Дарси беше хладен и подигравателен:

— Искаш да бъдеш верен на жена, с която дори още не си правил секс?

Алекс внимателно избута крака ѝ от скута си. Погледна я, виждайки я наистина за първи път и забеляза проблясък на... злочестина, самота. Това му напомни за неохотното състрадание, което беше изпитал, когато Зоуи му беше разказала как се е чувствала, когато е била изоставена от съпруга си.

Дарси също бе изоставена от съпруг. От него.

Алекс се запита как му е било толкова лесно да изрече обети, които никога не е имал намерение да спазва. Не само той, двамата. Но си мислеше, че за Дарси нямат значение точно толкова, колкото за него. *Явно са имали, обаче*, помисли си той.

С огромно усилие на волята той изля виното в мивката и остави чашата настрана. Ароматът изпълни въздуха, миришеше на плодове, на танин и забрава.

— Защо направи това? — чу той Дарси да пита.

— Спрях да пия.

Тя го изгледа невярващо. Веждите ѝ се смъкнаха.

— За бога, от една чаша нищо няма да ти стане.

— Не ми харесва какъв съм, когато пия.

— А на мен не ми харесва какъв си, когато не пиеш.

Той се усмихна безрадостно.

— Какво става? — поиска да знае Дарси. — Защо се преструваш на такъв, какъвто не си? Аз те познавам по-добре от всеки друг. Живяла съм с теб. Коя е тази жена, с която се виждаш? Да не е мормонка или квакерка... или нещо подобно?

— Няма значение.

— Това са глупости — каза Дарси, но в напрегнатия ѝ глас той долови озадачени нотки. Изпитваше още по-голямо съжаление към нея в този момент, отколкото по време на целия им брак. Веднъж беше чел или чул за това, че никога не е късно да спасиш една връзка. Но това не беше вярно. Понякога нанесените вреди са прекалено големи. Съществуваше невидима линия за „прекалено късно“ в един брак, и след като тя бъдеше пресечена, връзката повече не можеше да вирее.

— Съжалявам — каза той, гледайки пресушената ѝ чаша по начина, по който би искал да бъде няколко мига по-рано. — Ти сбърка като се омъжи за мен.

— Имам къщата — напомни му тя безскрупулно.

— Не говоря за развода. Говоря за брака. — Част от него го предупреди да не сваля гарда. Но Дарси заслужаваше истината. — Трябваше да ти бъда по-добър съпруг. Трябваше да те питам как е минал денят ти и да обръщам внимание на отговорите. Трябваше да взема за нас едно куче и да направя това място да изглежда като дом, вместо като корпоративен апартамент. Съжалявам, че ти загубих времето. Ти заслужаваше много повече, отколкото получи.

Дарси стана и отиде до него. Лицето ѝ се беше зачервило и за негово удивление той видя блясък на сълзи в очите ѝ. Челюстта ѝ трепереше. Когато тя дойде по-близо, му мина неловката мисъл, че може да се опита да го прегърне, нещо, което той не искаше. Но ръката ѝ се протегна и в кухнята прозвуча шумна плесница. Страната му изтръпна, след това пламна.

— Ти не съжаляваш — изсъска Дарси. — Не си способен на това.

Преди той да успее да каже нещо, Дарси продължи с тиха страст:

— Не смей да ме изкарваш горката малка съпруга, вехнеца от любов. Мислиш си, че някога съм очаквала любов от теб? Не бях глупава. Омъжих се за теб, защото можеше да изкарваш пари и беше добър в леглото. А сега не можеш нито едното, нито другото. Какъв е

проблемът, не можеш да повярваш ли? Не ме гледай сякаш съм кучка. Ако съм, то е заради теб. Всяка жена ще стане, ако е женена за теб. — Тя грабна бутилката вино и чашата си и изфуча към спалнята за гости. След излизането си тръшна вратата така, че цялата къща се разтресе.

Като масажираше бавно челюстта си, Алекс се наведе над плота, мислейки над поведението на Дарси. Беше очаквал съвсем различна реакция от тази, която му беше демонстрирана.

Призракът дойде и застана до него с блясък на съчувствие в тъмните си очи.

Алекс си пое дълбоко въздух и бавно издиша.

— Защо не каза нещо?

— Когато започна да пиеш виното? Аз не съм твоята съвест. Това е твоя битка. Няма да се въртя около теб вечно, знаеш го.

— Боже, надявам се да си прав.

Призракът се усмихна.

— Ти постъпи правилно като й каза тези неща.

— Мислиш, че това ще й помогне? — попита Алекс със съмнение.

— Не — отвърна призракът. — Но мисля, че ще помогне на теб.

На следващата сутрин Дарси излезе, без да каже дума. Алекс прекара по-голямата част от уикенда, работейки по къщата на Рейншедоу Роуд, разчиствайки остатъците на тавана и изолирайки ниската стена. В неделя вечерта изпрати есемес до Зоуи да попита дали Ема е дошла и дали всичко върви добре.

— *Пристигна тук благополучно — написа му в отговор Зоуи. — Къщата ѝ харесва.*

— *Трябва ли ви нещо? — не се сдържа и ѝ писа отново.*

— *Да. Правенето на ябълков пай. Ще ми трябва помощ за него утре сутринта.*

— *Пай за закуска?*

— *Защо не?*

— *ОК — отговори той.*

— *Лека нощ.*

— *Лека.*

Алекс си представи как дрехите на Зоуи падат на пода и това предизвика в него силно сексуално желание.

Чувството беше бързо изместено от нервно потреперване, предизвикано от призрака.

— Студ — каза отсечено Алекс. — Слушай, когато утре отидем там, ако се каниш да изливаш емоциите си на мястото, ще ти сринам задника. Не мога да работя по този начин.

— Разбира се. — Но беше ясно, че изобщо не го слуша.

— Това е чувството, когато си влюбен в някого... — каза му призракът. Алекс не искаше да знае какво е чувството, дори от втора ръка.

* * *

— Тя още спи — каза Зоуи, отваряйки входната врата на къщата, за да пусне Алекс вътре. — Помислих си, че трябва да я оставя да си почине колкото е възможно по-дълго.

Алекс спря на прага и я погледна. Под очите ѝ имаше кръгове от изтощение, косата ѝ беше немита, а тя беше облечена в панталони такива и скромно горнище. Беше изморена и бледа, лицето ѝ беше невинно, без следи от грим. Той не искаше нищо по-силно от това да я прегърне и да я успокои.

Вместо това каза:

— Ще дойда по-късно.

Призракът, който беше зад него, каза кратко:

— Оставаме.

— Закуси с мен — предложи Зоуи като го хвана за ръката и го дръпна вътре.

Въздухът миришеше на масло, захар и топли ябълки. Устата на Алекс се напълни със слюнка.

— Вместо пай — каза Зоуи, — направих ябълков крисп^[1] на тиган. Седни на острова, ей сега ще донеса. Той понечи да я последва в кухнята, но спря, когато видя, че призракът влиза и застава пред един рафт с книги в дневната. Макар да не можеше да види лицето му, нещо в неговата абсолютна неподвижност разтревожи Алекс. Той небрежно отиде до библиотеката да види какво е привлякло вниманието на призрака.

На единия рафт имаше редица фотографии в рамка, някои от които тонирани в червеникавокафяво и избелели от годините. Алекс се усмихна, когато видя снимка на Ема, която държеше русокосо кръглолико дете, което можеше да бъде единствено Зоуи. До нея имаше черно-бяла снимка с три момичета, застанали пред седан от 1930-та. Ема и двете ѝ сестри.

Погледът му се премести към снимка на мъж с подстрижка и бакенбарда от седемдесетте и лице с широки челюсти. Беше от мъжете, които носят достойнството си като официален костюм от три части.

— Кой е този? — попита Алекс, посочвайки рамкираната снимка.

Зоуи погледна откъм кухнята.

— Баща ми. Джеймс Хофман Младши. Бях го помолила за нова снимка, но все забравя да ми изпрати.

— Някакви снимки на майка ти?

— Нямам. Татко ги е изхвърлил, след като мама ни напуснала. — При напрегнатия поглед на Алекс тя се усмихна пресилено. — Не са нужни снимки... явно приличам на нея. — Крехката усмивка не можа да скрие напълно болката, че е била изоставена.

— Разбра ли някога защо си е тръгнала? — попита Алекс.

— Всъщност, не. Татко не искаше да говори за това. Но според Упси тя се е омъжила прекалено млада и не е могла да се справи с отговорността да има дете. — Тя въздъхна. — Когато бях малка, предполагам, че може да си е заминала, защото съм плачела прекалено много. Така че през повечето време през детството си се опитвах да се държа така, сякаш съм щастлива през цялото време, дори да не бях.

Ти още го правиш, помисли си Алекс. Той искаше да отиде, да обвие ръце около нея, да ѝ каже, че с него никога няма да е нужно да се преструва за това, което чувства.

Призракът каза дрезгаво:

— Попитай я за тази.

Последната фотография на етажерката беше сватбен портрет. Ема, млада, привлекателна и без усмивка. А младоженецът Джеймс Аугустус Хофман, силен и внушителен, с тежка челюст. Неговата прилика със сина му не можеше да се сбърка.

— Това е бил дядо ти Гас? — попита Алекс.

— Да. Сложил е очила по-късно. С тях е приличал на Кларк Кент.

— Това аз ли съм? — попита призракът с пресипнал глас, взирайки се в снимката.

Алекс поклати глава. Призракът, с неговото слабо лице и тъмноока красота не приличаше изобщо на Гас Хофман.

Призракът изглеждаше разкъсан между облекчението и разочарованието.

— Тогава кой, по дяволите, съм?

Алекс изправи снимката на рафта внимателно. Когато премести поглед, призракът беше влязъл в стаята на Ема.

Чувствайки се неловко, Алекс отиде до кухненския остров и седна на един бар стол. Надяваше се, че призракът няма да уплаши Ема и да ѝ причини сърдечен удар.

— Кой е направил закуската в хотела тази сутрин? — попита той Зоуи.

— С Джъстин имаме няколко приятелки, които идват да ни помагат от време на време и така си изкарват допълнително пари... така че приготвих няколко касероли в хладилника и оставих инструкции да затоплят всичко.

— Ще се изтощиш — каза Алекс, гледайки я как сипва ябълковия крисп с ронлива загоряла коричка в две купи. — Имаш нужда от почивка.

Тя му се усмихна.

— Виж кой на кого казва.

— Колко време си спала?

— Вероятно повече от теб — отвърна тя.

След няколко минути сядаха един до друг на острова и Зоуи му разказваше как е превозила баба си с ферибота, как я е довела в къщата и колко много ѝ е харесала, както и за всички видове лекарства, които трябваше да пие. Докато тя говореше, Алекс ядеше. Овесената каша се превръщаше в устата му в нещо вълшебно, дъвчаща и топяща се, тръпчива амброзия от ябълки, обогатена с канела и портокалов вкус.

— Бих искал да попитам за тази от редицата на смъртниците — каза ѝ Алекс, и въпреки че нямаше намерението да бъде забавен, тя се засмя.

Звукът от вратата за домашни любимци възвести влизането на Байрън, едрият котарак прекрачи бавно и спокойно в кухнята, сякаш притежаваше мястото.

— Котешката вратичка работи перфектно, както виждаш — каза Зоуи. — Дори не се наложи да го приучвам — Байрън знаеше точно какво да направи. — Тя изгледа с гордост персийския котарак, който отиде в дневната и скочи на дивана. — Само ако яката не беше толкова грозна. Ще създаде ли някакви технически проблеми, ако я украся?

— Не. Но не я украсявай. Остави му някакво достойнство.

— Само няколко пайети.

— Това е котка, Зоуи. Не е шоугърл.

— Байрън обича да е украсен.

Алекс ѝ хвърли загрижен поглед.

— Няма да го облечеш никога в някоя малка дрешка, нали? Ти не си от онези хора.

— Не — каза тя мигновено.

— Добре.

— Може би само в костюм на малък помощник на Дядо Коледа. По време на празника. — Тя направи пауза. — А последния Хелюин го бях облякла в...

— Не ми казвай повече. — Алекс се опитваше да не се разсмее. — Моля те.

— Усмиваш се.

— Скърцам със зъби — каза той.

— Това е усмивка — настоя весело Зоуи.

Чак по пладне, докато се хранеха, Алекс се запита за призрака и Ема.

Вратата на главната спалня беше затворена, оттам не идваше никакъв звук, никакво движение. Но Алекс усети във въздуха свободно сладостно чувство, въодушевление, което ги обграждаше, докато стана невъзможно да не го вдиша, да не го абсорбира в порите си. Чувството стана дори още по-силно поради своята сложност, като щипка сол, усиливаща ароматите в един кейк. Вихрената шеметна радост накара гръдният му кош да се стегне и да изпита чувство на неловкост, сякаш го бяха разтворили. Той погледна надолу, като се опита с всички сили да се съсредоточи върху повърхността на плота.

Недей, помисли си, без дори да знае на кого говори.

Ема.

Призракът се доближи до спящата фигура в леглото, нежната ѝ кожа бе осветена от утринната светлина, която се изливаше през полузатворените кепенци на прозореца. Тя още беше красива... това се виждаше по структурата на костите, по кожата със следи от хиляди радости и скърби, които той не беше тук да сподели. Ако би могъл да сподели един живот с нея, лицето му щеше да е набраздено от същите истории, същите надписи на времето. Да носиш живота си върху лицето си — какъв поразителен дар.

— Здравей — прошепна той като я гледаше.

Миглите ѝ потрепнаха. Тя разтърка очи и седна в леглото, и той си помисли за миг, че тя може би може да го види. Прониза го тревожна радост.

— Ема? — каза той тихо.

Тя стана от леглото, тялото ѝ беше тънко и крехко в украсената с дантели пижама. Отивайки до прозореца, тя погледна навън. Ръцете ѝ се вдигнаха към очите и от гърлото ѝ се отрони хлип. Звукът би разбил сърцето му, ако имаше такова. Видът на сълзите ѝ, блеснали на светлината, разтърсиха душата, която представляваше той.

— Не плачи — прошепна ѝ настойчиво, въпреки че тя не можеше да го чуе. — Не се разстройвай. Боже, обичам те. Винаги съм...

Дишането ѝ се учести до паника. Тя докуцука до вратата, като с всяка стъпка плачеше все по-силно и по-силно.

— Ема, внимавай. Ще паднеш... — Изпълнен с тъга и тревога, призракът я последва в главната стая.

Алекс и Зоуи седяха на кухненския остров. Те вдигнаха глави в момента, в който Ема залитна напред.

Лицето на Зоуи пребледня. Тя скочи от бар стола и се втурна към баба си.

— Упси, какво стана? Да не си сънувала лош сън?

— Защо сме тук? — изхлипа Ема, треперейки. — Как се озовах тук?

— Дойде вчера заедно с мен. Ще живеем тук заедно. Говорихме за това, Упси...

— Не мога. Заведи ме вкъщи. Искam да отида в-вкъщи... — Ема едва говореше.

— Това е вкъщи — каза нежно Зоуи. — Всичките ти неща са тук. Нека ти покажа...

— Не ме докосвай! — Ема се върна в ъгъла, ставайки с всеки миг по-недоверчива.

Алекс хвърли на призрака строг поглед.

— Какво й направи?

Въпреки че тихите думи бяха насочени към призрака, Зоуи отвърна:

— Не е пила лекарствата си тази сутрин. Може би не трябваше да чакам...

— Не, не ти — каза Алекс нетърпеливо и Зоуи примига объркано.

— Тя не може да ме види или чуе — каза призракт. — Не знам какво отключи това. *Помогни й. Направи нещо.*

— Упси, моля те, седни — замоли Зоуи, като отиде при нея, но Ема размаха ръце и започна да клати глава.

Алекс стана и тръгна към нея.

— Внимавай — прошепна призракт. — Тя не те познава.

Алекс го игнорира. Контрастът между тях — Алекс, толкова силен физически, Ема — крехка и трепереща — разтревожи призрака. За миг той си помисли, че Алекс може физически да обуздае Ема или да направи нещо, което да я уплаши. Може би Зоуи си помисли същото, защото сложи ръка на рамото му и понечи да каже нещо.

Но Алекс беше напълно фокусиран върху старицата.

— Госпожо Хофман. Аз съм Алекс. Нямах търпение да се запознаем.

Непознатият глас привлече вниманието на Ема. Тя го погледна със стреснати влажни очи, гърдите й се повдигаха от затихващите вече хлипове.

— Работих на това място, за да го подготвя за вас — продължи Алекс. — Аз съм дърводелец. Помагам също така на брат ми да реставрираме старата викторианска къща на Рейншедоу Роуд. Някога сте живели там, нали? — Той спря, в ъгълчетата на устните му

затанцува усмивка. — Обикновено си пускам да слушам музика, докато работя. Искате ли да чуете едно от любимите ми парчета?

За изумление на призрака и на Зоуи Ема кимна и избърса очите си.

Алекс извади телефона от джоба си, занимава се с него няколко секунди и включи микроговорителите. Баритонът на Джони Каш изпълни въздуха с меланхолична версия на песента „Ще се срещнем отново“.

Ема се взираше в Алекс учудено. Сълзите ѝ пресъхнаха и хлипането утихна. Алекс задържа погледа ѝ, докато слушаха първите няколко куплета от песента. А след това, невероятно, той изпя още един-два куплета, гласът му беше тих, но прочувствен.

Зоуи поклати глава, гледаше като хипнотизирана.

Алекс се усмихна и подаде ръка на Ема. Тя я взе, сякаш току-що влезе в сън. Той я придърпа по-близо и обви ръка около нея. Музиката се носеше във въздуха като плуващи ленти, докато двойката танцуваше фокстрот.

Един млад мъж се опитваше да забрави миналото си... една възрастна жена се опитваше отчаяно да си спомни своето... но някак си двамата успяха да намерят връзка в този граничен момент.

Призракът беше слисан. Не можеше да повярва. Беше опознал Алекс толкова пълно, че можеше да се закълне, че нищо не е в състояние да го изненада. Но никога не беше очаквал това.

Алекс наклони буза до косата на Ема. Държеше я с нежност, която сигурно беше носил в някое тайно скривалище в сърцето си. Ема се отпусна във вибрацията на тихото му тананикане.

Призракът си спомни как беше танцувал с Ема на едно вечерно парти, организирано навън. Дансингът беше осветен от нанизни малки боядисани фенери.

— *Аз всъщност не обичам тази песен — беше казала Ема.*

— *Ти ми каза, че била любимата ти.*

— *Красива е. Но винаги ме натъжава.*

— *Защо, скъпа? — беше попитал той нежно. — В нея се говори как двама души се намират отново. Как някой се прибира у дома.*

Ема бе вдигнала глава от рамото му и го беше погледнала сериозно.

— Говори се как си загубил един човек и как трябва да чакаш, докато се съберете в рая.

— В текста не се казва нищо за никакъв рай — беше възразил той.

— Но това се има предвид. Не мога да понеса мисълта да бъда разделена с теб цял живот или година, или дори един ден. Така че не трябва да отиваш в рая без мен.

— Разбира се, че няма — беше прошепнал той. — Това няма да е никакъв рай без теб.

Какво беше станало с тях? Защо не се бяха оженили? Той не можеше да си представи, че е заминал да се бие във война, без преди това да е направил Ема своя съпруга. Трябва да ѝ е предложил... всъщност, беше сигурен, че го е направил.

Може би тя му е отказала. Може би семейството ѝ е застанало на пътя им. Но той и Ема се бяха обичали толкова много, че изглеждаше невъзможно каквато и да е земна сила да ги раздели. Нещо се беше объркало много лошо и той трябваше да разбере какво.

Песента свърши с почти призрачен хор от гласове. Алекс бавно вдигна глава и погледна надолу към Ема.

— Той ми я пееше — каза му тя.

— Знам — прошепна Алекс.

Тя стисна пръстите му и вените на китката ѝ заприличаха на нежна синя дантела.

Зоуи се приближи и обгърна раменете на баба си, спирайки само да каже на Алекс, че му благодари.

— Няма проблем — отвърна той.

Когато Зоуи я поведе към един стол до масата за хранене, Ема каза:

— Права беше, Зоуи. Той наистина има големи мускули.

Зоуи хвърли отчаян поглед към Алекс.

— Не съм казвала такова нещо — прошепна тя. — Имам предвид... казах, но...

Веждите му се вдигнаха в насмешлива гримаса.

— Имам предвид — повтори с неудобство Зоуи, — че няма да седя тук и да обсъждам размера на... — Тя прекъсна и се изчерви.

Алек извърна лице, за да скрие усмивката.

— Ще си донеса инструментите от пикапа — обяви той.

Призракът го последва навън.

— Благодаря — дойде тихият му глас, когато Алекс вдигна сандъчетата с инструменти от багажника. — За това, че се погрижи за Ема.

Алекс остави сандъчетата и го погледна.

— Какво се случи?

— Тя се събуди объркана. Не знам защо.

— Сигурен ли си, че не може да те види и чуе?

— Сигурен съм. Ти защо ѝ пусна тази песен?

— Защото е любимата ти.

— Откъде знаеш?

Алекс го погледна сардонично.

— Пееш я непрекъснато. Защо изглеждаш толкова ядосан?

След дълго време призракът произнесе навъсено:

— Ти я беше прегърнал.

— Ох. — Лицето на Алекс се промени. Той изгледа съчувствено призрака, сякаш разбираше терзанието да си толкова близо до човека, когото обичаш повече от всичко, и въпреки това да не можеш да го докоснеш. Да разбираш, че си само сянка, контур на физическото същество, което си бил някога.

В мъчителната тишина Алекс каза:

— Тя мирише на парфюм от роза и лак за коса, и въздухът се носи като ароматен шлейф.

Призракът се доближи още, хващайки се за всяка дума.

— Тя има най-меките ръце, които съм докосвал — продължи Алекс. — Те са малко хладни, както при някои жени. А костите ѝ са леки като на птичка. И съм сигурен, че е била добра танцьорка — ако не беше несигурният ѝ крак, още щеше да се движи добре. — Той направи пауза. — Има страхотна усмивка. Очите ѝ блестят. Обзалагам се, че е била невероятно забавна, когато си я познавал.

Призракът кимна успокоен.

* * *

Зоуи сервира закуската на баба си и отиде в банята за лекарствата ѝ. Тя видя отражението си в огледалото — страните

прекалено зачервени, очите — прекалено искрящи. Чувстваше се така, сякаш трябва да се учи наново как да диша.

Трийсет и две мелодии. Със средна продължителност. Това беше всичко време, нужно на земята да се откачи от оста си и да се прекатури в мрежа от звезди.

Тя харесваше Алекс Нолан.

Харесваше го с основание и без основание.

Ти си всичко, което някога съм харесвала, искаше да му каже. Ти си моята любовна песен, моята торта за рождения ден, ти си звукът на океанските вълни и френските думи, смехът на бебе. Ти си снежен ангел, крем брюле, калейдоскоп, пълен с блясък. Обичам те, но ти никога няма да ме настигнеш, защото аз съм с предварителен старт и сърцето ми препуска със скоростта на светлината.

Някой ден щеше да му каже какво изпитва към него и той щеше да я остави. Щеше да разбие сърцето ѝ по начина, по който го правеха хората, когато собствените им сърца са бивали разбити някога. Но това не променяше нищо. Любовта щеше да я има.

Изправяйки рамене, Зоуи занесе лекарството на Ема, която вече беше преполовила купичката с ябълков крисп.

— Ето хапчетата ти, Упси.

— Той има ръце на дърводелец — каза Ема. — Силни. С мазоли. Някога бях влюбена в един мъж с такива ръце.

— Така ли? Как се казваше?

— Не помня.

Зоуи се усмихна.

— Аз пък мисля, че помниш.

Алекс влезе в къщата, понесъл куфарчето с инструменти към прага на спалнята на Зоуи.

— Нали няма проблем да вляза вътре? — попита той. — Искам да работя по дрешника.

На Зоуи ѝ беше трудно да отвърне на погледа му, лицето ѝ се зачерви още повече.

— Да, няма проблем.

Вниманието му се насочи към Ема.

— Трябва да сложа гипсокартон, госпожо Хофман. Дали няма да искате да повъртите чука малко?

— Можете да ме наричате Ема. След като един мъж ме е видял по пижама, е прекалено късно за официалности.

— Ема — повтори той с бърза усмивка, от която главата на Зоуи се замая.

— О, боже — прошепна Ема, след като Алекс влезе в спалнята и затвори вратата. — Какъв мъж... изглежда божествено. Макар че би могъл малко да бъде поугоен.

— Опитвам се — каза Зоуи.

— Ако бях на твоите години, вече щях да съм си изгубила ума по него.

— Аз се изкушавам да изгубя много повече от ума си, Упси.

— Не се тревожи — каза Ема. — Има и по-лоши неща, отколкото сърцето ти да бъде разбито.

— Например? — попита скептично Зоуи.

— Никога да не бъде разбито. Никога да не познае любовта.

Зоуи се замисли над думите.

— И какво, според теб, трябва да направя?

— Мисля, че трябва да му сготвиш вечеря и да му кажеш, че ти си десертът.

Зоуи не се сдържа и се засмя.

— Опитваш се да ме вкараш в беда.

— Ти вече си в беда — каза баба й. — А сега давай напред и се наслаждавай.

[1] Изпържени до хрупкавост зеленчуци или плодове. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Използвай лявата си ръка — инструктираше търпеливо Зоуи, стояща до Ема в пералното помещение близо до кухненския килер. Тя четеше от една брошура, дадена ѝ от физиотерапевта на Ема, описваща обикновени домакински дейности, които да засилят мускулите, отслабнали от лекия удар.

Ема отвори вратата на пералнята с лявата си ръка и погледна Зоуи.

— А сега бръкни вътре, вземи дреха и я сложи в сушилнята. Ето, хвани ръката ми за баланс...

— Ще се държа в ръба на пералнята — каза Ема раздразнено.

Алекс спря на прага на спалнята на Зоуи, където беше инсталирал миниатюрна баня в малкото пространство, използвано някога за килер. Той гледаше двете жени развеселен, докато призракът седеше върху пералнята, провесил крака надолу.

— Не вземай по две неща наведнъж — предупреди Зоуи, когато баба ѝ пусна няколко блузи в сушилнята.

— Така ще стане по-бързо — възрази Ема.

— Смисълът не е да бъдеш ефективна. Смисълът е да накараш пръстите си да се разтварят и затварят колкото е възможно повече пъти.

— Какво се очаква да правя след това?

— Да преместиш изсушените дрехи в панера една по една. А след това ще се заемем с бърсане на прах, за да тренираме китката ти.

— Сега разбирам защо искаше да живея при теб — каза Ема.

— Защо?

— Безплатна прислужница.

Алекс се изкиска.

Чувайки звука, Зоуи се намръщи престорено.

— Не я окуражавай. Вие двамата прекарвате прекалено много време заедно — не знам кой на кой влияе по-лошо.

— Не „кой на кой“, а „кой на кого“ — натъртено каза Ема. — „Кой“ е за подлога, който върши действието, а „на кого“ е за обекта, върху когото пада действието.

Зоуи се усмихна нежно над главата ѝ.

— Благодаря ти, любим мой граматичен контрол.

Гласът на Ема отекна в сушилнята:

— Не знам защо си спомням това, а не помня името на вестника, за който съм писала.

— „Билингъм Хералд“. — Зоуи размени поглед с Алекс, когато той прекоси кухнята и отиде до мивката за чаша вода. Той щеше да свикне с тези погледи отсега, притесненията, които тя не можеше напълно да скрие, нуждата от уверение, че никой няма да създаде такива.

През двете седмици, откакто Ема беше дошла да живее в езерната къща, тя беше преживяла моменти на загуба на памет, объркване, възбуда. В някои дни беше с бодър и ясен ум, друг път беше в мъгла. Никой не можеше да предвиди как ще се чувства или какво ще си спомня от един ден до следващия.

— Недей да се навърташ наоколо, Зоуи — каза Ема раздразнено един следобед. — Остави ме да погледам телевизия на спокойствие. — Зоуи се извини и отиде в кухнята, откъде продължи да хвърля обезпокоени погледи към Ема.

— Ето че пак продължаваш — каза Ема.

— Как мога да се навъртам, когато съм на шест метра от теб? — възрази Зоуи.

— Алекс — помоли Ема, — би ли извел внучката ми на разходка?

— Не мога да те оставя сама — каза Зоуи. — Джийни не е тук.

Джийни, домашната медицинска сестра на половин работен ден, идваше рано всяка сутрин, за да се грижи за Ема, и обикновено си тръгваше по обяд. Нейното тактично поведение караше Ема да приема без смущение помощ за такива лични неща като обличане, къпане и физиотерапия.

— Само за петнайсет минути — настоя Ема. — Излез и поemi малко чист въздух с Алекс. Или иди сама, ако той не иска да ти прави компания.

Алекс взе Еминия мобилен телефон от кухненския остров и въведе номера си в него.

— Ще се разходя със Зоуи, Ема, стига да обещаеш да не мърдаш, докато ни няма. — Той ѝ подаде телефона. — Ако има проблеми, ми се обади. Става ли?

— Става — кимна Ема доволна.

Наблюдавайки ги, призракът въздъхна.

— Не ми харесва тази идея.

— Тя ще е добре — каза Алекс и отклони поглед към Зоуи. Гласът му стана нежен: — Ела с мен. Нищо няма да се случи с Ема.

Тя още се съпротивляваше.

— Ти си по средата на работния си ден.

— Мога да си направя почивка. — Протягайки ръка, Алекс я погледна очаквателно.

Зоуи бавно сложи ръката си в неговата.

Нещо толкова естествено, като усещането на пръстите ѝ, го разгорещяваше и го караше да изпитва глад. Той се наслаждаваше на всеки малък, случаен контакт между тях, докосването на ръката ѝ, коприненото гъделичкане на косата ѝ до неговото ухо, когато тя се навеждаше да сервира чиния пред него. Забелязваше всяка подробност в нея — натъртеното място върху глезена ѝ, когато тя се бе блъснала в нещо, цветния аромат на сапуна, който беше купила от фермерския пазар.

Нямаше дума за този вид отношения, за начина, по който тя го караше да се чувства. Хващането на ръцете им съдържаше нещо повече от споделена топлина, повече от докосването на кожа в кожа... то беше сякаш двамата държат нещо заедно, пазят го да не падне.

Дори когато се застави да си тръгне, той още усещаше хватката на ръцете им и невидимия отпечатък на онова загадъчно, тайнствено нещо между тях.

* * *

Ема се настани на дивана да гледа телевизия, беше повече от доволна. Байрън скочи и се сви в скута ѝ.

Призракът се надвеси над Ема.

— Ах, ти, малка пакостнице — каза той развеселен. — Искаш да ги събереш. Имаш отвратителен вкус за мъже, знаеш ли?

Въпреки че отчаяно искаше да остане с нея, той накрая усети непреодолимата нужда да бъде с Алекс и беше принуден да излезе навън.

* * *

— Какво да направя — каза Зоуи, докато двамата вървяха покрай шосето под балдахина от кленови листа и тихоокеански мадрони^[1], горската почва беше плътна и пружинираща, подплатена с корените на папрати и къпини по местата, където проникваше достатъчно слънце. — Знам, че се притеснявам прекалено много и че издребнявам. Но не искам тя да се нарани. Не искам да се нуждае от нещо...

— Това, от което има нужда — от което и двете имате нужда, — е от време на време да си давате почивка една от друга. Ти трябва да излизаш поне една вечер седмично.

— Искаш ли да отидем заедно на кино? — осмели се да попита Зоуи. — Може би този уикенд?

Алекс поклати глава.

— Брат ми Марк ще се жени в Сиатъл.

— О, точно така. Бях забравила. Луси ще ходи със Сам. Ти ще вземеш ли някого?

— Не. — Алекс вече съжаляваше за импулса да излезе на разходка със Зоуи. Да остане насаме с нея беше най-сигурният начин да усети онова шеметно, опияняващо чувство, което го ужасяваше, стопроцентово доказания снаряд веселие, който заплашваше да пропука гръдния му кош.

— Луси и Сам изглеждат щастливи заедно — отбеляза Зоуи. — Мислиш ли, че може да се превърне в нещо сериозно?

— Като например брак? — Алекс поклати глава. — Няма причина да го правят.

— Има важна причина.

— Да им бъдат върнати данъци?

— Не — каза Зоуи със смях. — Любов. Хората трябва да се женят, защото се обичат един друг.

— Хората, които искат да останат влюбени, трябва да правят всичко възможно, за да избягват брака. — Когато видя усмивката ѝ да избледнява, Алекс се почувства засрамен и гаден. — Съжалявам. Мразя сватби. А това е първата, на която няма да съм в състояние да... — Той се намръщи и пъхна ръце в джобовете си, докато вървяха.

Зоуи разбра мигновено.

— На приема ще има открит бар?

Той кимна кратко.

Още един внимателен въпрос:

— Не си ли казал на никого в семейството си, че си спрял да пиеш?

— Не.

— Може би трябва да им позволиш да ти помогнат. Да ти окажат морална подкрепа. Ако знаеха...

— Не искам подкрепа. Не искам никой да ме наблюдава и да чака да се проваля...

Той усети ръката на Зоуи да се пъха под неговата.

— Ти няма да се провалиш — каза тя.

* * *

Денят на сватбата на Маги и Марк, която се състоя на пенсиониран ферибот в сиатълското езеро Юниън, беше слънчев и ясен. Но дори да валеше, можеше да се види, че булката и младоженецът са много влюбени. След като сервираха шампанското и Сам вдигна тост, гостите напълниха чиниите си на богатия бюфет. Алекс се върна в задната част на ферибота и зае един от столовете до перилата. Той никога не бе обичал куртоазните разговори и още повече не искаше да е в компания с хора, държащи шампанско или коктейли. Беше странно да посрещне тази ситуация, без да се подкрепи с алкохол. Имаше чувството, че се опитва сам да се деперсонализира. Трябваше да свиква с това.

Той забеляза, че Сам танцува с Луси Марин, която още носеше шина на крака след инцидента с колелото. Двамата се поклащаха заедно, флиртуваха и се целуваха. Сам гледаше Луси по начин, по който не беше гледал никоя преди, доказвайки невидимата алхимия,

която се случва понякога на хора, докато са заети да си правят други планове. Те бяха станали двойка. Алекс беше напълно сигурен, че Сам дори не подозира за това. Глупчото още си мислеше, че е необвързан мъж, който има неангажираща връзка.

Алекс се притаи в ъгъла, пиеше кока-кола с лед в чаша за уиски. Призракът се разположи до него, мълчалив и умислен.

— За какво мислиш? — попита го накрая Алекс тихо.

— Продължавам да се чудя дали Ема е обичала съпруга си — каза призракът.

— Искаш ли да го е обичала?

Призракът се затрудни с отговора.

— Да — отвърна накрая той. — Но искам да е обичала мен повече.

Алекс се усмихна, като завъртя кубчетата лед в чашата си.

Призракът се взираше замислено в позлатената от слънцето вода.

— Направил съм нещо лошо — каза той. — Наранил съм по някакъв начин Ема. Сигурен съм.

— Искаш да кажеш, преди да умреш?

Призракът кимна.

— Сигурно си я ядосал като си се записал да участваш във войната — предположи Алекс.

— Мисля, че е нещо по-лошо. Трябва да си спомня, преди да се случи нещо.

Алекс го изглежда скептично.

— Какво мислиш, че може да се случи?

— Не знам. Трябва да прекарвам колкото се може повече време с Ема. Спомням си повече неща, когато съм с нея. Онзи ден... — Той прекъсна. — Време е да млъквам. Маги идва насам.

Червенокосата съпруга на Марк — сега снаха на Алекс — си пробиваше път към тях. Тя държеше бяла порцеланова чаша с кафе.

— Здравей, Алекс. — Маги излъчваше щастие, кафявите ѝ очи блестяха. — Добре ли прекарваш?

— Да. Хубава сватба — Той се надигна от стола си.

— Не ставай — възпря го тя, като му направи знак да остане на мястото си. — Искях само да видя как си. Между другото, има няколко жени, които си умират да се запознаят с теб. Включително една от сестрите ми. Ако я доведе, ти би ли...

— Не — отвърна той бързо. — Благодаря, Маги, но не съм в настроение за любезни разговори.

— Да ти донеса ли нещо?

Той поклати глава.

— Иди да танцуваш със съпруга си.

— Съпруг. Харесва ми звукът на тази дума. — Маги се усмихна и му подаде чашата, която държеше. Беше пълна с черно димящо кафе. — Заповядай. Мислех, че може да искаш.

— Благодаря, но аз... — Алекс млъкна, когато я видя дискретно да маха празната му до половина чаша с кока-кола от малката масичка до стола му.

— Тя мисли, че си наквасен — каза услужливо призракът. — Изпи дотук четири чаша, седиш в ъгъла и си говориш сам.

— Беше безалкохолно — каза Алекс.

— О, разбира се — ведро отвърна Маги.

Призракът изсумтя.

— Не вярва.

С подигравателна усмивка Алекс отпи от горчивото кафе. Като се има предвид миналото му, беше напълно логично да си мисли, че той се напива при всеки удобен случай. А Маги като едно мило същество, се опитваше да се справи с това по начин, който да пощади гордостта му.

— Между другото, не говоря сам на себе си — каза той. — Има един невидим мъж, който седи точно до мен.

Маги се засмя.

— Радвам се, че ми каза. Иначе можеше случайно да седна в скута му.

— Заповядай, няма проблем — отзова се призракът без колебание.

— Той не би имал нищо против — обясни й Алекс. — Седни.

— Благодаря, но ще те оставя, теб и твоя приятел, да си продължите разговора. — Тя се наведе да го целуне по бузата. — Ще изпиеш цялото кафе, нали? — И като си тръгна, взе полуизпитата чаша кока-кола със себе си.

[1] Вечнозелени дървета с кожести листа и оранжевочервени ядливи плодове. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Алекс отиде в къщата на езерото в понеделник сутринта, домашната сестра, Джийни, го посрещна на вратата с изражение, което мигновено предупреждаваше, че нещо не е наред.

— Какво има? — попита Алекс.

— Беше труден уикенд — каза тя. — Ема се влоши.

— Какво означава това?

— Терминът е КИП. Краткотрайни исхемични удари. Малки блокади, които спират кръвния поток към мозъка. Толкова са малки, че може да не забележиш симптомите на удар, но уврежданията се натрупват. При деменцията, която Ема има, ще последва устойчиво западане.

— Трябва ли да я прегледа доктор?

Джийни поклати глава.

— Кръвното ѝ налягане е нормално и тя няма никакви физически оплаквания. Много пъти след такъв пристъп пациентът показва признаци на временно подобрене. Днес Ема се чувства добре. Но с времето моментите на объркване и раздразнителност ще стават по-продължителни и ще се случват по-често. А спомените ще продължат да изчезват.

— Но какво точно се случи? Откъде можете да сте сигурна, че е имало такъв КИП?

— Според Зоуи Ема се е събудила в неделя с леко главоболие и е била объркана. Но когато пристигнах, Ема беше решена да си приготви сама закуска — настояваше да си изпържи яйца. Не се получи. Зоуи се опитваше да ѝ помогне — първо сложи в тигана масло, включи котлона — но Ема изпитваше трудност, опитвайки се да направи нещо, което е правила винаги, и това я уплаши и разтревожи.

— И си го е изкарала на Зоуи? — попита Алекс.

Джийни кимна.

— Зоуи за нея е най-удобният човек, върху когото да излее раздразнението си. И макар Зоуи да го разбира, е малко стресиращо. —

Джийни направи пауза. — Вчера Ема искаше непрекъснато ключовете на колата, направи нещо на компютъра на Зоуи, докато тя се опитваше да влезе в Интернет, и продължи да се кара с мен, исках цигари.

— Тя пуши ли?

— Не от четирийсет години, според Зоуи. А цигарите са възможно най-лошото нещо за хора в състоянието ѝ.

Призракът, който стоеше точно зад Алекс, промърмори:

— По дяволите, дайте ѝ.

Изражението на сестрата беше примирено. Алекс не можеше да не се запита колко ли пъти е съпровождала пациенти по този път, като гледа неотвратимото им влошаване, насочвайки семействата им през болката и объркването да губят близък ден след ден.

— Става ли по-лесно? — попита той.

— За пациента или за...

— За вас.

Сестрата се усмихна.

— Много сте мил, че попитахте. Преживяла съм това с много пациенти и макар че човек знае какво да очаква... не, не става по-лесно.

— Колко ѝ остава?

— Дори най-опитните лекари не могат да предвидят...

— Според вашето лично мнение. Били сте в „окопите“, сигурно имате някаква представа. Как според вас ще се развива?

— Въпрос на месеци. Мисля, че върви към голям удар или аневризъм. И може би е за добро — виждала съм, когато това е дълъг и изтощителен процес. Не бихте искали това за Ема и Зоуи.

— Къде е Зоуи?

— Отиде в хотела, както обикновено, а след това ще пазарува в бакалията. — Джийни отстъпи, за да го пропусне вътре. — Ема е будна и облечена, но мисля, че ще е по-добре да няма много шум днес.

— Ще се занимавам с изолация и боядисване.

Сестрата изглеждаше доволна.

— Благодаря.

Влизайки в стаята, Алекс видя, че Ема гледа телевизия с метнато върху скута ѝ одеяло, въпреки че денят беше топъл. Призракът вече беше застанал до нея.

Дори сестрата да не беше казала на Алекс какво се е случило през уикенда, той би разбрал, че нещо се е променило. В Ема имаше някаква новопридобита изтънченост, някакво сияние витаеше около нея, сякаш душата ѝ вече не беше напълно в кожата ѝ.

— Здравей, Ема — каза Алекс, като се приближи до нея. — Как се чувстваш?

Тя му направи знак да седне. Като се отпусна на отоманката до дивана, Алекс се наведе напред, подпирайки ръце на коленете си. Ема му се стори добре, погледът ѝ беше ясен и директен, изражението ѝ спокойно.

— Ще отида да оправя — каза Джийни и се насочи към спалнята. — Имаш ли нужда от нещо, Ема?

— Не, благодаря. — Възрастната жена изчака сестрата да излезне от поглед. Очите ѝ се върнаха към Алекс. — Той е тук, нали?

Стреснат, Алекс успя да запази лицето си безизразно. Да не би тя да усещаше призрака? Но какво я беше накарало да предположи, че Алекс има връзка с него? Мислите му препускаха. Ема беше уязвима. Трябваше да е внимателен. Но нямаше да я лъже.

Така че успя да запази неутрално изражение, докато произнасяше спокойно:

— Кой?

— По дяволите, Алекс — избухна призракът, — не е сега времето да се правиш на глупак. Кажи ѝ, че съм тук с нея, че я обичам и...

Алекс му хвърли сърдит поглед, карайки го да млъкне.

Погледът на Ема беше твърд.

— Начинът, по който се чувствам, когато той е наблизо... Знаех, че ако някога почувствам отново това, то ще е защото е намерил начин да се върне. Но се случва само, когато ти си наблизо. Той е с теб.

— Ема — произнесе Алекс тихо, — колкото и да ми се иска да говоря с теб за това, не искам да те плаша.

Лека усмивка разтегна сухите, пухкави очертания на устните ѝ.

— Боиш се да не ми докараш някой удар? Получавам през цялото време. Повярвай ми, никой няма да забележи допълнителните тромбози. Особено аз.

— Значи така искаш.

— Никога не съм говорила за него с никого — каза Ема. — Но всеки ден забравям разни неща. Скоро дори няма да си спомням името му.

— Ти решаваш.

Ема вдигна пръсти към устните си, сякаш да сложи една треперееща усмивка върху тях.

— Името му е Том Финдли.

Призракът беше вперил очи в нея.

— Не съм произнасяла това име толкова дълго. — По страните ѝ се появи блясък, като леко сияние през розово стъкло. — Том беше от момчетата, за които всички майки предупреждаваха дъщерите си.

— Включително вашата? — попита Алекс.

— О, да. Но аз не я слушах.

Той се усмихна.

— Не съм изненадан.

— Том работеше във фабриката на баща ми през уикендите и запояваше консерви. След като завърши гимназия, стана дърводелец — сам се научи от книгите. Беше умен и имаше ръцете за тази работа. Като теб. Когато строеше нещо, всички знаеха, че ще е направено както трябва.

— От какво семейство произхождаше Том? — попита Алекс.

— Нямаше баща. Майка му вече го беше родила, когато дойдоха да живеят на острова и имаше слухове, че... ами, не бяха хубави слухове. Тя беше много красива. Майка ми казваше, че била държанка. Имала връзки с известни мъже в града. Мисля, че за известно време баща ми е бил един от тях. — Тя въздъхна. — Бедният Том... вечно се биеше. Особено когато другите момчета казваха нещо за майка му. Момичетата имаха очи за него — той беше толкова красив... но никой не смееше да излезе с него открито. А него никога не го канеха на изискани партита или пикници. Прекалено много неприятности създаваше.

— Как се запознахте?

— Баща ми го нае да инсталира на прозореца един стъклопис, докаран с кораб от Портланд. Майка ми възрази и искаше да плати на някой друг да свърши работата. Но баща ми каза, че независимо от необузданото поведение на Том, той бил най-добрият дърводелец на острова, а прозорецът бил прекалено ценен, за да рискува.

— Как изглеждаше прозорецът?

Ема се колеба толкова дълго, преди да отговори, че той реши, че сигурно е забравила.

— Едно дърво — отвърна тя най-накрая.

— Какво дърво?

Тя поклати глава и отклони поглед. Явно не искаше да го обсъжда.

— След като Том инсталира прозореца, баща ми го накара да направи и други неща в къщата. Изработи комплект рафтове, шкафове, както и красива полица за камината в салона. Тъй като не бях имунизирана срещу чара на един красив млад мъж с лоша репутация, заговорих с него, докато работеше.

— Флиртуваше с мен — каза призракът.

— Но нямаше да изляза с него — каза Ема, — защото знаех, че майка ми няма да одобри. Една вечер го видях на танци в града. Дойде при мен и ме попита дали ще е прекалено много за една бързка да танцува с него. Разбира се, че трябваше да приема предизвикателството. Казах му, че следващия път трябва да ме покани като джентълмен — каза Ема на Алекс.

— Той направи ли го? — попита Алекс.

Тя кимна.

— Беше толкова плах... заекваше и се червеше... че се влюбих в него веднага.

— Не съм заеквал — възрази призракът.

— Държахме нашата връзка в тайна — продължи Ема. — Виждахме се през цялото лято. Тази къща беше нашето любимо място за срещи.

— Направих ти предложение тук — каза призракът, спомняйки си.

— Говорили ли сте някога за женитба? — попита Алекс Ема.

По лицето ѝ премина сянка.

— Не.

— Говорихме — настоя призракът. — Тя е забравила, но аз ѝ предложих.

Като се чудеше на противоречието, Алекс попита внимателно Ема:

— Сигурна ли си, Ема?

Тя го погледна направо.

— Сигурна съм, че не искам да говоря за това.

— Защо не? — поиска да знае призракът. — Какво се случи?

Алекс не искаше да притиска Ема за отговори, които тя нямаше желание да даде.

— Може ли да ми кажеш какво се случи с Том?

— Умря във войната. Самолетът му катастрофира в Китай. Ескадронът му получил заповед да предпазва товароносачите, летящи над Хималаите, и тогава попаднали под атака. — Раменете ѝ се сведоха, тя изглеждаше уморена. — След това получих писмо от непознат. Хималайски пилот. Той летял на един от онези големи, тежки самолети, превозващи войници и оборудване...

— А С-46 — прошепна призракът.

— Пишеше ми, че Том е умрял като герой, че е уцелил два вражески самолета във въздуха и е помогнал да се спасят животите на трийсет и пет души в товарния самолет. Но неговият „Уорхоук“ бил победен. Японските изстребители били толкова по-леки и по-подвижни от нашите Р-40... — Тя изглеждаше тъжна и съсипана, пръстите ѝ си играеха с ръба на одеялото.

Алекс се пресегна и хвана ръцете ѝ в топлите си длани.

— Кой ви е написал писмото? — попита той, макар вече да мислеше, че знае отговора.

— Гус Хофман. Изпрати ми парче плат, което е било зашито в якето на Том.

— „Кърваво писмо“?

— Да. Отговорих му, за да му благодаря. Кореспондирахме си в продължение на две години. Просто като приятели. Но Гус писа, че ако се върне къщи, иска да се ожени за мен.

— Обзалагам се, че е искал — промърмори мрачно призракът. Въздухът се изпълни с ревност.

— И вие казахте „да“? — попита Алекс.

Тя кимна.

— Предполагам, съм си мислила, че щом никога не мога да имам Том, то няма значение за кого ще се омъжа. А Гус пишеше хубави писма. След това самолетът му бил свален. Което ми напомни за загубата на Том. Когато разбрах, че Гус е оцелял, изпитах облекчение. Той имаше рана на главата... оперирали го, за да отстранят шрапнел...

и беше върнат в Щатите и освободен от служба по медицински причини. След като излезе от болницата, се омъжих за него. Но имаше проблеми.

— Какви проблеми?

— Трябваше да се справям с раната на главата. Тя промени характера му... потискаше го някак. Той беше все така интелигентен, но емоциите му ги нямаше. Беше равнодушен към всичко. Като робот. Семейството му каза, че не бил „същия човек“.

— Чувал съм, че това се случва при някои мозъчни травми — каза Алекс.

— Така и не се оправи. Не го интересуваше нищо. Дори собствения ни син. — Примигвайки като изтощено дете, Ема издърпа ръцете си от тези на Алекс и се облегна отново на дивана. — Това беше грешка. Бедният Гус... Сега трябва да си почина.

— Искате ли да ви помогна до спалнята? — предложи Алекс.

Тя поклати глава.

— Тук ми е добре.

Той стана и се пресегна да вдигне краката ѝ на отоманката.

— Алекс — каза Ема, когато той оправи одеялото и го издърпа до раменете ѝ.

— Да?

— Остави го да ти помогне — прошепна тя. — Заради него.

Алекс поклати глава, леко озадачен.

Призракът изглеждаше потресен.

— Боже, Ема.

Чувайки звука от приближаваща навеса кола, Алекс излезе. Беше Зоуи, връщаше се от бакалията. Тя излезе от колата и отвори багажника, протягайки се за две платнени чанти, пълни с продукти.

— Аз ще ги взема — тръгна Алекс към нея.

Зоуи се стресна при звука на гласа му и го погледна изненадано.

— Здравей! — възкликна тя радостно. Изглеждаше силно напрегната, лицето ѝ беше бледо, очите уморени. — Как мина сватбата?

— Хубаво беше. — Той взе торбите от нея. — Ти как си?

— Страхотно — побърза да каже тя.

Алекс остави торбите на земята и обърна Зоуи към себе си. Тя стоеше едно стъпало над него с учестено дишане и стегнати мускули.

— Чух, че Ема не била послушна този уикенд — каза той откровено.

Зоуи избегна погледа му.

— О, имяхме известни затруднения. Но сега е добре.

Алекс установи, че не може да стои спокойно, когато тя стои пред него. Той сложи ръце на хълбоците ѝ.

— Говори с мен.

Зоуи впери очи в него, изглеждаше объркана. В настъпилото мълчание той я привлече бавно към себе си. Обвил ръце около нея, той я обгради с цялата си топлина и сила. Тя прилепна идеално към него, главата ѝ се отпусна в извивката между шията и рамото му.

Ръката му се плъзна в косата ѝ и премина нежно през златните къдрици.

— Какво направи Ема на компютъра ти?

Гласът ѝ прозвуча глухо срещу рамото му.

— Увеличи екрана толкова, че иконите станаха огромни и сега не мога да затворя лупата. И по някакъв начин направи копия на иконите на работния плот, така че сега има най-малко осем от тях и не мога да ги махна. И като връх на всичко, успя да обърне целия екран на обратно.

— Мога да оправя това — каза той.

— Мислех, че Сам е компютърният гений.

— Повярвай ми: не трябва да позволяваш на Сам да доближава компютъра ти. Докато си тръгне, ще е променил всичките ти пароли, ще те е включил нелегално към мрежата на Министерството на отбраната и Блутут, свързвайки всичко в къщата ти, докато накрая няма да можеш да използваш дори тостера си. — Той усети усмивката на Зоуи срещу шията си. Отметна косата ѝ назад и прошепна близо до ухото ѝ: — Не ти е нужен гений. Нужен ти е мъж, който може да разрешава проблеми.

— Нает си — каза тя, лицето ѝ още беше скрито.

Той притисна устни към косата ѝ.

— Какво друго мога да направя?

— Нищо. — Но ръцете ѝ пропълзяха нерешително около него.

— Измисли нещо — опита се да я придума той.

— Ами... — Гласът ѝ стана съзлив. — Обадох се на баща ми тази сутрин. Да му кажа, че ако се кани да дойде, по-добре да го

направи скоро. Иначе Ема няма да си спомня кой е, когато се появи.

— Той какво каза? — Усетил, че тя се напруга отново, Алекс разтърка гърба ѝ.

— Ще дойде този уикенд с гаджето си Филис. Ще отседнат в хотела. Разбирам, че не е особено щастлив от това, но ще го направи. Аз ще приготвя специална вечеря за тях, баба, Джъстин и... — Гласът ѝ секна, когато ръката му се плъзна по-надолу по гърба ѝ, масажирайки в малки кръгове.

— Искаш и аз да дойда там? — подсказа ѝ той нежно.

— Да.

— Окей.

— Наистина ли?

— Ще ми бъде приятно.

— Толкова се радвам, че ти... — Тя спря и хвана с шепи ризата му.

Ръката му замря мигновено.

— Нараних ли те?

Зоуи вдигна глава към него с разширени очи, бузите ѝ пламтяха. Тя бавно поклати глава, гледаше като хипнотизирана.

Прониза го желание, когато осъзна, че е възбудена от начина, по който я беше докосвал. В продължение на няколко нажежени до бяло секунди единственото, за което можеше да мисли, беше как голото ѝ тяло е хванато под неговото като цвете, притиснато между страниците на книга.

— Има още нещо, което искам от теб — каза тя. Звукът на гласа ѝ можеше да бъде категоризиран като разрешен сексуален стимулант.

Алекс сякаш не можеше да накара ръцете си да се махнат. Налагаше се да отлепя един по един пръстите си от нея.

— Да поговорим за това по-късно — промърмори той и я побутна да вървят към къщата.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки, че баба ѝ се стабилизира през следващите няколко дни, Зоуи забеляза, че е по-невнимателна и разсеяна. Нуждаеше се от често напомняне по време на сутрешните ритуали — тя можеше да забрави да закуси или да си вземе душ. Или пък, когато е под душа, да забрави да използва шампоан или балсам.

Към края на седмицата Джъстин прекара следобеда с Ема, заведе я във фризьорския салон да ѝ направят косата, след което обядваха на пристанището. Зоуи беше благодарна за почивката, а Ема беше в страхотно настроение, когато Джъстин я върна.

— Баба ти ми изнесе почти едночасова лекция за това с какви мъже трябва да излизам — каза Джъстин следващата сутрин, докато Зоуи миеше чиниите в хотела.

— Никакви мотоциклетисти — предположи Зоуи.

— Точно така. А след това забрави, че ми го е казала и повтори всичко отначало.

— Съжалявам.

— Не, беше забавно. Но, боже, такова повтаряне щеше да ме подлуди, ако трябваше да живея с нея.

— Не е чак толкова зле. Някои дни са по-лоши от други. По някаква причина тя е по-добре, когато Алекс е наблизо.

— Сериозно ли? Защо?

— Харесва го. Наистина се опитва да се фокусира, когато той е там. Той си работи в малката баня, която направи на мястото на дрешника. Онзи ден я заварих да седи на леглото и да бърби словоохотливо, докато той лепи плочки и слага фуги.

— Значи баба ти смята, че дърводелците са страхотни?

Зоуи се засмя.

— Предполагам. А и Алекс е много търпелив с нея. Много мил.

— Ха. За първи път чувам някой да нарича Алекс Нолан „мил“.

— Такъв е — каза Зоуи. — Не можеш да си представиш колко е различен към Ема.

— А към теб? — притисна я Джъстин, като я наблюдаваше внимателно.

— Да. Ще бъде тук на вечеря в събота. Помолих го за морална подкрепа, тъй като татко ще идва.

— Имаш мен за морална подкрепа.

Зоуи се зае да търка загорелия тиган на мивката.

— Нуждая се да получа цялата възможна подкрепа, от колкото е възможно повече хора. Знаеш татко какъв е.

Джъстин въздъхна.

— Щом това ще направи съботната вечер по-лесна за теб, Алекс Нолан е добре дошъл. Дори ще се държа мило с него. Какво ще приготвиш, между другото?

— Нещо специално.

— Баща ти не заслужава вечерята, която ще правиш — възмути се Джъстин. — Но съм доволна, че и аз ще се възползвам от нея.

Зоуи се въздържа да й каже, че тя всъщност няма да готви заради баща си, нито пък заради Ема. А заради Алекс. Щеше да говори с него на езика на ароматите, цвета, текстурата, вкуса... щеше да използва цялото си умение и инстинкти, за да създаде храна, която той никога да не забрави.

Джъстин посрещна Алекс на входната врата на хотела и го покани да влезе. Косата ѝ беше свободно падаща завеса от черна коприна, пълна противоположност на вечната опашка. Тя беше поразително привлекателна в тесните си прави панталони, ниски обувки и смарагдовозелено горнище с дълбоко изрязано деколте.

— Здравей, Алекс. — Погледът ѝ се премести към стъклените буркани в ръцете му, пълни с лавандулови соли за баня, и завързани с пурпурни панделки.

— Какви са тези неща?

— Подаръци за домакините. — Той ѝ ги подаде. — За теб и Зоуи.

— Благодаря. — Тя изглеждаше изненадана. — Много мило. А лавандулата е любимият аромат на Зоуи.

— Знам.

Джъстин го изгледа внимателно.

— Вие двамата май сте се сблизихи напоследък, а?

Той мигновено стана предпазлив.

— Не бих казал.

— Не е нужно. Фактът, че си тук за тази вечеря, говори повече от достатъчно. Отношенията на Зоуи с баща ѝ са емоционално минно поле. Той никога не е давал пукната пара за нея. Мисля, че това е причината винаги да я привличат мъже, които със сигурност ще я зарежат.

— Намекваш ли нещо?

— Да. Ако нараниш Зоуи по някакъв начин, ще те прокълна.

Джъстин изглеждаше толкова сериозна, че Алекс не се сдържа да попита:

— С каква клетва?

— Някаква, която да те направи негоден за цял живот.

Въпреки че Алекс се изкушаваше да каже на Джъстин да си гледа работата, част от него бе трогната от силната ѝ загриженост за нейната братовчедка.

— Ясно — каза той.

Удовлетворена, Джъстин го въведе в частната библиотека на хотела.

— Дуейн тук ли ще е тази вечер? — попита Алекс.

— Ние скъсахме — прошепна Джъстин.

— Може ли да попитам защо?

— Уплаших го.

— Как е възможно... няма значение, да сменим темата. Кога пристигна бащата на Зоуи?

— Късно снощи — отвърна тя. — Той и гаджето му Филис прекараха по-голямата част от деня с Ема.

— Как е тя?

— Днес беше доста добре — от време на време се объркваше и питаше често коя е Филис. Но Филис беше наистина мила. Мисля, че ще я харесаш.

— Ами Джеймс?

Джъстин изсумтя.

— Никой не харесва Джеймс.

Те влязоха в библиотеката, където една дълга махагонова маса беше покрита с кристални чаши и бели покривки, и украсена с цъфнали стръкове зелена хортензия, плуващи в стъклени купи. Ема седеше със сина си и неговата приятелка близо до камината, в която

горяха многобройни свещи, сложени в разноцветни стъклени свещници.

Ема засия, когато го видя. Тя носеше тъмновиолетова копринена рокля, светлорусата ѝ коса блестеше на блясъка на свещите.

— Ето те и теб! — възкликна тя.

Алекс отиде при нея и се наведе да я целуне по бузата.

— Изглеждате красива, Ема.

— Благодаря. — Тя се обърна към брюнетката до нея. — Филис, този красив дявол е Алекс Нолан. Той е човекът, който ремонтира къщата.

Жената беше слаба, с едра кост, с късо подстригана коса.

— Радвам се да се запознаем — каза тя, като се ръкува крепко с Алекс и му се усмихна дружелюбно.

— А това — продължи Ема, посочвайки един мъж, среден на ръст — е синът ми Джеймс.

Алекс подаде ръка.

Бащата на Зоуи го поздрави с цялата любезност на временно заместващ учител, който току-що е бил назначен да преподава на ученици с лошо поведение. Лицето му изглеждаше момчешко и възрастно в същото време, очите му бяха плоски като пенита зад очилата с тежки рамки.

— Днес ходихме в къщата — каза му Джеймс. — Свършили сте задоволителна работа.

— Това е версията на Джеймс за комплимент — намеси се бързо Филис. Тя се усмихна на Алекс: — Страхотна езерна къща. Според Джъстин и Зоуи вие сте променили мястото.

— Има още много за правене — каза Алекс. — Тази седмица започваме гаража.

По време на разговора Джеймс разказа, че е мениджър на магазин за електроника в Аризона, а Филис е ветеринарен лекар със сертификат за специалист по конете. Двамата обсъждали идеята да купят петакрова конска ферма.

— Намира се накрая на един призрачен град — каза Филис. — По едно време градът е имал най-богатата сребърна мина в света, но след като всичко било извлечено, градът загинал.

— И сега е обитаван от духове? — попита Ема.

— Някои твърдят, че имало дух в стария салон — каза ѝ Филис.

— Не е ли странно — каза Джеймс сухо, — че никога не се чува духове да обитават някое хубаво място? Винаги избират някоя руина, или изоставена, прашна сграда.

Призракът, който се въртеше около етажерките с книги и преглеждаше заглавията, подхвърли саркастично:

— Не е като да съм имал избор между стар таван и „Риц“.

Ема отговори със сериозно изражение:

— Призраците обикновено витаят на места, където са страдали най-много.

Джеймс се засмя.

— Майко, не вярваш в призраци, нали?

— Защо да не вярвам?

— Никой досега не е успял да докаже, че съществуват.

— Но никой не е успял да докаже също така, че не съществуват — изтъкна Ема.

— Ако вярваш в духове, може също така да вярваш в леприкони и Дядо Коледа.

Откъм вратата се чу веселият глас на Зоуи, която носеше кана юда.

— Татко винаги ми казваше, че Дядо Коледа не е истински — каза тя, без да се обръща специално към някого. — Но аз исках да вярвам в него. Така, че попитах по-висш авторитет.

— Бог? — попита Джъстин.

— Не, попита Упси. И тя ми каза, че мога да вярвам, в каквото искам.

— Дотук с чувството на майка ми за реалност — каза Джеймс язвително.

— Не, не съм изгубила чувството си за реалност — каза Ема с достойнство. — Но понякога ми се иска да накарам реалността да отстъпи.

Призракът я изглежда с одобрителна усмивка:

— Каква жена!

Зоуи се засмя и се обърна към Алекс.

— Здравей — каза тя тихо.

Алекс временно изгуби дар слово. Зоуи беше невероятно красива в черната си рокля без ръкави, еластичната материя прилепваше плътно към пищните извивки. Единственият ѝ аксесоар беше брошка,

забодена непосредствено под остроото деколте — полукръг, инкрустиран с бели и зелени кристали.

— Забравих за музиката — каза му тя. — Имаш ли последователността на песните в телефона си? Може би някоя от онези стари мелодии, които Упси обича? На лавицата с книги има високоговорители.

Тъй като Алекс се забави с отговора, призрактъ каза нетърпеливо:

— Джаз парчетата. Включи музиката.

Алекс поклати глава, за да я проясни, и отиде до библиотеката. След минута страстният глас на Дюк Елингтън се разнесе във въздуха. „Прелюдия към една целувка“.

Седнал на масата до Ема, Алекс гледаше как Зоуи носи поднос с бели порцеланови лъжици. Тя сложи една пред него. В нея имаше малка, перфектно запечена скалопина, сгушена в нещо зелено.

— Това е скалопина с изпържена панчета върху пюре от артишок — каза Зоуи и му се усмихна. — Изяж я наведнъж.

Алекс я пхна в устата си. Солената панчета пропука в сладката скалопина, опушената лютивина на черен пипер стопляше гладкия артишок. Около масата се чуха няколко възхитени хъмкания.

Зоуи остана малко до Алекс, миглите ѝ се сведоха, докато следеше реакцията му.

— Харесва ли ти? — попита тя.

Това беше най-хубавото нещо, което беше вкусвал някога.

— Има ли още? Защото мога да пропусна останалата вечеря, ако изям още няколко такива.

Зоуи поклати глава с усмивка, пресягайки се да вземе празната лъжица.

— Амюз буш — каза му тя и отиде в кухнята за следващото блюдо.

— Това е толкова забавно — възкликна Филис, като се полюляваше в стола си, когато Бени Гудман започна „Пей, пей, пей“. Тя вдигна бутилката вино подканящо: — Алекс, искаш ли?

— Не, благодаря — отвърна той.

— Абстиненцията прави сърцето по-нежно — промърмори Ема и го потупа по рамото.

По някакъв начин Джеймс я дочу през масата.

— Майко, разбрала си поговорката погрешно.

— Всъщност — обади се Алекс, като се усмихна на Ема, — разбрала я е съвсем правилно.

Следващото блюдо беше малка чиния с дребни връхчета на стегнато навити листа от млада папрат. След като бяха бланширани в гореща вода, докато станат яркозелени, връхчетата бяха пуснати в топъл винегрет от запържено масло, пресен лимон и морска сол. Отгоре бяха поръсени с препечени орехи и богат слой настърган пармезан. Гостите ахкаха и охкаха. Филис и Джъстин се кикотеха, докато се опитваха да изгребат и последната капка от салатените си чинии. Погледът на Зоуи често падаше върху Алекс, сякаш тя се наслаждаваше на явното му удоволствие от храната.

Само Джеймс изглеждаше незасегнат. По средата на храненето той остави вилицата си с кисело изражение. После вдигна чаша червено вино към устата си и я пресуши на един дъх.

— Няма ли да довършиш салатата си? — попита Филис невярващо.

— Не проявявам интерес — каза той.

— Ще ти помогна тогава. — Филис се пресегна и се зае да унищожава остатъка ентусиазирано.

Зоуи, която току-що беше започнала да яде, погледна баща си загрижено.

— Татко, да ти донеса ли нещо друго? Например зелена салатата?

Той поклати глава, гледаше като пътник на летище, който чака да обявят полета му.

Пламенното изпълнение на Били Холидей в „Ще заключа сърцето си“ изпълни стаята. Скоро Джъстин и Зоуи донесоха индивидуални купи с миди, от тях лъхаше силно на бяло вино, шафран, масло и магданоз. Гостите взеха тъмните, лъскави черупки с пръсти и използваха малки вилчки, за да забодат вкусното парченце вътре. На масата бяха сложени и празни купи за черупките.

— Боже мой, Зоуи — възкликна Джъстин, след като опита първата мида. — Този сос... направо мога да го изпия.

В стаята цареше ведро и весело настроение, съпроводено от потракването на мидени черупки. Това беше ястие, което изискваше активност, участие, разговори. Бульонът беше неописуемо добър, пикантен еликсир, който отмиваше изтънченото усещане за трюфели в

устата му. Алекс без малко да помоли за лъжица, беше решил, че няма начин да върне обратно купата си, преди да е обрал всяка капка. Бяха поднесени домашно изпечени френски франзели, с хрупкава, златиста корицка и копринени отвътре. Гостите чупеха хляба с пръсти и топяха зальци в купите с гъст бульон.

Разговорът се отплесна към полудневното пътуване за наблюдение на китове и фермата за ламы, което Филис и Джеймс бяха решили да направят на следващата сутрин.

— Лекувала ли си някога лама? — попита я Зоуи.

— Не, повечето ми пациенти са кучета, котки и коне. — Филис се усмихна замислено, когато добави: — Веднъж диагностицирах гвинейско прасе с инфекция на синусите.

— Кой е най-странныят ти случай в практиката? — попита Джъстин.

— Трудно е да се каже. Имала съм много странни случаи. Но неотдавна един мъж и една жена доведоха кучето си, което имало стомашни проблеми. Рентгенът показва мистериозно запушване, което отстраних с ендоскопска камера. Оказаха се червени дантелени бикини, които сложих в найлонова торбичка и предадох на жената.

— Колко неудобно! — възкликна Ема.

— Стана по-лошо — каза Филис. — Жената ги погледна, цапардоса съпруга с дамската си чанта и избяга от кабинета бясна. Защото бельото не било нейно. А мъжът бе оставен да плати сметката за куче, което току-що го бе издало, че изневерява.

Историята бе посрещната с бурен смях.

Чашите бяха допълнени и на масата се появиха малки купички за изплакване на ръцете, пълни с вода и розови листенца. Гостите изплакнаха пръстите си и ги избърсаха в чисти кърпи. В изстудени лимони, издълбани във формата на малки чашки, бе сервирано изчистващо небцето сорбе. Леденото пюре бе поръсено със стърготини от лимонова кора и мента. Когато Зоуи и Джъстин отидоха в кухнята за следващото блюдо, Филис не се сдържа и извика:

— Никога не съм яла такава храна в живота си. *Това е преживяване!*

Джеймс се намръщи. Необяснимо, но той ставаше все по-намусен с всяка следваща минута.

— Не ставай толкова драматична.

— За бога, Джеймс — обади се Ема. — Тя е права. Това е преживяване.

Той изсумтя и си наля още вино.

Зоуи и Джъстин се върнаха с чинии с изпечени до златисто пъдпъдъци, накиснати в саламура от сол и мед, преди да се опекаат във фурната. Пъдпъдъците бяха придружени от малки, деликатни кнедли, направени от накълцани на ситно гъби пачи крак и целувка с орехов вкус от хиацинт.

Алекс беше ял пъдпъдъци преди, но не и като този, с пикантен, богат вкус. Разговорите станаха апатични, лицата се зачервиха, очите започнаха да примигват бавно след засищането на стомасите. Бяха сервирани кафе и домашно направени шоколадови трюфели, последвани от крем карамел. Сладката емулсия се топеше в устата и се плъзгаше леко по гърлото.

Единствено Джеймс Хофман остана мълчалив сред възторзите на групата. Алекс не можеше да разбере какво не е наред с този човек. Трябва да беше болен, защото иначе нямаше друга логична причина да яде толкова малко.

Явно стигнала до същото заключение, Филис попита Джейм загрижено:

— Добре ли си? Ти почти не докосна храната си по време на вечерята.

Той гледаше встрани от нея, фокусира погледа си над крем карамела пред него, страните му бяха покрити с червени петна.

— Моята вечеря не ставаше за ядене. Горчеше. Всичко. — Той стана и хвърли кърпата си на масата, като погледна с гневен, възмутен поглед смаяните лица. Очите му се спряха на безизразното лице на Зоуи. — Може би си сложила нещо на храната ми — каза той. — Ако е така, постигна целта си.

— Джеймс — обади се Филис, пребледняла. — Аз ядох от твоята чиния и храната ти беше точно като моята. Вкусовите ти рецептори тази вечер сигурно не работят.

Той поклати глава и излезе от стаята. Филис скочи след него, спря се на прага и каза извинително на Зоуи:

— Беше вълшебно. Най-вкусното нещо, което съм яла в живота си.

Зоуи успя да се усмихне.

— Благодаря ти.

Джъстин поклати глава след излизането на Филис.

— Зоуи, баща ти е луд. Тази вечеря беше възхитителна.

— Тя знае, че е такава — каза Ема и погледна към внучката си.

Зоуи отвърна на погледа ѝ и каза примирено:

— Това беше най-хубавото, което можех да направя. Но за него никога не е било достатъчно. — Тя стана от масата и им направи знак да останат по столовете си. — Връщам се веднага. Ще сложа още една кана кафе. — Тя излезе от библиотеката.

Виждайки, че Джъстин се надига от мястото си, Алекс предложи:

— Нека аз.

Тя се намръщи, но остана, а той тръгна след Зоуи, макар да не беше съвсем сигурен какво ще каже на Зоуи, когато влезе при нея. През изминалите два часа я беше гледал да сервира чиния след чиния с фантастична храна на баща, който никога нямаше да оцени такъв жест. Той разбираше ситуацията прекрасно. От собствен опит знаеше, че родителската обич е идеал, а не даденост. Някои родители нямаха какво да дадат на децата си. А други, като Джеймс Хофман, обвиняваха и наказваха децата си за неща, за които те нямаха никаква вина.

Зоуи бе заета да мери количеството кафе, което слагаше във филтъра на малката кафемашина.

Чувайки стъпките му, тя се обърна. Изглеждаше странно напрегната, сякаш искаше нещо от него.

— Не бях изненадана — каза тя. — Знаех какво да очаквам от баща ми.

— Тогава защо му направи тази вечеря?

— Тя не беше за него.

Очите му се разшириха.

— Ако ти не се бе съгласил да дойдеш тази вечер — продължи Зоуи, — щяхме да отидем на ресторант. Искях да сготвя за теб. Планирах всяко блюдо, опитвайки се да предвидя какво ще ти хареса.

Той беше обхванат от безсилие и смущение. Имаше чувството, че е манипулиран по възможно най-мекия начин, сякаш го оплитаха в тънка, копринена мрежа. Една жена не прави тези неща от добрина или щедрост. Сигурно зад всичко това стоеше нещо, мотив, който щеше да открие едва когато е прекалено късно.

— Защо ще правиш такова нещо за мен? — попита я дрезгаво.

— Ако бях оперна певица, щях да ти изпея ария. Ако бях художничка, щях да нарисувам портрета ти. Но готвенето е това, в което съм най-добра.

Той още усещаше вкуса на крем карамела. Как разцъфва върху езика му и сладостта стяга гърлото му... Без да мисли, стигна до Зоуи с две крачки и я хвана за ръцете. Когато я усети — копринена и пищна — кръвта му препусна по вените. Емоции и усещания се сляха в експлозивна смес и беше нужна само една искра, за да го унищожи. Той беше толкова твърд, толкова гладен за нея. Толкова изморен да се опитва да стои далеч.

— Зоуи, това трябва да спре. Не искам да правиш нищо заради мен. Не искам да мислиш какво ще ми бъде приятно. Ти вече ме съсипа. През останалия си живот няма да мога да погледна друга жена, без да поискам тя да си ти. Ти си вплетена в мен. Не мога дори да сънувам, без ти да си в главата ми. Но не мога да бъда с теб. Аз наранявам хората. В това съм най-добър.

Лицето ѝ се промени, устата ѝ се окръгли невярващо.

— Алекс, не.

— Ще те нараня — каза той безмилостно. — Ще те превърна в някой, когото и двамата ще мразим. — Истината дойде от най-дълбоката част на душата му. *Ти си нищо. Не заслужаваши нищо. Ти не можеш да дадеш на друг нищо, освен болка.* Да знае това, да вярва в това бе единственият начин светът да придобие смисъл.

Когато Зоуи вдигна очи, той видя върху лицето ѝ да се събира гняв. Гледката го успокои. Това означаваше, че тя ще го удари, ще го отхвърли. Означаваше, че ще бъде в безопасност.

Ръката ѝ се доближи до бузата му. Но нежно.

Пръстите ѝ бяха меки срещу челюстта му, палецът ѝ мина по долната му устна, сякаш да изтрие остриите като бръснач думи. Той се обърка, осъзнал, че гневът ѝ не е насочен към него.

— Не — прошепна тя, — изопачавах го напълно. Ти си този, който е бил наранен. Ти не се опитваш да ме предпазиш. Опитваш се да предпазиш себе си.

Той махна ръката ѝ от себе си.

— Няма значение кого, по дяволите, се опитвам да предпазя. Искам да кажа, че някои неща са били счупени прекалено лошо, за да

бъдат поправени.

— Не и хората.

— Особено хората.

Секундите минаваха, отброявайки мълчанието.

— Дори един от нас да бъде наранен — каза внимателно Зоуи, —
ще е по-добре, отколкото никога да не поеме риск.

— Искаш от мен да поема риск за нещо безнадеждно — каза той
с презрителен тон.

Тя поклати глава.

— За нещо многообещаващо.

В този момент Алекс я мразеше за това, което се опитваше да
прави, заради това, че го караше да ѝ вярва.

— Не бъди глупава. Не разбираш ли какво ще ти причини една
връзка с мен?

— Ние вече имаме връзка — каза тя раздражено. — Имам
връзка от известно време.

Алекс я хвана, искаше да влее малко разум в главата ѝ. Но вместо
това я привлече по-близо до сърцето си, което биеше оглушително,
принуждавайки я да се повдигне на пръсти. Не я целуна, само я
държеше с извита глава, така че да може да чувства дъха ѝ върху
лицето си.

— Желая те — прошепна тя. — И ти ме желаеш. Така че ме
заведи у дома и направи нещо по въпроса. Тази вечер.

Звукът на кухненската врата го накара да трепне, но той въпреки
това не можеше да се отдели от Зоуи.

— Опа — чука те Джъстин да промърморва. — Съжалявам.

Зоуи се обърна към братовчедка си.

— Джъстин — произнесе тя с удивително спокойствие, — не е
нужно да караш Ема и мен тази вечер в къщата. Алекс ще го направи.

— Така ли? — попита Джъстин предпазливо.

Топлите очи на Зоуи се вдигнаха към неговите. Предизвикваха
го. Умоляваха.

Хубаво, тогава. Той най-после стигна до момента, в който
престана да го интересува. Беше му писнало да се бори, да се нуждае и
вечно да няма. Не даваше пет пари за нищо, освен за това какво иска.

Алекс ѝ кимна кратко.

Противно на всички свои инстинкти.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ема беше сънена и доволна по време на пътуването към езерната къща, да не споменаваме облекчението, че Зоуи не е разстроена от поведението на баща си.

— Разбира се, че не съм — отвърна Зоуи със смях. — Знам го какъв е. Радвам се, че дойде с Филис, обаче. Харесвам я.

— Аз също — каза Ема. След това помълча замислено. — Ако трябва да кажа нещо добро за Джеймс, то е, че е могъл да привлече такава жена като нея.

— Може би е различен, когато е далеч от нас — допусна Зоуи. — Може би когато е в Аризона, е по-позитивен.

— Надявам се — каза Ема със съмнение.

Алекс беше мълчалив, зает с ожесточена вътрешна битка. Той знаеше, че трябва да остави Ема и Зоуи до къщата и да си тръгне веднага. Дори си мислеше, че има шанс да го направи. Вероятността беше седемдесет на трийсет в полза на тръгването.

А може би шейсет на четирийсет.

Алекс желаше Зоуи толкова силно, че не оставаше място за нищо друго. Той беше разтопен отвътре, но през изминалите няколко минути сърцето му се беше изключило и беше станало леденостудено. Разликата в температурите, напрежението между огъня и леда заплашваха да пропукат гръдния му кош в резултат на термален шок.

Призракът, заел задната седалка до Ема, мълчеше. Нямаше съмнение, че беше усетил вълнението на Алекс. Той разбираше, че нещо не е наред.

— Алекс ще се отбие за едно питие — каза Зоуи на баба си, когато излязоха от колата.

— О, колко мило. — Ема се хвана за ръката на Зоуи, когато се насочиха към входната врата.

— Ти искаш ли нещо, Упси?

— В този час? Не, не. Прекарах един прекрасен ден, но сега съм уморена. — Тя погледна през рамо. — Благодаря, че ни докара, Алекс.

— Няма проблем.

Те влязоха в къщата и Зоуи прошепна на Алекс:

— Връщам се след няколко минути. В хладилника има лавандулова лимонада.

Тя влезе в спалнята на Ема и затвори вратата.

Лавандулова лимонада. Алекс предположи, че има вкус на престоляла вода във ваза за цветя. Но топлината барабанеше в тялото му, изсушаваше кожата и караше устата му да пресъхва. Той отиде до хладилника, намери каната с лимонада и си наля една чаша.

Тя беше тръпчива и лека, чудесно изстудена. Изпи я наведнъж, седнал на един от бар столовете до кухненския остров. Призракт не се виждаше никъде.

Тежка маса от емоции се бе събрала вътре и той се опитваше да я раздели на разпознаваеми части. Страст, на първо и най-важно място. Гняв. Може би следи от страх, но те бяха до такава степен примесени с гняв, че той не можеше да е сигурен. А най-лошо от всичко беше една ужасна, режеща нежност, каквато никога не бе изпитвал към никого в живота си.

Жените, с които беше имал връзки в миналото, включително Дарси, бяха опитни, уверени. Със Зоуи щеше да е различно. Обикновените термини за секс... сваляне, чукане, шибане, бройкане... не можеха да бъдат приложени. Тя щеше да очаква от него да е нежен, възпитан... Господ да му е на помощ, трябваше да разбере как да се престори.

Вратата на спалнята се отвори и затвори тихо. Зоуи беше събула високите си токчета. Тя вървеше към него в тази проклетата черна рокля, набраният плат обгръщаше разкошните ѝ извивки. Алекс не помръдна от стола. Той усети как цялото му тяло се стяга, страстта заплашваше да го унищожи, и нея заедно с него.

— Тя сега спи — прошепна Зоуи и застана пред него. Усмивката ѝ беше боязлива. Той се пресегна и докосна чистата линия на шията ѝ, бледа като лунна светлина. Пръстите му преминаха нежно надолу към ключицата. Лекият му допир предизвика дълбока тръпка в нея.

Той я дръпна по-близо между разтворените си бедра, хвана едната презрамка на роклята ѝ и я смъкна с няколко сантиметра. Притискайки уста по врата ѝ, той целуна гладката кожа, проправяйки си път надолу. Захапа нежно финия, твърд мускул отгоре на рамото ѝ.

Тя изохка. Можеше да я усети как се изчервява, прогаряйки пътя до повърхността. За един миг му беше достатъчно просто да я държи, както сега, да се наслаждава на женската фигура, хваната между бедрата му, на воала на косата ѝ, който се плъзгаше срещу неговото лице и шия.

— Знаеш, че това е грешка — задъхано произнесе той, повдигайки глава.

— Не ме е грижа.

Той зарови ръка в косата ѝ и я целуна, разтвори устата ѝ със своята, претърсвайки агресивно с език, после като галеше с по-меки, нежни набези. Тя се напрегна срещу него, в гърлото ѝ се надигна звук, ръцете ѝ стиснаха раменете му.

Досега не бе познавал такава пронизителна нужда, по-голяма, отколкото можеше да бъде задоволена за десет човешки живота. Искаше да ѝ се наслаждава като пиршество, да целува и да вкухва всяка нейна част. Ръката му се стрелна зад гърба ѝ и намери скрития цип на роклята ѝ, който беше разтворен с металическо съскане. Ръката му се мушна в процепа, пръстите му се разтвориха срещу сатенената топлина на гърба ѝ. Удоволствието от това, че я докосва, прониза цялото му тяло. Устата му бродеше по шията ѝ и той произнасяше задъхано името ѝ, разтърквайки сричките в нейната кожа с устни и език...

Изад него се чу дрезгаво мяукане. Той се стресна. Обърна се и видя едрият, опасен котарак, вперил очи в него. Зоуи се отдръпна от Алекс, очите ѝ се бяха разширили. Виждайки котарака, тя се засмя.

— Съжалявам. Бедният Байрън. — Тя се наведе да погали персийската котка.

— *Бедният Байрън?* — попита Алекс невярващо.

— Чувства се несигурен — обясни тя. — Има нужда от успокоение.

Алекс изгледа котарака с присвити очи.

— Мисля, че има нужда да бъде изритан през прага. — Вниманието му се отклони, когато Зоуи сложи ръка върху разтворения процеп на роклята отпред.

— Да отидем в спалнята — каза тя. — Ще се успокои след няколко минути.

Следвайки Зоуи, той се обърна и затвори вратата под носа на котарака. След няколко минути тишина те чуха измъчено мяукане, придружено от дращене.

Зоуи погледна към Алекс извинително.

— Той ще мълчи, ако оставим вратата отворена.

Нямаше начин Алекс да остави някаква котка да го гледа как прави секс.

— Зоуи, знаеш ли какво означава „да ти блокира самолета“?

— Не.

— Е, котаракът ти се опитва да ми причини точно това.

— Ще му дам коча трева — каза Зоуи в момент на вдъхновение. Тя отвори вратата, спря на прага и му каза: — Не си променяй мнението, докато се върна.

— Не мога да си променя мнението — каза той. — Вече го изгубих.

Зоуи изсипа една лъжица изсушена билка в кафяв книжен плик и го сложи настрани върху кухненския под. Байрън измърка и се изви в дъга над ръката ѝ, молещ за внимание.

— Бъди добро момче и стой тук, става ли? — прошепна му тя.

Котаракът подуши книжния плик и изпълзя в него. Хартията пропука и се изкриви, когато той бавно се търкулна вътре.

Зоуи се върна в спалнята и затвори вратата.

Алекс си беше събул обувките и седеше на ръба на леглото, покрито с кувертюра на цветя. Той изглеждаше огромен и опасен в тясното пространство на стаята. Блясъкът от лампата играеше върху идеално изрязаните му черти и лъскавите черни кичури на косата му.

— Може би трябва да проявим творчество — каза той. — Тъй като не бях предупреден, нямам презерватив.

— Аз купих няколко за всеки случай — призна тя.

Едната му вежда се повдигна нагоре.

— Била си напълно сигурна, че ще дойда.

— Не сигурна. Само оптимистка.

— Дай ми ги. — Каdifето на гласа му предизвика тръпки по тила ѝ.

Зоуи отиде до малката баня и затвори вратата. След като се съблече и надяна мек розов халат, тя намери кутията с кондоми и се върна в леглото.

Погледът на Алекс мина бавно по халата, спусна се надолу към откритите ѝ глезени и голи крака, и се върна върху пламналото ѝ лице. Взе кутийката от нея, извади една опаковка и я остави на нощното шкафче. За нейна изненада извади още една опаковка и я сложи до първата. Тя примига и усети как страните ѝ горят. Поглеждайки я многозначително, Алекс остави трета опаковка на нощното шкафче.

Зоуи не можа да сдържи кикота си.

— Сега ти си *оптимист* — каза тя.

— Не — отвърна той, — аз съм сигурен.

Тя си помисли, развеселена вътрешно, че има ситуации, в които една нотка мъжка арогантност не е непременно нещо лошо.

Алекс сложи настрана кутийката и се изправи.

Разкопча въгленово сивата си риза и я остави да падне на пода. Тениската му отдолу беше снежнобяла на фона на загорялата кожа. Зоуи колебливо се пресегна към ръба на тениската, белият памук пазеше топлината и солено чистия дъх на неговото тяло. Тя я вдигна нагоре и той ѝ помогна. Когато беше съблечена, тялото му се откри — елегантно в своята суха, твърда сила. За част от секундата тя се запита дали ще е достатъчно нежен, достатъчно внимателен. Беше минало доста време, откак е била интимна с някого.

Той се фокусира върху нея, виждайки смаяното ѝ изражение.

— Притесняваш ли се? — попита я тихо, ръцете му се вдигнаха към нейните, плъзгайки се върху халата.

— Не, аз. — Тя се усмихна несигурно. — Искях само да ти напомня, че не съм много опитна.

— Остави това на мен. — И като я придърпа по-близо, той зарови лице в косата ѝ, топлината на дъха му проникна в кожата ѝ.

Да. Дотук ѝ беше ясно. Мисълта за неговия опит предизвика пърхане на пеперуди в стомаха ѝ.

Алекс я дръпна към леглото и легна до нея. Мазолестите му ръце обхванаха отстрани лицето ѝ, топли и грапави. Той я целуна, бавно и засищащо, вкусът му беше сладък, с лека жилка на лимонадена тръпчивост. Тя се разтвори нетърпеливо за аромата и се изви да се притисне по-близо до него, трепереща от възбуда, усетила твърдото мускулесто тяло до нейното. Ръцете ѝ минаха по възбудените му форми, копринените косъмчета на гърдите му, хлъзгавата твърдост на раменете, избръснатата четина на челюстите...

Под розовия халат се беше събрала топлина. Тя се извъртя, за да се освободи от стягащата материя. Несръчна от желание, не успяваше да развърже колана. Възелът се съпротивляваше на усилията ѝ, докато не започна да го дърпа раздразнено.

Алекс вдигна глава и видя какво иска тя.

— Аз ще го направя — каза той и се пресегна към колана. — Лежи си спокойно.

Зоуи се търкулна по гръб, дишаше задъхано. Усещаше как се поти между пръстите на ръцете и краката, и в корените на косата. Навсякъде. Стисна бедра срещу надигащата се влага. Никога не бе искала нещо толкова много, както това той да е вътре в нея... беше разтревожена и възбудена, изгубена в някакъв сън, който можеше да свърши твърде скоро.

— Алекс — каза тя отчаяно, — не е нужно да правиш никакви допълнителни неща.

— Какви неща? — попита той, зает с колана на халата ѝ.

Тя не можа да сдържи един стон на облекчение, когато халатът се разтвори.

— Предварителната игра. Нямам нужда от това точно сега. Защото вече съм готова.

Ръцете му застинаха. Той погледна към зачервеното ѝ лице, с блясък на усмивка в очите.

— Зоуи. Някога да съм влизал в кухнята да ти казвам как се прави суфле?

— Не.

— Точно така. Защото онова е твоята сфера на компетентност. А това моята.

— Ако бях суфле — каза тя, като се опитваше да измъкне ръцете си от халата, — досега щях да съм препечена.

— Повярвай ми, не си... О, боже! — Предниците на халата ѝ се разтвориха, разкривайки щедрите розови и бели извивки на тялото ѝ. Като гледаше надолу към нея, Алекс поклати бавно глава. — Това е опасно. От такова нещо хората умират.

Със засрамен смях Зоуи освободи ръцете си от дрехата и при движението гърдите ѝ подскочиха.

Алекс промърмори нещо неразбираемо, лицето му се зачерви.

— Вземи ме сега — каза тя, плъзгайки ръце около врата му. — Не искам да чакам.

— Зоуи... — Той не можеше да диша добре. — С тяло като твоето прескачането на играта не е опция. Всъщност... всеки път, когато излизаш от леглото, е изгубен.

— Казваш, че съм добра само за секс?

— Не, добра си за много други неща — каза той, заковал поглед в гърдите ѝ. — Просто не мога да се сетя за някое от тях в момента.

Смехът ѝ беше заглушен от целувката му. Той се плъзна надолу, прокарвайки устата си по шията ѝ, дъхът му беше горещ срещу нейната кожа. Ръката му обхвана едната ѝ гърда отдолу, повдигайки я, когато той взе щръкналото връхче в устата си и езикът му започна да прави влажни кръгове около него. Тя затвори очи срещу светлината на лампата, сетивата ѝ вибрираха от удоволствие, докато той подръпваше нежно отново и отново.

Не съществуваше друг свят, освен това леглото, нищо, освен тях двамата. Той я докосна между бедрата, където бе мокра и чувствителна; хълбоците ѝ се вдигнаха импулсивно нагоре. Палецът му разтвори розовата уязвима плът, като разтъркваше нежно, плъзгайки се възхитително през влагата. Тя беше толкова тясна, толкова отчаяна за оргазма, който витаеше съвсем наблизо, че очите я засмъдяха от сълзи на безсилие.

В мъглявината от светлина и сенки той ѝ шепнеше да му вярва, да го остави да се погрижи за нея. Ръката му я обхвана, един от пръстите му влезе в мекотата. Стигайки дълбоко навътре, той направи няколко фини движения, кокалчетата му се въртяха леко.

Треперещата ѝ ръка се плъзна до китката му, където тя можеше да усети сложните движения на кости и сухожилия. Стаята притихна, когато двамата се концентрираха върху тайните потръпвания вътре в нея. Неговото лице беше тъмно и напрегнато над нейното, пръстите му — бавни и умели.

— Какво правиш? — попита тя със сухи устни.

Миглите му се сведоха над проблясък от син огън, той се наклони и прошепна в ухото ѝ:

— Пиша името си.

— Какво?

— Моето име — прошепна той. — Вътре в теб.

Влудяващите погалвания на пръстите и на кокалчетата му не спираха. Усещанията се събраха и започнаха да се търкалят напред, когато основата на дланта му я притискаше ритмично. Главата ѝ се отпусна назад срещу подкрепящата му ръка и тя усети устните му да гаят шията ѝ.

— Това са... повече от четири букви — успя да каже тя със слаб глас.

— Александър — обясни той. — А това... — Бавно, еротично гъделичкане. — Това е презимето ми.

— К-какво е то?

Почувства го как се усмихва срещу кожата ѝ.

— Познай.

— Не мога. О, моля те...

— Ще ти кажа — дойде шепотът му, — ако не стигнеш до край, преди да съм свършил.

Невъзможно беше да заключи желанието. Невъзможно да игнорира чувствените тласъци, толкова твърди и бързи. Тя се опъна и се вцепени, хващайки раменете му. Тръпките започнаха, удоволствието се разливаше на вълни, всеки гребен по-висок от предишния, докато накрая започна да си мисли, че ще изгуби съзнание. Той я притисна към себе си, пое хлиповете ѝ с уста, превеждайки я през чувството и удължавайки го още.

Освобождението беше толкова пълно, че Зоуи не можеше да помръдне минути след това, крайниците ѝ потрепваха като от електричество. Алекс започна да я целува бавно от главата до петите. По обратния път нагоре разтвори краката ѝ с преднамерена нежност, устата му се плъзна по гладката вътрешност на бедрото ѝ, докато тя се разтърси.

— Не е нужно да го правиш — каза тя, като се извиваше. — Аз вече... не, всъщност. Алекс...

Той я погледна над рязкото вдигане и спадане на корема ѝ.

— Сфера на компетентност — напомни ѝ той.

— Да, но... — Тя заекна, когато той хвана краката ѝ зад коленете и ги разтвори, повдигайки ги едновременно с това. — Можеш да съсипеш едно суфле като прекалиш с разбиването.

Тихият му смях завибрира срещу най-чувствителната част от нея, карайки краката ѝ да потреперват.

— При теб няма опасност от прекаляване — промърмори той. — Все още. — Зарови се в нея, избръснатата му буза дращеше нежната ѝ кожа. Тя не можеше да диша, сърцето ѝ биеше оглушително в гърдите.

— Би ли изключил лампата? — помоли тя; трескава червенина покриваше всеки милиметър от нея.

Той бавно поклати глава, устата му се зарови още по-дълбоко. Тя падна назад с тих звук, стресната от хлъзгавите горещи тласъци на езика му.

— Ш-ш-шт — прошепна той точно срещу нея и дъхът му я разпали още повече. Още един тласък... възбуждащо пърхане... Пръстите ѝ стиснаха кувертюрата върху леглото, мислите ѝ се разпаднаха в горещото физическо усещане за това, което той правеше с нея. Играеше си, обръщайки внимание на всеки стон, помръдване и сгърчване.

Най-накрая той вдигна глава и прошепна:

— Още. — Но думата беше произнесена с въпросителна интонация и той чакаше нейния отговор.

— Да. — Всичко, което той искаше. Съвсем всичко.

Алекс стана от леглото и тя чу звука от падането на дънките му на пода, както и разкъсването на фолиото на една от опаковките с презервативи на нощното шкафче. Той се върна, отпусна тялото си върху нейното, косъмчетата на гърдния му кош гъделичкаха гърдите ѝ. Дишането ѝ се учести, когато тя усети интимния му натиск.

Той се намести по-дълбоко, всяко движение беше внимателно и лесно. Тя простена, когато почувства, че тялото ѝ отстъпва под постоянния натиск.

— Причинявам ли ти болка? — чу го да шепне.

Тя поклати глава невиждащо. Усещането беше съкрушаващо, но той бе толкова нежен, изпълваше я бавно, позволявайки ѝ да го поема малко по малко. И през цялото време я целуваше по устата и шията, шепнеше ѝ, че е сладка, мека, красива, че никога нищо не е било похубаво от нея, и че няма да бъде.

Беше като сън, това бавно, неумолимо превземане, те двамата, съсредоточени върху това да подготвят нейното тяло да поеме колкото се може повече от него. И после той се притисна срещу нея, гърбът ѝ залепна към леглото, тялото ѝ натежа и потъна дълбоко в матрака. Тя обърна лице към издутината на бицепса му, кожата му имаше дъх на

сол срещу разтворените ѝ устни. Той започна да се люлее срещу нея, сладострастни фрикции, които мушкаха, триеха, галеха. Удоволствието беше разтърсващо. Тя се вцепени, краката ѝ бяха широко разтворени, когато бе хвърлена в заслепяващ климакс. Тласъците му се удължиха, съсредоточавайки се направо и надълбоко, след което Алекс потръпна и я прегърна така силно, сякаш светът щеше да свърши.

* * *

— Кажи ми — каза тя много по-късно в тъмното. — Гласът ѝ беше много по-нисък от обичайно, лееше се, сякаш е бил затоплен до точката на топене.

Ръката му бродеше лениво по задоволеното ѝ тяло.

— Какво да ти кажа?

— Презимето си.

Той поклати глава.

Тя подръпна нежно косъмчетата по гърдите му.

— Хайде, подкажи ми малко.

Той хвана ръката ѝ и я доближи до устните си, целувайки един по един пръстите ѝ.

— Президент на Съединените Щати.

Тя проследи деликатната линия на горната му устна.

— Бивш или настоящ?

— Бивш.

— Линкълн.

Когато той поклати глава, тя продължи с предположенията.

— Джеферсън. Вашингтон. О, хайде, подкажи ми малко.

— Роден е в Охайо.

— Милард Филмор.

Това предизвика нисък смях у него.

— Милард Филмор не е роден в Охайо.

— Нова подказка.

— Генерал от Гражданската война.

— Улисис С. Грант? Второто ти име е Улисис? — Тя се сгуши до него, усмихвайки се. — Харесва ми.

— А на мен — не. Хиляди сбивания на игрището са започвали от това, че някой ме е извикал по второ име.

— Защо родителите ти са те кръстили така?

— Майка ми произхожда от Пойнт Плезант, Охайо, където е бил роден той. Тя твърди, че сме далечни родственици. И тъй като Грант бил прословут алкохолик, почти повярвах.

Зоуи го целуна по рамото.

— А какво е твоето второ име? — попита Алекс.

— Нямам такава. Но винаги съм искала — не ми харесваше, че имам само два инициала на монограма. Когато се омъжих за Крис, най-после имах три. Но след развода станах отново Зоуи Хофман.

— Можела си да запазиш фамилията му.

— Да, но все ми се струваше, че не ми подхожда. — Тя се усмихна и се прозя. — Дълбоко в себе си винаги го знаеш.

— Винаги знаеш какво? — вдигна вежди той.

Очите ѝ се затвориха и тя почувства как я залива непреодолима умора.

— Кой си — произнесе тя сънено. — И кой трябва да станеш.

* * *

Призракът лежеше до спящата Ема, косата и лицето ѝ бяха очертани от сребърната лунна светлина, която проникваше през процепите на спуснатите щори на прозореца. Той се вслушваше в потока на лекото ѝ дишане, нарушавано от време навреме от това, което сънуваше. Лежащ до нея, толкова близко, че можеха да се докоснат, ако имаше физическо тяло, той си спомняше чувството да е млад с нея, трепета да е жив и влюбен, обещанието, че всичко е пред тях. Без представа за преходността на живота.

Връхлетя го един спомен: Ема, толкова крехка и разстроена, с очи, подпухнали от плач.

— Сигурна ли си? — произнесе той с труд думите.

— Ходих на лекар. — Ръката ѝ се притисна към стомаха не по покровителствения начин, по който го прави бъдеща майка, а свита в юмрук.

Той се чувстваше зле, разярен, объркан. Уплашен до смърт.

— Какво искаш? — попита я. — Какво трябва да направя?

— Нищо. Не знам. — Ема започна да плаче, с дрезгавия, сух звук на човек, който е плакал дълго преди това. — Не знам — повтори тя безнадеждно.

Той я прегърна, държеше я плътно и покриваше с целувки горещите ѝ мокри страни.

— Ще направя каквото трябва. Ще се оженим.

— Не, ще ме намразиш.

— Не, никога. Вината не е твоя.

Мълчание.

— Аз искам да се оженим за теб — каза той.

— Лъжеш — изхълца тя, но хлиповете ѝ утихнаха.

Да, лъжеше. Идеята за брак, за бебе го караше да умира вътрешно. Бракът щеше да е затвор. Но той обичаше Ема прекалено много, за да я нарани, казвайки ѝ истината. А беше знаел рисковете за връзка с нея. Хубаво момиче, от добро семейство, изправено пред провал, защото го обичаше. Дори това да го убиеше, нямаше да я изостави.

— Да, искам — повтори той.

— Аз... трябва да говоря с родителите ми.

— Не, аз ще говоря с тях. Аз ще се погрижа за всичко. Ти само се успокой. Не е добре за теб да се тревожиш.

Но Ема трепереше от облекчение, държеше го здраво, притискайки се още по-плътно към него.

— Том, обичам те. Ще бъда добра съпруга. Няма да съжаляваш, кълна се.

Споменът избледня и призракът бе оставен с чувството за срам и ужас. За бога, какво му ставаше? Защо се е страхувал толкова от нещото, което най-много е искал? Бил е идиот. Само ако можеше да върне времето, всичко щеше да е различно. Какво ли се беше случило с бебето? И защо Ема излъга, че никога не са говори с Том да се оженият? Защо не се беше състояла сватбата?

Той погледна спокойното лице на Ема.

— Толкова съжалявам — прошепна. — Никога не съм искал да те нараня. Ти си всичко, което някога съм искал. Всичко, което някога съм обичал. Помогни ми да намеря обратно път към теб.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тъй като връзките на Нолан имаха определен срок на годност, Алекс не бе изненадан, когато Сам и Луси скъсаха в средата на август. Той им съчувстваше, обаче. През изминалите няколко месеца Сам бе по-щастлив, отколкото Алекс някога го беше виждал. Явно Луси означаваше много за него. Но Луси бе получила предложение за арт стипендия, в резултат на което трябваше да се премести в Ню Йорк за една година. И тя се готвеше да я приеме. А Сам, верен на себе си, нямаше да направи нищо, нито да я помоли да остане заради връзка, която нямаше да доведе до никъде.

Тъй като Алекс работеше по стълбището за горния етаж в къщата на Рейншедоу Роуд, той случайно беше там в деня, когато Луси дойде да скъса с брат му. Докато Алекс слагаше уплътнители на стъпенките и вертикални тръби на стълбите, призракът отиде да провери какво става.

— Луси току-що скъса със Сам — съобщи призракът десет минути по-късно.

Алекс спря да чука.

— Сега ли?

— Да. Просто така. Каза му, че трябва да се премести в Ню Йорк и че той не трябва да се опитва да я спре. Мисля, че това го засегна много. Защо не слезеш долу да поговориш с него?

Алекс кимна кратко.

— За какво?

— Попитай го дали е добре. Кажи му, че има и друга риба в морето.

— Той няма нужда аз да му го казвам.

— Брат ти е, покажи някаква загриженост, става ли? А докато го правиш, може да му подхвърлиш, че искаш да се преместиш при него.

Алекс се намръщи. Дарси скоро му беше писала, че подава молба за временна заповед от Семейния съд да го изрита от тяхната къща. Нейната къща.

Преместването при Сам щеше да е по-евтино от наемането на апартамент, и вместо да плаща наем, Алекс можеше да продължи да ремонтира къщата на Рейншедоу Роуд. Един господ знае защо се чувстваше задължен да работи по къщата. Но не можеше да отрече предаността си към това.

Бяха минали три седмици, откак беше започнал да прави секс със Зоуи — най-хубавите три седмици в живота му, но също така и най-лошите. Той съставяше график за времето с нея, при положение, че искаше да са заедно всяка минута от деня. Измисляше извинения, за да ѝ се обаждат, само за да я чуе да говори за нова рецепта или да обяснява разликата между таитянската, мексиканската или мадагаскарска ванилия. Улавяше се, че се усмихва от време на време през деня, мислейки за нещо, което е казала или направила, което беше толкова нехарактерно за него, че му беше напълно ясно, че е в сериозна беда.

Искаше му се да може да обвини Зоуи, че е толкова изискваща, но тя знаеше кога да натисне и кога да се отдръпне. Тя ръководеше Алекс много по-умело, отколкото го бе правил всеки друг, и макар да му беше ясно, че е управляван, не можеше да се накара да възрази. Като в нощта, когато ѝ бе казал, че не може да остане, и тя направи печено на фурна, което бе изпълнило цялата къща с вкусни аромати, така че — разбира се — той беше омекнал достатъчно, за да се съгласи да вечеря, а после се оказа в леглото с нея. Защото печеното, както тя сигурно знаеше, беше афродизиак за много мъже от Тихоокеанския Северозапад.

Той се опита да ограничи броя на нощите, които прекарва с нея, но не беше лесно. Желаше я непрекъснато, по всякакъв начин. Сексът беше възхитителен, но най-изненадващо беше колко много желае Зоуи по други причини. Нещата, които някога го бяха ядосвали — напереността, упоритият оптимизъм — по някакъв начин се бяха превърнали в най-любимите неща у нея. Тя постоянно изпращаше жизнерадостни мисли като парти балони, които той не можеше да се застави да спуска.

Единственото, за което Зоуи не можеше да се самозалъгва, беше състоянието на Ема, което се влошаваше. Напоследък домашната сестра, Джийни, ѝ беше дала да прави когнитивни тестове: да повтаря думи и да нарисова циферблат на часовник на лист хартия, както и прости игри за броене на монети. Ема показва значително по-ниски

резултати от получените преди месец на същите тестове. А още по-стресиращо бе, че Ема губеше чувството за глад, както и какво означава балансирано хранене. Ако Джийни и Зоуи не ѝ напомнях, можеха да минат дни, без да яде.

Зоуи осъзнаваше, че баба ѝ — винаги толкова безупречно поддържана, вече сякаш не забелязва или не я интересува дали косата ѝ е сресана или ноктите ѝ са оформени. Джъстин идваше най-малко на две седмици да заведе Ема на фризьорския салон или на кино. Алекс понякога се занимаваше с Ема, докато Зоуи приготвяше вечерята или си вземаше вана. Той играеше карти с Ема, смееше се на учебните ѝ измами, и дори пускаше музика и танцуваше с нея, докато тя критикуваше неговата фокстрот техника.

— Обръщането на крака ти е прекалено късно — оплака се Ема. — Ще ме спънеш. Къде си се учил да танцуваш?

— Ходех на уроци на едно място в Сиатъл — каза Алекс, докато се носеха из стаята под звуците на „Докато времето минава“.

— Трябва да поискаш да ти върнат парите.

— Те направиха чудеса — възрази той. — Преди уроците начинът, по който танцувах, изглеждаше като пантомима на миене на кола.

— Колко време си се учил? — с подозрение попита Ема.

— Изкарах спешен съботно-неделен курс. Годеницата ми искаше да мога да танцувам на сватбата.

— Кога си се оженил? — поиска да знае Ема раздразнено. — Никой не ми е казвал за това.

Макар да ѝ беше споменавал за брака си с Дарси, Алекс си даде сметка, че е забравила. Той подхвърли небрежно:

— Свърши. Разведохме се.

— Много бързо.

— Не достатъчно бързо — каза с горчивина той.

— Трябва да се ожениш за моята Зоуи. Тя може да готви.

— Няма да се женя повече. Не ме бива за тази работа.

— Практиката прави чудеса — каза му Ема.

Същата вечер, докато Алекс стоеше в къщата и държеше Зоуи, докато тя заспи, той най-после разбра какво е болезнено сладкото усещане, което стяга гърдите, същото, което го измъчваше, откак се беше запознал с нея. Това беше щастието. То го караше да се чувства

силно неспокоен. Беше чувал за определени пристрастяващи субстанции, които ако опиташ веднъж, вече не можеш да спреш. Такава бе природата на неговото привличане към Зоуи — мигновена, пълна, без надежда за възстановяване.

* * *

Три дена след скъсването на Сам и Луси Алекс се отби в Рейншедоу Роуд, за да вземе инструменти, които беше оставил там. През целия път го следваше един камион за доставки, който паркира отпред. Двама мъже се заеха да разтоварват огромен метален кош.

— Някой да се разпише за това — каза единият на Алекс, когато пренесоха коша до входните стъпала. Застраховано е.

— Какво е?

— Стъклопис за прозорец.

От Луси, предположи Алекс. Сам му беше казал, че Луси прави прозорец за предната част на къщата. Онзи, който Том Финдли беше монтирал преди много време, беше счупен и махнат, и заменен с единично стъкло. Сам беше споменал, че Луси измислила дизайна по време на престоя си в Рейншедоу Роуд, някакво изображение, което била видяла насън.

— Аз ще подпиша — каза Алекс. — Брат ми е в лозето.

Момчетата оставиха масивния прозорец на пода и разтвориха опаковката, за да се уверят, че не е пострадал при транспортирането.

— Добре изглежда — каза единият. — Но ако откриете нещо, след като си тръгнем, пукнатини или нещо друго, обадете се на телефона, отпечатан най-долу на разписката.

— Благодаря.

— Късмет! — извика единият мъж. — Монтирането ще е истинско изпитание.

— Така изглежда — отвърна Алекс с мрачна усмивка, докато се подписваше за доставката.

Призракът стоеше до прозореца и се взираше в него.

— Алекс — каза той със странна нотка в гласа. — Погледни.

След като мъжете си тръгнаха, Алекс отиде да види стъклописа, който представляваше зимно дърво с голи клони, сиво и бледолилаво

небе, и бяла луна. Цветовете бяха приглушени, стъклото наслоено и разтопено, за да придаде на образа триизмерен ефект. Алекс не беше познавач на изкуството, но уменията, вложени тук, бяха очевидни. Беше майсторска работа.

Вниманието му се върна към призрака, който беше прекалено неподвижен и мълчалив. Антрето изведнъж стана студено въпреки лятната горещина. Беше скръб, толкова силна, че Алекс усети как гърлото и очите му започват да парят.

— Помниш ли го? — попита той призрака. — Като онова, което си монтирал за бащата на Ема ли е?

Призракът беше прекалено разстроен, за да говори. Той отвърна с кратко кимване. Още тъга изпълни въздуха, всяко поемане на въздух беше като леден камшик. Той си спомняше нещо, и то не беше хубаво.

Алекс отстъпи назад, но нямаше къде да отиде.

— Престани — промърмори той.

Призракът посочи към втория етаж и погледна умолително Алекс.

Алекс разбра мигновено.

— Хубаво. Ще го инсталирам още днес. Само... без драми.

В този момент в къщата влезе Сам. За неудоволствие на Алекс нещастно влюбеният му брат не се интересуваеше толкова от прозореца, колкото дали Луси е оставила някаква бележка. Кое то тя не беше сторила.

Алекс извади телефона си и започна да звъни на Гавин и Айзък. Искаше да ги накара да прекратят работата по гаража в къщата на Зоуи този следобед и да дойдат тук.

— Обаждам се на моите момчета да дойдат да ми помогнат с поставянето на прозореца — каза той. — Днес, ако е възможно.

— Не знам — каза Сам навъсено.

— За кое?

— Не знам дали искам да го слагаш.

Почувствал нова вълна на отчаяние, идваща откъм призрака, Алекс побърза да каже:

— Не говори глупости. Този прозорец *трябва* да е в тази къща. Мястото си го иска. Преди много време тук е имало съвсем същият.

Сам погледна изненадано.

— Откъде знаеш?

— Просто си мисля, че изглежда съвсем на място. — Алекс се отдалечи и започна да набира на телефона си. — Аз ще се погрижа за това.

Веднага след обяд Гавин и Айзък дойдоха при Алекс в къщата на лозето и монтираха стъклописа. Стана бързо, благодарение на точните размери, взети от Луси. Тя беше направила прозореца така, че да влиза перфектно в съществуващата рамка. Те запечатаха по краищата с прозрачна силиконова вата и я залепиха на място, използвайки скоби за картон, прегънати в съответна форма, за да предпазят стъклото от лепенката. След двайсет и четири часа съхнене щяха да добавят дървен корниз по краищата.

Призракът ги наблюдаваше напрегнато. Нямаше остроумни забележки, нямаше въпроси нито коментари, само мълчание и мрачна меланхолия. Той отказа да обясни каквото и да било за прозореца, както и за спомените, които това бе отключило.

— Не мислиш ли, че имам право на някакви отговори? — поиска да знае Алекс по-късно същата вечер. — Можеш поне да ме насочиш за това какво става с този проклет прозорец. Защо толкова искаше да го монтирам? Кое предизвика отвратителното ти настроение?

— Не съм готов да говоря за това — дойде вбесяващият отговор.

На следващата сутрин Алекс се отби в Рейншедоу Роуд да провери силикона, преди да се насочи към къщата на Зоуи. Той взе беемвето си, смятайки, че може да му се порадва още някой ден, преди да го върне на търговеца. Когато беше купил седана, той и Дарси бяха искали скъпа кола, за да ходят с нея през уикендите в Сиатъл. Тя подхождаше на стила им на живот, или най-малкото на стила, към който се стремяха. Сега, като се замислеше, не можеше да проумее защо това му се е виждало толкова важно.

По пътя той мина покрай Сам, който беше излязъл да се разходи из лозето. Алекс намали, спусна стъклото на прозореца и попита:

— Искаш ли да те кача?

Сам поклати глава и му направи знак да продължи. Изражението му беше отнесено, сякаш слушаше музика, която никой друг не можеше да чуе. Само дето на ушите му не се виждаха никакви слушалки.

— Изглежда странно — каза Алекс на призрака, продължавайки към къщата.

— Всичко изглежда странно — отвърна призракът, като се взираше през прозореца.

Беше прав. Странно сияние беше обгърнало сцената. Цветовете на лозето и градината бяха по-меки, по-живи, всеки цвят и лист подхранваше сиянието във въздуха. Дори небето беше различно, сребърно там, където се докосваше до водата във Фолс Бей, като постепенно ставаше прерязващо очите синьо.

Слизайки от колата, Алекс пое дълбоко изпълнената с аромат на цветя и пръст свежест, носена от бриза. Призракът се взираше към прозореца на втория етаж. Той не изглеждаше по същия начин. Цветът на стъклото беше променен — но това беше сигурно заради играта на светлината или заради ъгъла, от който гледаха.

Алекс изтича бързо в къщата и изкачи стъпалата към площадката. Нещо се бе случило с прозореца — зимното дърво сега беше покрито с буйна зеленина, листа, направени от стъклени камъчета, пресичаха прозореца в искрящо изобилие. Луната я нямаше и стъкленото небе грееше в розово, оранжево, лавандулово.

— Стъклописът е бил сменен — каза Алекс смаяно. — Какво е станало с другия?

— Същият е — обади се призракът.

— Не може да бъде. Цветовете са различни. Луната я няма. Поклоните има листа.

— Така изглеждаше, когато го инсталирах преди години. До последната подробност. Но един ден... — Призракът млъкна, когато чуха Сам да влиза.

Сам се изкачи до площадката, където стоеше Алекс. Той се взираше в стъклописа прехласнат, напълно забравил всичко.

— Какво си му направил? — попита Алекс брат си.

— Нищо.

— Тогава как...

— Не знам.

Озадачен, Алекс премести очи от Сам към призрака, но и двамата бяха заети със собствените си мисли. Сякаш имаха по-добра представа от него какво се е случило.

— Какво означава това? — попита той.

Без да каже дума, Сам излезе, вземайки по две стъпала наведнъж, и стигна до пикапа си с няколко дълги крачки. Двигателят

изръмжа и машината потегли със съскане на гуми.

Объркването на Алекс беше заменено с раздразнение.

— Защо тръгва така?

— Отива след Луси — каза призракт убедено.

— За да разбере какво е станало със стъклописа?

Призракт му хвърли сардоничен поглед и закрачи по площадката между етажите.

— Сам не дава пукната пара какво е станало със стъклописа, важното за него е *защо* е станало.

При неразбиращото мълчание на Алекс той добави:

— Стъклописът се промени заради Сам и Луси. Заради онова, което чувстват един към друг.

Това нямаше смисъл.

— Искаш да кажеш, че това е своеобразен вълшебен прозорец на настроенията? — каза Алекс невярващо.

— Разбира се, че не — язвително отвърна призракт. — Как би било възможно, щом не пасва на това, в което вярваш. Вероятно е поредната психотична заблуда. Само дето Сам изглежда е в нея. — Той отиде до стената и се отпусна на пода, обвинил с ръка сгънатото си коляно. Изглеждаше изтощен и бледен. Но не би могъл да е уморен — той беше дух, стоеше над робството на физическата слабост. — Още щом видях прозореца в коша онзи ден — каза призракт, — си спомних какво се случи на Ема и мен. Какво направих.

Алекс подпря ръце на перилата на балкона и се вгледа в прозореца. Бижутерските зелени листа блестяха по начин, който създаваше илюзията за движение, за мек бриз, подухващ през клоните на дървото.

— Бях с няколко години по-голям от Ема — въздъхна призракт; емоциите се носеха във въздуха като тамян. — Избягвах я, когато беше възможно. Тя беше забранена зона. Когато си израснал на острова, знаеш с кои хора можеш да си приятел, кои момичета да възпламениш и кои — не.

— Да възпламениш?

Призракт се усмихна леко.

— Това е думата, която използваха за целуване.

На Алекс някак си му хареса. Възпламеняване... целувки... огън.

— Ема беше от друга класа — продължи призракт. — Умна, изискана, от богато семейство. Можеше да бъде много вироглава понякога — но тя притежаваше същата добрина като Зоуи. Никога не би наранила някого, помагаше на всички, на които можеше. Когато господин Стюарт ме нае да монтирам стъклописа на прозореца, съпругата му каза на трите си дъщери да стоят далеч от мен. Да не общуват с някакъв слуга. Ема я игнорира, разбира се. Тя седеше и ме гледаше как работя, задаваше въпроси. Интересуваше я всичко. Влюбих се в нея толкова силно, толкова бързо... Имах чувството, че съм я обичал още преди да я познавам. Срецахме се тайно през цялото лято и началото на есента — прекарвахме повечето време в езерната къща. Понякога вземахме кораб до някой от островите и прекарвахме там деня. Не говорехме много за бъдещето. Войната бушуваше в Европа, но всички знаехме, че е само въпрос на време и ние да влезем в нея. А Ема знаеше, че аз планирам да се запиша. След съответната основна подготовка Военновъздушният корпус можеше да превърне един цивилен без летателен опит в квалифициран пилот само за няколко месеца. — Той направи пауза. — В началото на ноември, четирийсет и първа — това беше преди Пърл Харбър — Ема ми каза, че е бременна. Новината ме блъсна като чук, но ѝ казах, че ще се оженим. Говорих с баща ѝ и го помолих да ни даде разрешение. Макар че не беше очарован от ситуацията, той искаше сватбата да се състои колкото е възможно по-скоро, за да се избегне скандал. В това отношение беше разбран. Майката бе тази, която си мислех, че е способна да ме убие. Тя смяташе, че Ема се принизява, омъжвайки се за мен, и беше права. Но имаше бебе на път, така че никой нямаше избор. Определихме дата за сватбата на Бъдни вечер.

— Не си бил щастлив от това — каза Алекс.

— Не, по дяволите, бях ужасен. Съпруга, бебе... Нищо от това нямаше връзка с този, който бях. Но знаех какво е да израснеш без баща. Нямаше начин да позволя това да се случи на бебето.

Алекс слушаше, без да се обажда.

— След Пърл Харбър всички мъже, които познавах, се отправиха към наборните комисии да се записват. Двамата с Ема решихме да го направя, след като мине сватбата. Няколко дни преди Коледа майка ѝ ми се обади и ми каза веднага да отида в къщата. Беше станало нещо. От гласа ѝ разбрах, че е лошо. Отидох точно когато лекарят си

тръгваше. Двамата с него поговорихме на предната веранда няколко минути, след което аз се качих на втория етаж при Ема, която лежеше.

— Изгубила е бебето — каза Алекс тихо.

Призракът кимна.

— Започнала да кърви сутринта. В началото слабо, но от час на час ставало все по-зле, докато накрая пометнала. Изглеждаше толкова дребна в онова легло. Започна да плаче, когато ме видя. Каза, че знаела, че не искам да се оженя за нея, и сега, когато нямало бебе, нямало и причина. Отвърнах ѝ, че не бива да си прави изводи точно сега. Но за час от секундата изпитах облекчение и тя видя това. И ме попита дали смятам, че ще бъда готов за брак някой ден. Дали трябвало да ме чака. Казах ѝ не, да не чака. Казах ѝ дори, че ако преживея войната и се върна, тя няма да може да разчита на мен. Казах ѝ, че любовта не трае... че тя ще изпита същото към някой друг мъж някой ден. Дори го вярвах. Тя не ми възрази. Знаех, че я наранявам, но си мислех, че това ще ѝ спести много повече болка в бъдеще. Казвах си, че е за нейно собствено добро.

— За да си успокоиш съвестта — обади се Алекс...

Призракът сякаш не го чу. След като помълча, потънал в мисли, той каза:

— Това беше последният път, в който я видях. Когато излязох от онази спалня и тръгнах към стълбището, минах покрай този прозорец. Стъклото се беше променило. Листата бяха изчезнали, а небето потъмняло, и се беше появила зимна луна. Истинско чудо, кълна се. Но не си позволих да разсъждавам какво означава.

Алекс не разбираше какво толкова ужасяващо и срамно намира призракът в подобно признание. Той беше постъпил благородно, предлагайки на Ема да се оженият, когато обстоятелствата го изискваха. И нямаше нищо лошо да се откаже от ангажимента след помятането. Ема едва ли беше останала сама и бедстваща. А Том така или иначе щеше да се запише в армията.

— Направил си правилното нещо — каза Алекс. — Бил си честен с нея.

Призракът го погледна гневно.

— Това не беше честност. А малодушие. Трябваше да се оженя за нея. Трябваше да я накарам да повярва, че каквото и да се е случило, тя ще означава за мен повече от всичко друго на този свят.

— Не искам да съм нечувствителен — започна Алекс и се намръщи при безрадостния смях на призрака, — но вероятно и без това си щял да умреш във войната. Така че нямаше да имате много време заедно.

— Не разбираш, нали? — попита призракът невярващо. — Аз я обичах. И я предадох. Предадох и двама ни. Бях прекалено голям негодник, за да се възползвам от шанса. Някои мъже цял живот мечтаят да бъдат обичани по такъв начин, а аз захвърлих всичко. И всичките ми шансове да оправя това бяха разбити заедно с мен и онзи самолет.

— Може би си бил късметлия. Замислял ли си се за това? Ако беше преживял войната и се беше върнал при Ема, бракът ви можеше да се окаже гаден. Двамата можеше да се намразите. Може би събитията са се стекли по по-добър начин.

— *Късметлия?* — Призракът го гледаше с ужас, гняв, отвращение. Той стана и закрачи безцелно по площадката. Няколко пъти спира да погледне Алекс, сякаш с леко отвратено любопитство. Накрая се закова до прозореца и каза с враждебен тон: — Предполагам, че си прав. По-добре е да умреш млад и да избегнеш цялата тази мизерия и бъркотия да обичаш други хора. Животът е безсмислен. Може би е по-добре да приключваме с това.

— Именно — каза Алекс, възмущавайки се от тези проповеди. Все пак той щеше да направи своите избори и да си плати за тях, както беше направил призракът. Това си беше негово право.

Взирайки се в стъклописа с всичките му искрящи цветове, призракът произнесе с тиха неприязън:

— Може би и ти ще си късметлия като мен.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Може би и ти ще си късметлия като мен.

Макар Алекс да не искаше да го признае, думите го бяха раздразнили повече, отколкото призракът би предположил. Той знаеше, че е бил гадняр, казвайки на призрака, че може би е било по-добре, че е умрял млад. Всичко това беше нещо като опит да успокоиш съвестта си, дори и да не вярваш в думите си.

Въпросът беше, че Алекс не беше сигурен в какво вярва вече.

Самоанализата не му беше силната страна. Той беше израснал с убеждението, че ако не очакваш нищо и после не получиш нищо, няма да си разочарован. Ако не позволиш някой да те обича, сърцето ти никога няма да бъде разбито. А ако търсиш най-лошото в хората, винаги ще го намериш. Тази вяра го беше пазила.

Но той не можеше да не си спомни един ред от пронизаното от скръб писмо, което Ема беше написала толкова отдавна... нещо за нейните молитви, които били затрупани като яребици под снега. Гнездящите по земята птици, които спяха плътно сгъшени през зимата, приветстващи падането на снега, който ги покриваше със слоеве изолация. Но понякога снегът замръзваше отгоре, хващаше ги в твърда черупка, от която те не можеха да избягат. И тогава умираха от глад, задушаване, или измръзваха от студ. Невидени, нечути.

Имаше случаи, когато му се струваше, че Зоуи разчупва предпазните слоеве. Тя му бе дала някои от малкото моменти на щастие, които бе изпитал в живота си. Но никога нямаше да може да изпита чувството напълно заради непоколебимото убеждение, че то няма да изтрае. А това означаваше, че Зоуи е опасност за него. Тя беше слабост, която не можеше да си позволи.

Той бе различен от братята си, те двамата бяха по-сговорчиви, нямаха чак такива проблеми да дават и да получават обич. От онова, което си спомняше за сестра им Вики, тя също беше такава. Но никой от тях все пак не беше живял в дом, където родителите им бяха затъвали в безпаметни запои.

Никой от тях не беше изоставян в продължение на дни или седмици в тиха къща. На никого от тях не беше даван алкохол, за да мълчи през уикендите.

Въпреки собствените си проблеми, Алекс не можеше да завижда на Сам за намереното от него щастие. Сам и Луси се бяха събрали отново. Той бе казал на Алекс, че връзката им е сериозна и че иска един ден да се ожени за нея. Планът им беше Луси да приеме едногодишната стипендия за изкуство в Ню Йорк и със Сам да поддържат връзка отдалече, докато тя се върне във Фрайдей Харбър.

— Така че ще е удобно да се преместиш да живееш в къщата на Рейншедоу Роуд — бе казал Сам на Алекс. — Аз ще ходя поне веднъж месечно в Ню Йорк на гости на Луси, а ти ще наглеждаш нещата тук вместо мен.

— Готов съм на всичко, само и само да се отърва от теб — каза Алекс, неспособен да скрие усмивката си, когато Сам вдигна ръка ликуващо. — Исусе. Най-послед малко щастие. Може ли да го запишеш някъде? Че мога да оставам в една и съща стая с теб?

— Ще се опитам. — Сам си наля чаша вино и погледна подозрително към Алекс. — Искаш ли?

Алекс поклати глава.

— Вече не пия.

Сам му хвърли кратък, изненадан поглед.

— Това е хубаво. — Той понечи да остави настрана виното си, но Алекс му направи знак да го задържи.

— Продължавай, добре съм.

Сам отпи една глътка.

— Какво те накара да спреш? — попита той.

— Бях стигнал прекалено близо до невидимата черта.

Сам явно разбра какво искаше да каже.

— Радвам се — каза той искрено. — Изглеждаш по-добре. Поздрав. — Преднамерена пауза. — Явно излизането със Зоуи Хофман си има своите предимства.

Алекс се намръщи.

— Кой ти каза?

Сам се ухили.

— Това е Фрайдей Харбър, Алекс. Една тясно свързана общност, където всички знаят и най-мръсните подробности за живота си. Ще е

по-лесно да изредя кой не ми е казал. Виждали са те със Зоуи поне сто пъти, ремонтiral си къщата ѝ, пикапът ти е бил паркиран нощем на алеята пред къщата ѝ... Надявам се не мислиш, че нещо от това е останало тайна.

— Не, но не съм предполагал, че някой може да е толкова глупав да се интересува от личния ми живот.

— Разбира се, че се интересуват. Не е забавно да клюкарстваш за нещо, което не е лично. Така че за теб и за Зоуи...

— Не говоря за това — информира го Алекс. — Не ме питай как върви връзката, нито до какво води.

— Това не ме интересува. Единственото, което искам да знам, е дали сексът си го бива.

— Направо те отнася. Оргазъм на клетъчно ниво.

— По дяволите — изсумтя Сам, видимо впечатлен.

— Още по-изумително като се вземе предвид фактът, че обикновено има старица в къщата и отвън пред вратата мяука котарак.

Сам се засмя.

— Е, ще имаш шанс да прекараш известно време насаме със Зоуи следващата седмица. Ще ходя в Ню Йорк за няколко дни да помогна на Луси да се нанесе в новия апартамент. Така че ако пренесеш нещата си тук дотогава...

— Това ще ми отнеме най-много половин ден — каза Алекс. Чувайки сигнал за получен нов есемес, той измъкна джиясема си от задния си джоб. Съобщението беше от брокера на недвижими имоти, който наскоро се беше обърнал към него с потенциална оферта за парцела му при къщата на езерото. Макар Алекс да беше казал, че не се кани да продава — той искаше да разработи земята сам, — посредникът настояваше, че тази оферта си заслужава да бъде обмислена. Купувачът, Джейсън Блек, беше дизайнер на видеоигри в „Инари Енърпрайзис“. Той търсеше място, където да построи бърлога за нещо като учебен център. Проектът щеше да е голям, с няколко сгради и съоръжения. Който и да я строеше, щеше да вземе добри пари. „А ето тук идва най-интересната част — беше казал посредникът на Алекс. — Блек иска строителството да бъде сертифицирано по LEED^[1]. И когато казах на брокера му, че си акредитиран и имаш опит в строителството на «зелени домове»... ами, те сега искат да

разговарят с теб. Имаш шанс да продадеш имота с условието, че ти ще бъдеш нает за строител“.

— Бих искал да работя сам — беше казал Алекс. — Не искам да продавам. А и идеята да трябва да отговарям на някакъв компютърен откачалко... как да знам, че не е фурнаджийска лопата?

— Само се срещни с него — настоя посредникът. — Не говорим тук просто за пари, Алекс. Говорим за *адски* много пари.

Докато гледаше брат си, на Алекс му хрумна, че Сам може би познава компанията за видеоигри.

— Хей, знаеш ли нещо за „Инари Ентърпрайзис“?

— „Инари“? Тези, които току-що пуснаха „Небесни бунтари“?

— Какво е това?

— Ти на коя земя живееш? „Небесни бунтари“ е четвърта част от „Хроника на драконовите заклинания“.

— Как съм могъл да ги пропусна? — зачуди се гласно Алекс.

Сам продължи с ентусиазъм:

— „Небесни бунтари“ е най-играната игра. Продадени са над пет милиона още през първата седмица след пускането ѝ. Ролева игра във формат отворен свят^[2]; най-характерното за нея е, че изисква нелинейна, сложно ситуационна игра^[3], и е с невероятна графична прецизност... с всичките тези светлинни ефекти и размазани петна при движение...

— На английски, Сам.

— Ще кажа само, че това е най-страхотната, най-голямата губи време игра, която ми е известна, и единствената причина да не я играя по два-сет и четири часа на ден, е защото от време на време се нуждая от храна или секс.

— Значи си чувал за Джейсън Блек?

— Един от топ създателите на видеоигри на всички времена. До голяма степен мистериозен. Обикновено тип в неговото положение говори много на събития на гейм индустрията и наградни шоута, а той се спотайва. Има няколко души — представителни лица, — които се появяват и държат речи вместо него. Защо питаш?

Алекс сви рамене и каза неопределено:

— Чух, че май искал да купи терен на острова.

— Джейсън Блек може да си позволи да купи целия остров — увери го Сам. — Ако имаш възможност да направиш нещо, свързано с

него или с „Инари“, приемай и бягай.

* * *

— Тази игра прилича ли на „Сърдити птици“? — попита Зоуи няколко дни по-късно, когато Алекс ѝ каза за „Небесни бунтари“.

— Не, това е цял един свят, като филм, където можеш да изследваш различни градове, да водиш битки, да ходиш на лов за дракони. Съществуват потенциално безкраен брой сценарии. Както изглежда, можеш да отделиш време от главната работа, за да четеш книги от виртуална библиотека или да готвиш виртуална храна.

— А каква е главната работа?

— Проклет да съм, ако зная.

Зоуи се усмихна, когато започна да изсипва стопения бял шоколад от малка тенджерка в една купа. Тя и Алекс бяха сами в къщата на Рейншедоу Роуд. Сам беше отишъл да посети Луси в Ню Йорк, а Джъстин си беше предложила услугите да постои при Ема в езерната къща.

— Не го правя заради Алекс, правя го заради теб — беше казала тя на Зоуи. — Трябва да прекарваш поне една нощ от време на време, без да се тревожиш за Ема.

Като остави настрана тенджерката, Зоуи каза:

— Защо някой ще иска да прекарва толкова време във виртуален свят, вместо в реалния? Можеш да си дадеш целия този труд да сготвиш виртуална храна, но въпреки това не можеш да имаш реална вечеря, на която да хапнеш.

— Геймърите не искат реална вечеря — каза Алекс. — Те обичат неща, които могат да се ядат с една ръка. Картофен чипс. Купа с пуканки. — Той се засмя на изражението ѝ, заинтригуван как тя използва една шпатула, за да смеси белия шоколад в купа с бита сметана. — Защо го разбъркваш така?

— Надиплям го. Ако го разбиваш по обикновения начин, няма да бъде пухкав. — Тя заби гумената шпатула вертикално в купата със сметана и изля белия шоколад, разнасяйки го по дъното на купата, встрани и най-отгоре. Всеки път, когато завършваше движението,

завърташе леко съда. — Виждаш ли? Така сместа остава лека. Ето, опитай.

— Не искам да го съсипвам — възрази Алекс, когато тя му връчи шпатулата.

— Няма да го съсипеш. — Тя сложи ръка върху неговата и му показа как да я движи. Той стоеше отзад, обвил ръце около нея, а тя водеше умело китката му. — Надолу, през средата, повдигаме и нагоре... Да, техниката е точно такава.

— Започвам да се въодушевявам — каза той и тя се засмя.

— Не се изисква кой знае колко много.

Той ѝ върна шпатулата и завря нос в къдриците ѝ.

— За какво правиш това нещо?

— Ягодов сладкиш с бял шоколад. — Тя топна пръст в богатата сметана и се завъртя към него. — Опитай.

Той облиза крема от пръста ѝ.

— Мили боже. Прекрасен е. Дай ми още малко.

— Само това, и край — каза Зоуи строго, топвайки още веднъж пръст в сметаната. — Иначе няма да остане за сладкиша.

— М-м-м. — Зоуи се отпусна срещу него, устните ѝ се разтвориха. Целувката продължи, стана ленива и дълбока, докато пръстите му се плъзгаха по ръцете и раменете ѝ. Хващайки ръба на тениската ѝ, той започна да го повдига нагоре и тя го спря с възмутено изпискване.

— Алекс, не. В кухнята сме.

Устните му се отклониха към врата ѝ.

— Няма никой.

— Прозорците...

— Няма жива душа на километри оттук. — Той съблече тениската ѝ. Устата му хвана нейната с чувствена ненаситност, от която косъмчетата на тила и ръцете ѝ настръхнаха. Когато го усети, че смъква презрамките на сутиена ѝ, тя се напрегна, но не го спря. Пръстите му, толкова умели и сигурни, преминаха към закопчалката и разкопчаха малките кукички. Една... две... три. Презрамките и ластичната лента паднаха.

Ръката му покри гърдите ѝ с топъл, стимулиращ натиск, дланите му разтъркваха леко, а палците му я докосваха, докато връхчетата

щръкнаха и се втвърдиха. Тя се подпря на плота отзад, произнасяйки с усилие думите между накъсаното поемане на въздух.

— Моля те... горе... — Тя искаше тъмното, обгръщащо уединение на спалнята, мекотата на леглото.

— Тук — настоя Алекс. Той свали ризата си и я хвърли на пода, жилав, мъжествено загорял, със силно възбудено тяло. Очите му бяха светли и дяволски сини, когато бръкна в купата с пухкав крем и загреба от него с два пръста. Тя примига, когато осъзна какво се кани да направи.

— Дори не си помисляй — изхриптя тя, като се кискаше и се опитваше да се изплъзне. — Не си наред. — Но свободната му ръка хвана предницата на късите ѝ панталони, закотвяйки я на място, и той размаза охладената шоколадова смес по връхчетата на гърдите ѝ. Тя затвори очи, трепереща, когато той се наведе да оближе и да изсмуче сладостта от нея. Целуна я отново, устата му беше възхитителна и жадна. Ръцете му бяха в панталоните ѝ, дланите му — горещи срещу кожата ѝ. Тя не можеше да мисли, можеше единствено да диша. *Просто го остави*, настояваше тялото ѝ, удоволствието се разгръщаше в разточителни цветове. Да го остави да събуе панталона и бикините ѝ, да го остави да целува уязвимите извивки на корема ѝ и да стисне дупето ѝ с ръце. Да го остави да коленичи пред нея, устата му да следва вкуса на нейната възбуда.

Краката ѝ трепереха и тя отново се подпря на студения гранит на плота. Цялата ѝ кожа бе настръхнала. Той се пресегна към купата с крем. Мацна от студената сладост между бедрата ѝ. Разтвори я с уста, езикът му пърхаше. Надолу, през средата, встрани и отгоре. Ритъмът беше настойчив, безмилостен, не ѝ позволяваше да мисли, изпълваше я с чувство толкова интензивно, че скъсяваше времето между два удара на сърцето ѝ. От гърлото ѝ се откъснаха диви звуци, устните ѝ се движеха в плътни кръгове срещу устата му. Плътта ѝ се поду, той облизваше по-дълбоко, по-грубо, по-бързо, възбуждайки я все по-силно. Всичко наоколо се размаза в бляскаво петно. Алекс продължи, докато тя стигна върха на оргазма, облекчението се разтопи в нея и тя простена изнемощала.

Изправяйки се на крака, Алекс дръпна ципа на дънките си. Ръцете му се обвиха около нея, придърпаха я нагоре срещу твърдото очертание на ерекцията му. Тя го прегърна през врата и отпусна глава

на рамото му. Нямаше нужда от кондоми, беше започнала да пие хапчета. Пресягайки се надолу, той намести хълбоците ѝ и се нагласи, а тя ахна, когато един силен тласък едва не отлепи краката ѝ от пода. Тялото ѝ се затвори около него, потрепервайки при дръзката агресия, а той простена и тласна пак. Зоуи се чувстваше безтегловна, задържана единствено от неговата сила вътре в нея, тръпките на удоволствие се връщаха от нейната плът към неговата и после обратно. Дъхът съскаше между зъбите му, когато пулсът му забърза, ръцете му я стискаха здраво. Те стояха вкопчени един в друг и треперещи, разменяйки си нежни, засищащи целувки, които скоро се превърнаха в алчни... от онези, които си разменяш с някой, когато няма да имаш винаги, но можеш да имаш поне сега.

Качиха се горе в леглото на Алекс с хладните бели чаршафи и прозорци с мрежи, отворени за соления бриз от Фолс Бей. Докато Алекс я целуваше и галеше, септемврийската луна изливаше лавандулова светлина в стаята. Зоуи почувства притеглянето ѝ, лунната вълна от емоции и енергия се надигна, а Алекс я любеше, сякаш бе негова. Сякаш искаше усещането за него да потъне дълбоко в паметта на клетките ѝ и никога да не може да бъде изтрито.

Беше толкова силен върху нея, толкова бавен, изпълваше я със силни тласъци, докато лунната светлина ги обгръщаше. Ръката му мина под дупето ѝ и я повдигна. Страстта се събра в агонизираща пружина и Зоуи простена миг преди пружината да се развие, но той се изтегли, забавяйки, и не ѝ позволи да свърши. Той въртеше бедра, възбуждаше я, а тя се извиваше под него. Изрече няколко умотелни думи, казвайки му, че го иска, че се нуждае от него, че би направила всичко за него. Това не беше достатъчно. Той я доведе до ръба и се отдръпна... двамата останаха да лежат изпотени и треперещи от желание, докато той не възобнови отново тласъците с бавно, безмилостно темпо, като произнасяше името ѝ. От очите ѝ потекоха горещи сълзи на удоволствие и той ги целуна, притискайки горещия си дъх срещу страните ѝ.

Тогава тя разбра какво искаше Алекс, какво се опитваше да я накара да направи, въпреки че не го съзнаваше. Моментът, в който му дадеше това, щеше да го изгуби. Но тя знаеше от самото начало до какво ще доведе това. Отхвърлянето на истината нямаше да промени това, което беше реално, което беше неотвратимо.

Извъръщайки лице, тя прошепна до ухото му:

— Обичам те.

Усети тръпката, която премина през него, сякаш го беше наранила. Но той започна да тласка още по-силно, губейки контрол.

— Обичам те — каза тя отново и той притисна устата си към нейната, разтърсвайки хълбоци. Тя имаше чувството, че се разпада, възторгът се изля и се разпростря. Като откъсна устата си от неговата, тя повтори думите, сякаш бяха магическа формула, заклинание, което да развали магията, и той зарови лице във врата ѝ и намери собственото си разтърсващо освобождение.

[1] В САЩ система за класифициране на сградни съоръжения според тяхната енергийна ефективност и степен на опазване на околната среда. — Б.пр. ↑

[2] Видеоигри, в които играчът може да се движи свободно през виртуален свят, и благодарение на свободата си — да избира как и кога да подхожда към обектите. — Б.пр. ↑

[3] При която играчите се движат в едно измерение. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На сутринта двамата се държаха с изкуственото безразличие на хора, отчаяно опитващи се да се преструват, че нищо не се е променило, докато всъщност всичко се бе променило. Зоуи намираще за непоносимо да се прави на весела, когато виждаше как Алекс се отдръпва от нея. Те говореха безучастно, докато той шофираше към езерната къща. Това беше наистина ужасно, помисли си Зоуи. Тя знаеше с цялото си същество, че Алекс я обича, но никога нямаше да го признае; че иска тя да го обича, но същевременно никога не би го позволил.

Колата на домашната сестра беше на алеята. Джъстин вече се бе върнала в хотела.

Спирайки на входната врата, Зоуи се обърна към Алекс.

— Предишната нощ беше хубава — произнесе ведро тя. — Благодаря.

Той се наведе напред и докосна с лека, куха целувка устните ѝ. Погледът му не се осмели да срещне нейния.

— Хубаво беше — съгласи се той.

— Ще те видя ли по-късно? — попита Зоуи. — Може би тази вечер?

Алекс поклати глава.

— През следващите няколко дни ще бъда зает с тези от „Инари“. Но ще ти звънна.

— Не, недей — чу се тя да казва.

Алекс я погледна, очите му бяха питави.

Зоуи не искаше да се преструва. Идеята да чака и да се чуди, докато връзката им изсъхне като пясък в пясъчен часовник, беше прекалено депресираща. Тя трябваше да бъде честна с него.

— Това, което казах снощи... Съжалявам. Но не можах да се сдържа. А и не исках.

— Не съм...

— Моля те, остави ме да довърша — каза тя с неуверена усмивка. — Ако това е моментът, в който чувстваш, че нещата между нас приключват, няма проблем. — Тя се пресегна и докосна стегнатата му буза. — Единственото нещо... ако искаш това да продължи, не можем да се преструваме, че миналата нощ не се е случила. Трябва да нямаш нищо против да те обичам... иначе не бива да се виждаме повече.

Той мълча дълго, лицето му беше безизразно.

— Може би трябва да си дадем почивка.

— Хубаво — прошепна тя и сърцето ѝ направи един допълнителен удар.

Всичко беше свършило. Той беше тук с нея, но разстоянието между тях беше сякаш безкрайно.

— Само за няколко дни — каза той.

— Разбира се. — Искаше ѝ се да го помоли: „Не ме оставяй. Позволи ми да те обича. Имам нужда от теб“. Но някак си успя да заключи думите, преди да са изскочили.

— Но ако имаш нужда от нещо — продължи Алекс, — обади ми се.

Никога. Тя нямаше да му причини такова нещо. Както и на себе си.

— Да. — Зоуи се обърна и затърси ключовете в чантата си, успявайки накрая да отвори с треперещите си ръце. — Чао — извика, без да се обърне. Очите ѝ горяха. Влезе вътре и заключи вратата.

* * *

Призракът не каза нищо, когато се върнаха в къщата на Рейншедоу Роуд. Алекс се чувстваше изтощен. Не беше спал цяла нощ, беше гледал Зоуи, докато тя се преструваше, че спи. Той копнееше да се метне в пикапа и да отиде при нея, но в същото време нямаше да можеше да се справи, ако тя кажеше онези две думи отново. Точно те разваляха сделката. Той знаеше, че е откачен — по дяволите, никога не се бе съмнявал, — но това не беше нещо, с което можеше да се шегува, да се подиграва или да игнорира. Беше болезнено.

Отиде в кухнята и видя мястото на плота, където Зоуи се беше облегла, докато я събличаше. Спомни си интензивното удоволствие от предишната нощ, разтърсващата радост и нежност от физическия акт, който би могъл да бъде описан единствено като любовен. Никога досега не беше преживявал нещо подобно... и се надяваше да не преживее друг път.

Погледът му падна върху полуизпита бутилка с вино, затворена с коркова тапа. Сам. Въпреки ранния час, на Алекс му се пиеше повече от всеки друг път в живота му. Всеки път, когато нещо се объркаше, нещо в него настояваше за алкохол. Той се запита дали това някога ще се промени. Преглъщайки насъбралата се слюнка, отиде до мивката и написка лицето си със студена вода.

Призракът заговори зад него:

— Е, всичко свърши, предполагам.

— Не слушам — каза дрезгаво Алекс, но призракът не можеше да бъде спрял.

— Зоуи извърши непростимо престъпление, казвайки ти, че те обича — по каква причина, не мога да си представя, — и сега ти я изоставяш. Знаеш ли кое е интересното? Чух Дарси да ти казва дузина пъти колко много те мрази, но на теб явно това не ти е било достатъчно. Защо е по-лесно да толерираш жена, която те мрази, отколкото жена, която те обича?

Алекс се обърна, избърса останалата вода от лицето си и отхвърли назад мократа си коса.

— Това няма да изтрае.

— Така си мислех някога и аз — каза призракът. При каменното мълчание от страна на Алекс той го изглежда мрачно. — Така и не разбрах защо бях „прикован“ към теб. Сигурно никога няма да разбере. Няма никакъв смисъл. Трябваше да съм при Ема, не при теб. Какво ще стане с нея, когато умре, а аз не съм там?

— Нищо няма да стане. Тя ще умре независимо дали си там, или не. Ще свърши, както ѝ е писано, а ти ще свършиш както на теб ти е писано... и по Божията воля аз ще остана сам.

— Ти не вярваш в Бог. Не вярваш в нищо. Питах дали мога да намеря начин да изчезна, а аз ти казвам, че се страхувам, че ако опитам, няма да мога да говоря с теб повече. Сега не ме интересува. Мога и да съм невидим. — Той видя погледа на Алекс да се отклонява

към бутилката с вино за втори път. Устата му се изви в горчива гримаса. — Давай, напий се. Какво значение има? Щях да ти наля, ако можех.

Едно мигване на очите и него го нямаше.

Кухнята беше тиха.

— Том? — попита Алекс, почти изумен от пълната липса на движение и звук.

Никакъв отговор.

— Прав ти път — измърмори той. Отиде до бутилката, ръцете му се обвиха около нея. Тежестта на течността вътре и тъмният ѝ плисък в стъклото го изпълниха с мъчителна жажда. Той свали корковата тапа със зъби и отпи една глътка. С ъгълчета на окото си, обаче, видя една сянка да се плъзга по пода.

В един взривоопасен миг Алекс запрати бутилката към тъмната сянка и стъклото се разби. Виното изпръска шкафа. Богатият аромат на каберне изпълни стаята. Алекс седна и се облегна на шкафа, обхващайки главата си с ръце, докато червената течност се разпростираше по пада.

* * *

— Какво проклятие? — попита Джъстин, прелиствайки една стара опърпана книга в кухнята, докато Зоуи приготвяше закуската. — Да видим. Импотентност? Брадавици? Циреи? Храносмилателни проблеми, лош дъх, косопад... Мисля, че ще го оставим да продължи секс пътуването си, но ще го изкараме толкова противен, че никоя да не го иска.

Зоуи поклати глава слисано, използвайки лъжицата за сладолед, за да напълни формичките за мъфини с тесто. Тази сутрин беше признала на Джъстин, че тя и Алекс са скъсали няколко дни по-рано, и Джъстин направо беше побесняла. Тя беше убедена, че може непременно да настоява за някакво отмъщение заради Зоуи.

— Джъстин — каза Зоуи тихо, — какво гледаш?

— Една книга, която мама ми даде. В нея има страхотни идеи. Хм, може би някоя напаст... жаби или нещо...

— Джъстин. Не искам да проклинам никого.

— Разбира се, че не искаш. Ти си прекалено добра. Но аз нямам този проблем.

Като остави настрана лъжицата, Зоуи отиде до масата, където седеше Джъстин. Тя погледна към мръсната, стара книга, пълна със странни символи и леко плашещи илюстрации. Имаше чувството за докосване на нещо странно, с пихтиеста структура.

— Боже мой. Джъстин, искам непременно да си измиеш ръцете, след като си държала това гадно нещо... всички страници лепнат.

— Не, не всички, само трета глава. Тя винаги цапа.

Като направи физиономия, Зоуи занесе антибактериален препарат за почистване и хартиени салфетки на масата.

— Подвържи я — изкомандва тя, посочвайки тя към кориците на книгата.

— Чакай първо да намеря...

— Не — каза Зоуи неумолимо.

Джъстин се намръщи, но подвързва книгата и я сложи на скута си, докато Зоуи чистеше масата.

— Не знам дали си сериозна, или се забавляваш — изсумтя Зоуи, — но няма нужда от магии и клетви. Ако един мъж не иска да бъде с мен, той има правото да вземе това решение.

— Съгласна съм — кимна Джъстин. — Той има право да вземе такова решение. А аз имам право да го накарам да страда заради това.

— Няма да правиш магии на Алекс. Не си правила на Дуюейн, нали?

— Ако някога го видиш без бакенбардите му, ще знаеш защо.

— Добре де, но искам да оставиш Алекс на мира.

Раменете на Джъстин увиснаха.

— Зоуи, ти си единственото истинско семейство, което някога съм имала. Баща ми избягал, а майка ми е от жените, които никога не е трябвало да имат деца. Но пък съм извадила късмет, имайки теб в живота си. Ти си единственият наистина добър човек, когото познавам. Знаеш достатъчно за мен, за да ме засегнеш, но никога не би го направила. Дори да ти бях родна сестра, нямаше да те обичам толкова.

— И аз те обичам — каза Зоуи, седна до нея и се усмихна през сълзи.

— Искам да имаше заклинание за намиране на мъж, който да се отнася към теб както заслужаваш. Но заклинанията не действат по този

начин. Знаех от самото начало, че Алекс е опасен за теб, а най-лошото е да виждаш някой, за когото те е грижа, как върви напред към опасността, и да не можеш да го спреш. Така че не мисля, че една магия... съвсем малка... е недопустима.

Зоуи се притисна към нея и те останаха така, без да говорят.

Най-накрая Зоуи каза:

— Алекс е прокълнат достатъчно, Джъстин. Не можеш да му направиш нищо по-лошо от това, което той вече е преживял. — Тя стана и се върна до плота, за да довърши мъфините. — Искаш ли едно найлоново пликче, в което да сложиш тази книга?

Джъстин поклати глава.

— Не, хартията има нужда да диша.

Тъкмо Зоуи пхна тавата с мъфини във фурната, и мобилният ѝ телефон иззвъня. Сърцето ѝ пропусна един удар, както ставаше всеки път през изминалите няколко дни, когато някой звъннаше. Тя знаеше, че не е Алекс, но не можеше да си забрани да иска да е той.

— Ще отговориш ли вместо мен? — помоли тя братовчедка си. — Телефонът ми е в чантата на стола.

— Разбира се.

— Избърши си първо ръцете — побърза да я предупреди Зоуи.

Като направи физиономия, Джъстин напръска ръцете си с препарата за чистене, и ги избърса със салфетките. След което извади телефона от чантата на Зоуи.

— Домашният ти телефон — каза тя, вдигайки го към ухото си. — Здравсти, Джъстин е. Зоуи в момента прави нещо. Може ли да приема съобщението?

Мълчание.

— Тя ще е там скоро. — Поредна пауза. — Знам, но ще иска да дойде. Добре, Джийни.

— Какво има? — попита Зоуи, пъхайки тавата във фурната.

— Нищо сериозно. Джийни казва, че кръвното на Ема е леко повишено и тя изглежда неориентирана. Обърквала думите повече от обичайното. Джийни ѝ дала лекарството и казва, че няма нужда да ходиш, но ти чу какво казах.

— Благодаря, Джъстин. — Челото на Зоуи се смръщи. Тя свали престилката си и я хвърли на плота. — Извади мъфините точно след петнайсет минути, чу ли?

— Да. Звънни ми, когато можеш. Уведоми ме, ако трябва да я водиш в спешното.

Зоуи стигна до къщата точно след петнайсет минути. Тя не бе виждала Ема тази сутрин — когато Джийни пристигна, баба ѝ още спеше. Това беше последна от поредицата трудни нощи. Объркването и раздразнението на баба ѝ се засилваха особено вечерно време. Тя не спеше добре. Джийни беше предложила Ема да дремва през деня, както и да слуша успокояваща музика преди лягане.

— Пациентите с деменция имат склонност да се объркват в края на деня — беше обяснила Джийни. — Трудно им е да се справят дори с най-простите неща.

Въпреки че Зоуи беше предупредена какво да очаква, беше стресиращо да вижда как баба ѝ се държи сякаш не е тя. Веднъж, когато не можа да намери чифт бродирани пантофи, обвини Джийни, че ги е откраднала. За щастие, Джийни беше мила и спокойна, и не се засегна.

— Тя ще прави и ще казва много неща, които не мисли — беше обяснила сестрата. — Това е част от болестта.

Влизайки в къщата, Зоуи видя баба си да седи на кушетката, лицето ѝ беше сбръчкано и уморено. Джийни седеше до нея, опитваше се да среши разрошената ѝ коса, но Ема блъскаше раздразнено ръката ѝ.

— Упси — каза Зоуи с усмивка, като се приближи към нея. — Как се чувстваш?

— Закъсняваш — заяви Ема. — Не харесах обяда. Джийни ми направи хамбургер, но той беше прекалено суров отвътре, защото нямаше да го ям, ако не бях. Защото не ми хареса обяда ми и ти правиш обяд, когато той не е суров, но аз няма да ям.

Зоуи се мъчеше да остане със спокойно изражение, но вътрешно я обхвана паника. Дори за Ема тази „салата от думи“ не беше обичайна.

Джийни стана и подаде четката за коса на Зоуи, прошепвайки:

— Стрес. Ще стане по-добре, когато лекарството против високо кръвно налягане подейства.

— Не ми хареса обяда ми — настояваше Ема.

— Още не е време за обяд — увери я Зоуи, сядайки до нея, — но когато стане, ще ти сготвя каквото поискаш. Нека да среща косата ти,

Упси.

— Искам Том — каза Ема мрачно. — Кажи на Алекс да го доведе.

— Добре. — Въпреки че искаше да попита кой е Том, Зоуи реши, че е по-добре да се съгласи, докато кръвното на Ема спадне. Тя леко прокара четката през косата ѝ, спирайки, за да разплете един объркан кичур. Ема притихна за малко, явно наслаждавайки се на усещането за ръцете на Зоуи в косата си. Простото движение накара и двете да се успокоят.

Безброй пъти Ема беше правила същото за Зоуи, когато тя беше малко момиченце. Ема винаги завършваше, като ѝ казваше, че е красива външно и вътрешно, и тези думи бяха се вкоренили в нея. Всеки човек трябваше да си има някой, който да го обича безусловно... и за Зоуи това винаги е била Ема.

Зоуи свърши, остави четката настрана и се усмихна на баба си.

— Красива — каза тя, — вътрешно и външно.

Ръцете на Ема се обвиха около нея. Те се прегърнаха — миг на чиста и тиха радост, — без да мислят за минало и бъдеще. Фокусираха се върху това, което имаха сега, заедно.

* * *

Ема лежа през по-голямата част от следобед, докато Джийни проверяваше от време на време кръвното ѝ налягане. Доволна, че то най-после е спаднало, сестрата си тръгна.

— Опипвай се при всяка възможност да ѝ даваш да пийне вода — поръча тя на Зоуи. — Иначе забравя да пие, а не бива да допускаме да се дехидратира.

Зоуи кимна.

— Благодаря, Джийни... нямам думи да изразя колко съм ти признателна за това, което правиш за Ема. И за мен. Не бихме се справили без теб.

Жената ѝ се усмихна.

— Радвам се да помогна. Между другото, можеш да дадеш на Ема предписаното успокоително след вечеря, когато умът ѝ започне да

се замъглява. Тя си почива доста днес и въпреки, че ѝ е необходимо, спането през тази нощ може да е трудно без малко помощ.

— Ясно. Разбрах.

Установила, че Ема е по-спокойна, когато телевизорът е изключен вечер, Зоуи пусна спокойна музика. Звуките на „Ще се срещнем отново“ изпълниха стаята. Ема слушаше като омагьосана.

— Кога ще дойде Алекс? — попита тя.

Въпросът накара сърцето на Зоуи да се свие.

Алекс ѝ липсваше най-много вечер, спокойните разговори, докато той ѝ помагаше да разчисти чиниите, начинът, по който я прегръщаше и разтъркваше гърба ѝ. Една вечер той бе открил, че лазерният му метър с танцуващата си червена точка светлина по пода, кара Байрън да подивява. Алекс беше накарал котарака да се върти бясно из стаята, гонейки точката, а след това го изключи, така че Байрън да си мисли, че я е настъпил с лапа. Гледайки лудориите им, Ема се беше смяла толкова, че едва не падна от кушетката. Друг път, разбрал, че Ема се затруднява да запомня къде стоят нещата в кухненските шкафове, Алекс налепи бележки върху всяка вратичка — една за чинии, друга за чаши, трета за прибори. Самозалепващите се бележки още се виждаха навсякъде и това караше сърцето на Зоуи да се свива всеки път, когато ги погледне.

— Не знам кога ще дойде Алекс — отвърна тя на баба си. *И дали изобщо ще дойде някога.*

— Том е с него. Искам Том. Не може ли да се обадиш на Алекс?

— Кой е Том?

— Един калпазанин. — Ема леко се усмихна. — Сърцеразбивач. Старо гадже. Зоуи ѝ се усмихна.

— Била си влюбена в него, нали? — попита тя.

— Да. Да. Обади се на Алекс и го помоли да доведе Том.

— Малко по-късно, след ваната — каза Зоуи, надявайки се, че Ема ще забрави за това, след като успокоителното подейства. Тя се усмихна на баба си лукаво, чудейки се каква връзка може да има между нейното старо гадже и Алекс. — Алекс ти напомня за Том?

— О, да. И двамата са високи, тъмнокоси. Том също беше дърводелец. Правеше такива хубави неща.

Нямаше как да се разбере дали е реален, помисли си Зоуи, или е просто фрагмент от въображението на Ема.

— Уморена съм — прошепна Ема, извивайки едно от копчетата на пижамата си на цветчета. — Искам да го видя, Лорейн. Чаках толкова дълго.

Лорейн беше една от сестрите на Ема. Преглъщайки мъчително, Зоуи се наведе и я целуна.

— Отивам да си взема вана — прошепна тя. — Почивай си тук и слушай музика.

Ема кимна, вперила очи през прозореца. Небето беше потъмняло и скоро здрачът щеше да погълне всичко.

Зоуи се отпусна в горещата вода с въздишка.

Обичаше да стои във ваната, но си позволяваше не повече от десет минути, тревожейки се да оставя по-дълго баба си без наблюдение. След десет минути тя изпусна водата, избърса се и си облече нощница и халат.

— Много по-добре е — каза тя, усмихвайки се, когато влезе в дневната.

Отговор нямаше. Кушетката беше празна.

— Упси? — Зоуи огледа тихата кухня и отиде в стаята ѝ. Ема не се виждаше никъде.

Пулсът ѝ се ускори. Досега Ема не беше изчезвала, нещо, което бе по-характерно за пациенти в по-напреднал стадий на болестта. Но днес определено беше кризисен ден. А и настояваше толкова много да види този мистериозен Том... искаше Алекс да го доведе... Зоуи се озова с няколко крачки до входната врата и установи, че е отключена. Тя надникна навън, дъхът ѝ излизаше на пресекулки.

— Упси, къде си?

* * *

Алекс, заедно с посредника и един адвокат, и двамата работещи за „Инари“, току-що бяха направили една разходка до края на неговия парцел край Езерото на мечтите. Бяха се срещнали за вечеря в града, а след това бяха отишли до имота. Бяха вървели покрай оставената от един булдозер дия, колкото да придобият представа за имота, но най-вече да преценят що за човек е Алекс. Срещата беше минала добре, според Алекс.

Вечерта се спускаше, когато той най-после влезе в пикала си. Когато завъртя ключа да запали, телефонът му завибрира и той погледна малкия екран. Видът на телефонния номер на Зоуи го развълнува. Той жадуваше да чуе гласа ѝ. Без дори да помисли, отговори.

— Здравей — каза той. — Бях...

— Алекс. — Зоуи прозвуча отчаяно и нерешително. — Съжалявам, аз... моля те, помогни ми. Нужна ми е помощ.

— Какъв е проблемът?

— Ема я няма. Току-що си взех вана и... бавих се само петнайсет минути, но тя е излязла и сега я търся. — Зоуи говореше, хлипайки. — В момента съм навън. Обиколих навсякъде около къщата, но тя не отговаря... а вече е тъмно.

— Наблизо съм. Идвам веднага. — Единственото, което можеше да чуе, беше разплакалият ѝ глас. Изведнъж се почувства страшно доволен, че е потърсила него за помощ. — Чу ли ме?

— Д-да.

— Не се страхувай. Ще я намерим.

— Не искам да звъня в полицията. Мисля, че тя ще се опита да се скрие от тях. — Отново хълцане. — Дадох ѝ едно успокоително. Тази вечер не спираше да говори за теб и за някакъв тип на име Том... непрекъснато настояваше да те помоля да го доведеш. Мисля, че е излязла да те търси.

— Добре. Аз съм на минута от къщата ти.

— Съжалявам — каза Зоуи със задавен глас. — Съжалявам, че те обезпокоих, но...

— Казах ти да ми се обадиш, ако имаш нужда от нещо. Наистина го мислех.

Беше го казал дори по-сериозно, отколкото е осъзнавал. Дори при тези обстоятелства да говори със Зоуи беше неизмеримо облекчение. Беше като да може да диша отново. Той си даде сметка, че този път няма да е в състояние да се откъсне от Зоуи. Нещо се беше променило в него, или... не, нищо не се беше променило. Това беше проблемът. Чувствата му към Зоуи не се бяха променили и никога нямаше да се променят. Тя бе част от него. Разкритието го изненада, но сега нямаше време да мисли затова.

Докато шофираше, сканира горския път, търсейки някакви знаци от Ема. Нямахме как да е отишла прекалено далеч за толкова малко време, особено при положение, че наскоро е глътнала успокоително. Единственото, което го притесняваше, беше близостта на езерото.

— Зоуи — каза той, — ти ходи ли вече до брега?

— В момента вървя нататък. — Тя прозвуча по-спокойно сега, въпреки че още подсмърчаше.

— Добре. Аз сега влизам в алеята. Ще проверя гората от другата страна на шосето и ще се върна до къщата. С какво е облечена?

— Със светла пижама.

— Ще я намерим скоро, скъпа. Обещавам.

— Благодаря. — Той чу звук от несигурна въздишка. — Никога не си се обръщал към мен така.

Тя прекъсна връзката, преди той да успее да отговори.

Алекс изскочи от пикапа и едва не извика, когато се озова лице в лице с призрака.

— Исусе.

— Време беше да дойдеш.

— Това няма нищо общо с теб — информира го Том. — Искях само да помогна да намериш Ема. Извикай я.

— Ема! — провикна се Алекс. — Ема, тук ли си? — Той спря, когато чу далечен женски глас, но веднага позна, че е на Зоуи. Влезе в гората, като продължаваше да я вика по име от време навреме.

Том се отдалечи от Алекс, колкото можеше, лутайки се между дърветата.

— Не би могла да отиде много далеч оттук — промърмори той. — Мисля, че е пресякла шосето... да се върнем обратно към къщата.

Нощта падаше бързо, непрогледна и тъмнолилава там, където се спускаше над езерото.

— Ема! — извика Алекс. — Алекс е. Тук съм, заедно с Том. Излез, за да мога да те видя.

Зад острия завой се показаха чифт автомобилни фарове. Приближаваха бързо, прекалено бързо за такъв тесен път, затова Алекс се дръпна встрани, изчакавайки колата да отмине.

— Алекс! — долетя гласът на призрака, пресипнал от страх.

В същия момент Алекс видя слабия силует на Ема да се носи неуверено към средата на пътя. Тя изглеждаше несигурна, с широко

отворени очи, кожата ѝ искреше на силния блясък на фаровете. Колата тъкмо беше взела завоя. До момента, в който шофьорът я видеше, щеше да е прекалено късно.

Зоуи, която току-що се беше върнала от езерото, идваше от противоположната страна на пътя. Лицето ѝ се разкриви от ужас, когато видя баба си да стои на пътя на приближаващата се кола.

Алекс спринтира към старицата, приливът на адреналин го направи по-бърз от светкавица. Той стигна до нея, дръпна я силно и усети силен удар, който го събори на земята. Всичко се завъртя, светът се преобърна, плътта му се запали. Но парещото предупреждение за болка изчезна мигновено.

Не беше ранен. Просто въздухът беше изкаран от дробовете му.

Отне му няколко секунди, за да се съвземе. Седна замаяно, огледа се наоколо и видя с облекчение, че е успял да изблъска Ема от пътя. Те бяха паднали на земята, но Зоуи вече помагаше на баба си да се изправи.

Всичко беше наред. Всички бяха добре.

Без малко да не успея, понечи да каже той, но в този момент Зоуи го погледна и извика. След което се разплака.

— *Алекс, не, не...* — Тя изтича към него, сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Няма нищо — каза Алекс, изненадан, че е толкова разтревожена за него. Обля го вълна на нежност. Стана и тръгна към нея. — Колата само ме събори. Имам няколко охлузвания, нищо повече. Добре съм. Обичам те. — Той не можеше да повярва, че току-що го е изрекъл, за пръв път в живота си. И беше толкова дяволски лесно. — Обичам те.

— Алекс... — задъхано произнесе тя. — О, боже, моля те, не...

И тя се втурна покрай него.

Не, не покрай. *През* него.

Смаян, той се обърна и видя Зоуи да се хвърля на земята над някаква фигура на шосето. Раменете ѝ се тресяха неудържимо и тя повтаряше няколко накъсани думи.

— Това... аз ли съм? — попита Алекс в изумление, отстъпвайки назад. Той погледна надолу към ръцете и краката си. Нямаше ги. *Нищо* нямаше. Той беше невидим. Погледът му се върна към двете фигури на

пътя... тялото, над което Зоуи се беше надвесила. — Това съм аз — каза той, емоциите му прекосиха целия спектър от радост до отчаяние.

Искаше да плаче, можеше да почувства агонията на скръбта, но очите му останаха сухи.

— Никога не се свиква да скърбиш без сълзи — дойде един тих глас до него. — Кой е предполагал, че едно от нещата, които ще ти липсват най-много, е да плачеш?

— Том. — Алекс се обърна и го хвана за ръцете отчаяно. Беше шокиран, че е в състояние да усети текстурата и силата на човешко тяло. — Какво ще правя сега? — попита той.

— Нищо. — Том се взираше в него с мрачно състрадание. — Единственото, което можеш да правиш сега, е да гледаш.

Погледът на Алекс се върна към Зоуи.

— Обичам я. Трябва да бъда с нея.

— Не можеш.

— По дяволите, не можах да се сбогувам с нея!

— С думите е лесно — каза Том. — Не си единственият, пред чиито желания има преграда, нали?

— Има неща, които тя трябва да знае. Не може животът ми вече да е свършил. Нямах достатъчно време с нея.

Том го погледна разгневен.

— Какво си мислиш, че се опитвах да ти кажа, глупак такъв?

— Ако има Господ, искам да му кажа да...

— Млъкни. — Призракът се освободи нетърпеливо от него. — Току-що чух нещо.

Единственото, което Алекс можеше да чуе, обаче, беше хлипането на Зоуи.

Том погледна разсеяно към небето, отдалечавайки се на няколко крачки.

— Какво правиш? — поиска да знае Алекс.

— Някой се опитва да ми каже нещо. Чувам глас. Няколко гласа.

— Какво казват?

— Ако си затвориш плювалника за малко да мога да ги чуя, ще...

— Вниманието му се върна отново върху небето. — Добре, разбрах. Да. Ъ-хъ. Точно така. — След миг той погледна Алекс. — Позволяват ми да ти помогна.

— Кой са тези „те“?

— Не знам. Но казаха, че ни остават само петнайсет секунди, преди да стане прекалено късно.

— Прекалено късно за какво?

— Тихо. Току-що ми казаха как да поправам това, и се опитвам да запомня всичко.

— Какво да поправиш? Мен ли?

— Не ме разсейвай. Млъкни и застани до тялото.

Тялото. *Неговото* тяло. Алекс искаше страшно много да е жив, да изпълни тази счупена въглеродна обвивка поне за няколко минути. Достатъчно дълго, за да й каже какво означава тя за него. Изправен над изпружената фигура, той видя собственото си неподвижно лице. Ръката на Зоуи галеше застиналата му челюст, пръстите й трепереха над разтворените му устни. Звучите, които тя издаваше, бяха като тъканта на душа, която е била разкъсана. Той никога не си и беше мечтал някой да изпитва такава скръб за него.

Ценните секунди се изнизваха.

— Том — каза той отчаяно, заковал поглед върху Зоуи. — Нищо не се случва.

— Ще свърша моята част. — Призракът беше на негова страна. — Ти свърши своята.

— Която е?

— Съсредоточи се върху Зоуи. Кажи й това, което би й казал, ако имаше още няколко минути с нея. Престори се, че тя може да те чуе.

Алекс се наведе над нея, копнееше да погали косата й, да избърше сълзите й. Но не можеше да я прегърне. Не можеше да я почувства и да усети аромата й, нито да я целуне. Единственото, което можеше, беше да я обича.

— Толкова съжалявам — произнесе той бързо. — Не искам да те оставям. Обичам те, Зоуи. Ти си чудото, в което повярвах. Искан ми се да можеш да ме чуеш. Искан ми се по някакъв начин да разбереш това. — Почувства се замаян, усети как се разпада, как връзките на духовната материя изчезват. Останките от съзнание се плъзнаха между размазаните граници на живота и задгробния живот. Последните му секунди се изнизваха. Думите вече не бяха възможни. Бяха останали само мисли, движейки се навън като редица от събарящо се домино. — *Независимо в какво се превърна... аз ще те обичам. Никаква сила не*

може да ме спре и проклет да е този, който се опита. Ще те обичам вечно.

Всичко притъмня, звездите угаснаха, когато небето рухна и светът се затвори.

— Богохулстващ до края — чу Алекс някой да произнася сухо. — Не мога да кажа, че съм изненадан.

Алекс разпозна гласа на Том. Той се чувстваше така, сякаш е бил покрит с олово, крайниците му бяха прекалено тежки, за да ги мърда. И тогава го осени: той се намираше в тяло. Имаше физическа форма.

— Не беше лесно да те вкарам в това — информира го Том. — Като да се опитваш да вкараш паста за зъби обратно в тубата.

Врхлетян от бързо събиращите се усещания, Алекс почувства, че лежи на асфалта, вратът му беше неестествено извит заради начина, по който Зоуи притискаше главата му към гърдите си. Той имаше чувството, че белите му дробове ще се пръснат.

— Опитай се да дишаш — настоя Том.

Алекс пое хладен, благословен въздух, отвори очи и се размърда. Зоуи нададе изненадан вик.

— Алекс! — Треперещите й ръце се движеха по него. — Но... ти беше... гърдите ти бяха... нямаше начин да успееш... — Тя затисна с ръка устата си, разтърсена от чудото.

Алекс с усилие се надигна до седналото положение. Хвана китката на Зоуи и я дръпна, след което я целуна силно по устата. Вкуси солта от сълзите й.

— Обичам те — произнесе дрезгаво.

Като дишаше на пресекулки, Зоуи не откъсваше поглед от него.

Том му заговори бързо:

— Помогни на Ема. Тя има нужда да се прибере веднага вкъщи.

Ема беше коленичила наблизко, гледаше ги объркано, брызът развяваше посивелите й кичури срещу лицето й.

Алекс се изправи на крака и издърпа Зоуи.

— Може би не трябва да се опитваш да вървиш — възпря го тя.

— Добре съм.

— Алекс, ти беше ранен. Видях това.

— Знам как по всяка вероятност съм изглеждал — отвърна Алекс спокойно. — Но всичко ще е наред. Обещавам ти.

Шофьорката на колата, объркана жена на средна възраст, бръщолевеше нещо за застраховки и телефонни номера, звънеше за парамедици. Алекс каза на Зоуи:

— Ако можеш да се погрижиш за нея, аз ще заведа Ема вкъщи.
— Без да чака отговори, той се наведе, взе Ема на ръце и я понесе към къщата. Тя бе изненадващо лека.

— Благодаря ти, че ме спаси — прошепна старицата.

— Няма проблем.

— Видях, че колата те удари.

— Само едно леко блъсване.

— Бронята се огъна и фаровете бяха счупени — каза му тя.

— Вече не правят колите както някога.

Тя се засмя дрезгаво.

Алекс я занесе право в спалнята ѝ. След като я остави на леглото, събу чехлите ѝ и я зави с кувертюрата.

— Търсех Том — каза Ема и се пресегна да го погали по бузата.

Алекс се наведе и я целуна по челото.

— Той е тук.

— Знам.

Зоуи влезе в стаята и се втурна към баба си, задаваше ѝ разтревожени въпроси, убеждаваше я да пийне вода. Когато Алекс излезе, той чу Ема да произнася малко сопнато:

— Остави ме да спя, Зоуи. Аз също те обичам. Остави ме да си почина.

* * *

Когато Зоуи изгаси лампите и излезе от спалнята на баба си, Том отиде и легна тихо до Ема.

— Търсих те — прошепна тя след малко. — Не можех да те намеря.

— Вече никога няма да те оставя — каза ѝ Том. Не знаеше дали тя може да го чуе, но я усещаше, че се отпуска и се унася в сън.

Тъжен шепот:

— Не си спомням нищо.

— Не е нужно — отвърна Том и ѝ се усмихна в тъмнината. — Аз събрах всичките ти спомени тази вечер. Ще ги пазя вместо теб... те те чакат вътре в мен като пулс. И ще ти ги дам, когато настъпи правилният момент.

— Скоро — прошепна тя, обръщайки се към него с въздишка на облекчение.

— Да, скъпа... много скоро.

* * *

Зоуи направи знак на Алекс да я последва. Тя го заведе в стаята си, гърлото ѝ беше стегнато, очите ѝ бяха плувнали в сълзи.

Той я погледна загрижено.

— Какво има?

— Толкова се изплаших — каза тя с разплакал глас и попи очите си с ръкава на халата си.

— Знам. Съжалявам, че блъснах Ема така. Но тя изглежда добре сега...

— Имах предвид *теб*. — Тя отиде до малката баня, извади кърпа и издуха носа си. Брадичката ѝ трепереше, когато продължи: — Видях, че онази кола те удари...

— Блъсна ме леко...

— *Удари те*. И те събори на земята. Тогаваш помислих, че... — Тя млъкна и направи усилие да преглътне надигащите се отново сълзи. Никога нямаше да се възстанови от картината... как той лежи прострян на шосето в безсъзнание. Страхът още я държеше. Треперещата ѝ ръка докосна рамото му, просто да се увери, че той наистина е тук, че наистина е жив.

Алекс взе двете ѝ ръце и ги вдигна до гърдите си, където тя можеше да усети силните, равномерни удари на сърцето му.

— Зоуи. Имам да ти кажа толкова неща, че ще отнеме цяла нощ. Година. Не, цял един човешки живот.

— Колкото искаш — каза тя и подсмръкна. — Няма да ходя никъде.

Алекс обви ръце около нея и я притисна в силна, сигурна прегръдка. Толкова силна. Толкова пълна с живот. Той мълча известно

време, разбирайки по някакъв начин, че тя имаше нуждата да го усети. Тя облегна глава на гърдите му, вдъхна мириса на пръст, на асфалт и на нощен въздух.

Алекс отметна настрани косата ѝ и остави няколко леки целувки отстрани върху лицето ѝ.

— Когато ми каза, че ме обичаш — произнесе той тихо, — се уплаших. Защото знаех, че когато го изрича жена като теб, това означава... всичко. Брак. Къща с люлка на верандата. Деца.

— Да.

Той зарови пръсти в косата ѝ и наклони главата ѝ назад. Погледна в очите ѝ със спокойна увереност, която тя не би могла да интерпретира погрешно.

— И аз искам същото.

Беше ѝ се случвало и преди да се разтреперва от нерви и страх, но сега това бе по друг начин, защото разбираше, че той наистина го мисли.

Устата му галеше нейната, изгарящ натиск, който остана там, докато коленете ѝ омекнаха.

— Ще го направим както искаш — каза той. — По-скоро или по-нататък.

— Не искам да чакам. — Ръцете ѝ се вдигнаха по силния му мускулест гръб. — Не искам повече да прекарвам и една нощ без теб. Искам да се съберем веднага, да се сгодим, да определим дата за сватба и... — Тя спря и го погледна разтревожено: — Това прекалено бързо ли е?

Алекс се засмя тихо.

— Мога да се справя — увери я той и я занесе в леглото.

* * *

Алекс се събуди на разсъмване. Остана да лежи неподвижно, наслаждавайки се на чувството да се събужда в леглото на Зоуи с глава, наполовина заровена, в ухаещата на лавандула възглавница. Ръката му се плъзна по белите чаршафи и я потърси, но срещна само празно пространство.

— Зоуи е в кухнята — чу той Том да произнася.

Отваряйки очи, Алекс примига, виждайки, че Том не е сам. До него стоеше стройна млада жена, ръцете им бяха сплетени. Русата ѝ коса беше сресана на страничен път. Тя имаше хубаво, леко ъгловато лице, очите ѝ бяха ясни и умни.

Алекс седна бавно, придърпал завивката до кръста си.

— Добро утро — поздрави той объркано.

Тя го изгледа с позната палава усмивка. Беше повече от смайващо да види Емината усмивка в тази драстично по-млада версия на нея самата.

— Добро утро, Алекс.

Смаяният му поглед се плъзна по двамата.

Въздухът искреше от щастие, емоциите се превръщаха в светлина. Том беше изгубил вечният намек за самота, тъмните му очи грееха от жива радост.

— Значи всичко е наред — произнесе Алекс, като ги изгледа въпросително.

— Прекрасно е — кимна Ема. — Всичко е така, както трябва да бъде.

Погледът на Том се спря върху Ема, преди той да се обърне към Алекс:

— Дойдохме да се сбогуваме — съобщи той. — Трябва да ходим на друго място.

— Така ли? — Алекс внезапно осъзна, че призракът най-после го напуска. И двамата бяха свободни. Това, което Алекс никога не беше очаквал, е, че ще се почувства толкова безнадеждно пред тази перспектива. — Никога не съм бил толкова доволен, че ще се отърва от някого.

Том се усмихна.

— И ти ще ми липсваш.

Имаше неща, които Алекс изпитваше нужда да каже... *Никога няма да те забравя — теб и твоето противно пеене, и досадните ти коментари, и това как спаси живота ми. Ти стана приятелят, от който не бях подозирал, че се нуждая. Ти ме накара да осъзная, че най-лошото нещо не е да умреш, а да умреш без дори да си обичал някого. Само че явно нямаше нито време, нито възможност да говорят. А от погледа на Том разбра, че той е разбрал всичко това, дори повече.*

— Ще те видя ли отново? — попита просто Алекс.

— Да — отвърна Том, — но след известно време. Ти и Зоуи имате дълъг живот пред себе си. И голямо семейство, което да създадете... две момчета и едно момиче. А едното от тях ще порасне и ще стане...

Ема побърза да го прекъсне.

— Алекс, престори се, че не си чул нищо от това. — След това се обърна към Том укорително: — Все същият пакостник. Знаеш, че не биваше да му казваш нищо.

— Твоята работа е да ме възпираш — каза ѝ Том.

— Не съм сигурна, че някой може да успее — сопна му се тя. — Ти си тежък случай.

Том наклони глава към нейната и челата им се докоснаха.

— Не и за теб — прошепна той.

Двамата помълчаха малко, радостта от това, че са заедно, беше осезаема.

— Да тръгваме — прошепна Том. — Имаме да наваксваме доста време.

— Около шейсет и седем години — усмихна се тя.

— Да започваме тогава. — И като плъзна ръка по рамото на Ема, той я поведе към вратата. Те спряха на прага, обърнаха се и погледнаха към Алекс.

Той ги виждаше размазано. Трябваше да прочисти гърлото си, преди да може да заговори:

— Благодаря. За всичко.

Възрастният мъж се усмихна разбиращо.

— Двамата с теб сме грешили, Алекс: любовта е вечна. Всъщност... това е единственото вечно нещо.

— Грижи се за Зоуи — напомни му тихо Ема.

— Ще я направя щастлива — произнесе с пресипнал глас Алекс. — Кълна се!

— Знам, че ще е така. — Тя продължи да го гледа с обич още известно време. — Упражнявай фокстрота — каза тя накрая и му смигна.

В следващия миг вече ти нямаше.

Алекс намъкна дънките си и отиде бос в кухнята, където вече се вареше кафе. Но Зоуи я нямаше.

Виждайки, че вратата към спалнята на Ема е открената, той осъзна, че тя е отишла да провери баба си. Намери я да седи на ръба на леглото с наведена глава. Макар че не можеше да види лицето ѝ, нямаше как да не забележи сълзите, които падаха в скута ѝ.

— Алекс... — започна тя със задавен глас. — Баба...

— Знам, скъпа. — Той протегна ръце и тя отиде в прегръдката му. Тогава я притисна към себе си, като шепнеше в косата ѝ, че я обича, че винаги ще бъде с нея. Тя зарови лице в него, хлипайки, и остана така, докато хлиповете ѝ се успокоиха и сълзите най-после спряха.

След това Алекс я изведе от спалнята и затвори вратата.

— Тя сега е щастлива — каза той. — Поиска от мен да ти го кажа.

— Сигурен ли си?

— Напълно — отвърна той твърдо. — Тя е с Том.

Зоуи се замисли над думите му.

— Аз не знам нищо за Том. — Тя избърса последната влага от бузата си. — Не знам дали ми харесва идеята, че е заминала с мъж, когото не познавам.

Алекс ѝ се усмихна.

— Мога да ти кажа някои неща за него...

ЕПИЛОГ

Една седмица след погребението на Ема Зоуи се върна на работа в хотела. Беше красива септемврийска утрин, слънчева и ясна. Селският пазар беше започнал да предлага объркващо разнообразие от ябълки, заедно с тикви, патладжани, моркови и фенел. Китовете започнаха да ходят по-далече от острова, когато съомгата свърши в техния район и стигна реките на сушата, където хвърляше хайвера си. Зимните гмурци и патици подскачаха на острова, наслаждавайки се на пристанищния живот, а орлите се заеха с добавяне на клечки към здравите си, масивни гнезда.

Докато правеше закуската, Зоуи се питаше защо е толкова тихо в хотела. Джъстин беше излетяла от кухнята, почти без да й продума. И макар че Алекс ѝ бе обещал да се отбие за закуска, след като изпълни няколко поръчки, още го нямаше. Гостите бяха странно тихи, без обичайните шумни разговори и подрънкване на чаши с кафе.

Преди да излезе от кухнята и да види какво става, се появи Джъстин.

— Готова ли е закуската? — попита тя без предисловие.

— След петнайсет минути. — Зоуи се усмихна въпросително. — Какво става? Защо всички са толкова тихи?

— Няма значение. Някой е на вратата, моли да излезеш.

— Кой е?

— Не мога да ти кажа. Свали си престилката и ела с мен.

— Не може ли просто да го изпратиш тук?

Джъстин поклати глава и дръпна Зоуи със себе си. Те минаха през коридора и влязоха в празната трапезария.

— Къде са всички гости? — Зоуи беше учудена. — Какво си направила с тях?

На въпроса ѝ бе отговорено с гледката на тълпата във входното антре. Всички ѝ се усмихваха. Зоуи се изчерви, когато разбра, че са част от някаква изненада, подготвяна за нея.

— Нямам рожден ден — възрази тя. През групата премина смях. Те се разделиха на две и входната врата се отвори. Зоуи излезе на предната веранда.

Очите ѝ се разшириха, когато петчленният оркестър засвири.

Алекс се появи, държеше в ръката си малък букет. Той ѝ се усмихна.

— Организирах това, за да танцуваме.

— Виждам. — Тя прие букета, вдъхна мириса на свежи цветя и погледна в усмихнатите му очи. — Някаква специална причина?

— Просто исках да упражня фокстрота си.

— Хубаво. — Смеейки се, Зоуи остави букета на перилата и отиде в прегръдките му, оставяйки го да я поведе в плавен, лесен танц. Присъединиха се и други двойки, млади и стари, а минувачите се спираха и гледаха. Няколко деца заподскачаха и започнаха да се въртят под звуците на темпераментната музика. — Защо точно тази сутрин? — попита Зоуи Алекс. — И защо точно на верандата на хотела?

— В настроение съм да обявя нещо публично.

— О, не.

— О, да. — Като се наведе още по-близо, Алекс прошепна с поверителен тон: — Имам подарък за теб.

— Къде е?

— В задния ми джоб.

Веждите ѝ се повдигнаха.

— Надявам се, че не е брошка. Можеш да се убодеш.

Алекс се засмя.

— Не е брошка. Но преди да ти дам подаръка, трябва да знам нещо. Ако падна на коляно пред всички тези хора и те попитам „да“ или „не“... какво ще кажеш?

Зоуи погледна в топлите му сини очи. Бяха очи, които една жена би могла да гледа цял живот. Тя спря да танцува и се повдигна на пръсти, за да го целуне.

— Опитай и ще разбереш — прошепна му.

И той го направи.

Издание:

Лайза Клейпас. Езерото на мечтите

Американска. Първо издание

Редактор: Сергей Райков

ИК „Ергон“, София, 2015

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.